

GEORGII BUCHANANI

SCOTI,

Poetarum ſui ſeculi facile Principis,

PARAPHRASIS PSALMORUM DAVIDIS POËTICA.

GLASGUAE:

In Aedibus ROBERTI URIE.

MDCCL.

AD

MARIAM

Illuſtriſſimam Scotorum Reginam,

GEORGII BUCHANANI

EPIGRAMMA.

NYMPHA, Caledoniae quae nunc feliciter orae
  Miſſa per innumeros ſceptra tueris avos:
Quae ſortem antevenis meritis, virtutibus annos,
  Sexum animis, morum nobilitate genus:
Accipe (ſed facilis) cultu donata Latino
  Carmina, fatidici nobile regis opus.
Illa quidem, Cyrrha procul et Permeſſide lympha,
  Pene ſub Arctoi ſidere nata poli:
Non tamen auſus eram male natum exponere foetum,
  Ne mihi diſpliceant quae placuere tibi.
Nam quod ab ingenio domini ſperare nequibant,
  Debebunt genio forſitan illa tuo.

GEORGII BUCHANANI PARAPHRASIS IN PRIMUM LIBRUM PSALMORUM.

PSAL. I.

FELIX ille animi, quem non de tramite recto
Impia facrilegae flexit contagio turbae:
Non iter erroris tenuit, fefforve cathedrae
Peftiferae facilem dedit irriforibus aurem:
Sed vitae rimatur iter melioris, et alta
Mente Dei leges noctefque diefque revolvit.
Ille, velut riguae quae margine confita ripae eft
Arbor, erit; quam non violento Sirius aeftu
Exurit, non torret hiems: fed prodiga laeto
Proventu beat agricolam; nec, flore caduco
Arridens, blanda dominum fpe lactat inanem.
Non ita divini gens nefcia foederis, exlex,
Contemtrixque poli: fubito fed turbine rapti
Pulveris inftar erunt, volucri quem concita gyro
Aura levis torquet vacuo ludibria coelo.

Ergo, ubi veridicus judex in nube ſerena
Dicere jus veniet, ſceleriſque coarguet orbem,
Non coram impietas moeſtos attollere vultus,
Nec miſera audebit juſtae ſe adjungere turbae.
Nam pater aethereus juſtorum et fraude carentum
Novit iter, ſenſumque tenet; curvoſque ſecuta
Impietas fraudum anfractus ſcelerata peribit.

PSAL. II.

QUID trepidae gentes vano fremuere tumultu?
Miniſque populi ſaeviunt inanibus?
Et cum principibus magni coiëre tyranni,
DominumqueChriſtumqueDomini adverſum truces?
Vincula quin horum fortes dirumpimus, ajunt,
Et lora noſtris demimus cervicibus?
At pater aethereus, rerum cui ſumma poteſtas,
Ridebit impotentium irritas minas.
Tum juſta accenſus miſeros affabitur ira,
Et per furorem caeca conſilia ſuum
Turbabit: Cingamque meum diademate Regem,
Inquit, Sionis jura ſanctis collibus
Qui dabit, et late fundet mea juſſa per orbem.
Deinde allocutus Dominus eſt me: Filius
Tu meus es, genui te hodie; me poſce, daboque
Omnes ut haeres gentium fines regas,
Qua circumfuſis tellus ſe porrigit undis,
Regaſque ſceptro ſempiternum ferreo:

Cumque voles, tumidosque premas, frangasque rebelles,
Ut ficta fragili vasa franguntur luto.
At vos, in populos quibus est permissa potestas,
Et jus ab alta sede plebi dicitis,
Errorum tenebras depellite, discite verum;
Servite Domino cum tremore; gaudiis
Et timor et Domini accedat reverentia vestris,
Ut missum ab illo filium amplectamini:
In vos ne justae vindictam exerceat irae,
De calle recti devios. Nam, cum brevi
Saeviet injustos contra justa ira, scietis
Quam sint beati spes in illo qui locant.

PSAL. III.

HEU quanta numero viribusque factio
Me vexat odiis impiis!
Quam perditorum firma conspiratio
Conjurat in meum caput!
Et asseverant spem salutis in Deo
Superesse jam nullam mihi:
Cum tu sub umbra praeliantem me tui
Tam saepe scuti texeris;
Cum laudis auctor sis meae, cum gloria
Meum corones verticem.
Cum nocte Dominus invocantem me suo
De monte sancto exaudiat,
Curis solutus et recumbo et dormio,

Resurgo liber a metu.
Domino excubante, nec meum formidine
Pectus movebunt agmina
Numerosa, nec si saeva feritas omnium
Conjuret in me gentium.
Tu, Domine, in aciem ductor, ut me liberes,
Prodibis: hostium omnium
Malasque franges, impiorum et conteres
Dentes potenti dextera.
At tu, salutis una spes, populum tuum
Bonitate solita amplectere.

PSAL. IV.

O Pater, o hominum divûmque aeterna potestas,
Sincerae mihi conscie mentis,
Qui mihi consiliique inopi, incertoque salutis,
Imploranti rebus in arctis,
Tutum pandis iter, latumque educis in aequor;
Nunc obsesso fraude maligna
Da mihi te facilem, et justis bonus annue votis,
Non dura placabilis aure.
O hominum caecae mentes, quo me usque relicto
Intenti mendacibus umbris,
Sollicita in vanas torquetis pectora curas?
Tandem credite vera monenti:
Quem Deus electum miro dignatur honore,
Per discrimina cuncta tuetur.

Me Dominus clamantem ad ſe, auxiliumque rogantem,
Mitis et exorabilis audit.
Ergo Dei, miſeri, nunc ſaltem agnoſcite numen,
Et vitiis abſiſtite pravis;
Vobiſcum in tacito per noctem expendite lecto
Longi dicta ac facta diei.
Non pecudum fibris Domino, ſed mente litatur
Innocua: ſi admoveris aris
Hanc, poteris ſperare animi ſecurus ab alto
Dextra munera larga benigna.
Poſcit opes modo degeneres pars maxima vulgi;
Haec animos voto una fatigant.
At tu me placido tantum bonus adſpice vultu;
Aura tui jucunda favoris
Me ſuper irradiet: ſat amico te mihi felix.
Alter frugibus horrea ſtipet,
Impleat et multas generoſo nectare cellas,
Et congeſto gaudeat auro:
Aſt ego curarum vacuus de nocte recumbam,
Et ſine ſollicitudine ſomnos
Accipiam: tu ſecuram mihi robore mentem,
Tu certa ſpe pectora firmas.

PSAL. V.

O Potens rerum Deus, aure leni
Mitis exaudi mea verba, mentis
Mente non dura tetricuſque triſtes

Percipe queſtus.

Adſpice attentus, mihi quanta tendat
Vox latus; quando mihi Rex Deuſque
Solus es, ſolum veneror precorque
Rebus in arctis.

Mane clamantem Deus aequus audi:
Nam tuum caſta prece, non inanem
Spem fovens, nomen jubar ante Eoum
Mane ciebo.

Tu Deus, laetus pietate vera,
Impii ritus ſcelus exſecraris;
Nec frui pravi ſtudioſa mens te
Speret amico.

Vis tuos vultus metuit nefaſque;
Hoſtis es fraudum et cupidae cruoris
Caedis; audacem ſimulare linguam
Falſa recides.

At tua fretus bonitate ſacrum
Limen accedam, tua templa inibo;
Rite adorabo tua ſancta caſtis
Numina votis.

Tu mihi, ut caſſes fugiam doloſos
Hoſtium, lumen, Deus, aequitatis
Dux tuae praefer, dubioque caecos
Dirige greſſus.

Hoſtium verum fugit ora; pectus

Incolit fraus ſpurcitieſque; guttur
Tetrius putri eſt quod hiat recludens
Funera buſto.
Lingua adulatrix tacito veneno
Blandiens caecos meditatur ictus.
O Deus, rerum o pater alme, gentem
Perde nefandam.
Redde conatus, pater alme, vanos:
Quique te linquunt, ſcelerum ſuorum
Sentiant poenas meritas, ab ima
Stirpe reciſi.
Sed tua ſemper bonitate tuti
Gaudeant qui ſpem poſuere in uno
Te ſibi certam impavidi, tuumque
Nomen adorant.
Namque tu rectos animique puros
Larga opum dextra recreas benignus,
Et tui, tanquam clypeo, favoris
Protegis umbra.

PSAL. VI.

DUM fervet ira, Domine, dum mens aeſtuat,
Ne me merentem corripe:
Dum ſaevientis flagrat in curſu furor,
Exigere poenas abſtine.
O parce, parce: languor aegrum conficit:
Manum ſalutarem admove.

Corpus, ſolutis oſſium compagibus,
Enerve vires deſerunt;
Mentemque graviter moeror angit turbidam:
Quo me uſque miſerum negliges?
Quo me uſque linques? jam reverte, ac libera
Aegrum inferûm de faucibus.
Ubi ſaeva duram mors manum injecit ſemel,
Quis amplius meminit tui?
Quis mortis alta ſubrutus caligine
Nomen celebrabit tuum?
De nocte pectus anxium ſuſpiriis
Pulſans, gemenſque, lacrymis
Lavo cubile: ſtrata fletuum madent
Rorata largis imbribus.
Caligat acies luminum, doloribus
Hebetata longis: hoſtium
Interque riſus et dolus emarcuit
Color vigorque corporis.
At tu ſceleribus turba gaudens impiis
Faceſſe, ſpem pone irritam:
Lamenta Dominus et meorum fletuum
Placatus audiit ſonum.
Dominus benignus ſupplicem me exaudiit,
Orationique annuit:
Subitus ut hoſtes obruat pudor meos,
Vultuſque confundat rubor;

Triſti

Trifti repente ut palleant infamia,
Fugamque turpem moereant.

PSAL. VII.

IN te falutis fpem pofui meae,
Servator orbis: faucibus hoftium
Me libera, qui mente faeva
Interitum mihi moliuntur.
Si nemo vindex afferat: ut leo
Imbelle crudus dilaniat pecus,
Sic me ferus difcerpet hoftis,
Innocui fitiens cruoris.
Si verus index me merito arguit,
Nec falfa mendax crimina texuit;
Si damna tranquillo creavi;
Promerito male ni peperci:
Me perfequatur dum capiat fequens,
Captumque fternat, ftratum et humi pede
Conculcet, et fceptri fuperbum
Proterat abjiciatque faftum.
Exfurge, juftas te furor impius
Meorum in iras excitet hoftium:
Exfurge, promiffamque redde
Perfidiae Deus ultionem.
Exfurge, terris luceat omnibus
Augufta majeftas tua; te fuum
Accurrat agnofcatque regem

Concilium populi, patremque.
O qui potenti ſceptra tenens manu,
Gentes per omnes crimina vindicas,
Me vindica, ſi rite poenas
Ore pio innocuoque poſco.
O juſte judex, cordis in intimo
Quem nil receſſu praeterit abditam,
Frange impios auſus malorum;
Fulci animos refoveque juſtos.
Securus hoſtes nil metuo, Deo
Cuſtode; quem ſimplex animi juvat
Candor: pios ſervat, maliſque
Exitium aſſidue minatur.
Si perſtet hoſtis, jam gladium tenet,
Jam tendit arcum promtus, et arripit
Ferale telum, et igne ſaevo
Lethiferas acuit ſagittas.
En, qui nefandum parturiit ſcelus,
Concepit aerumnam, pariet velut
Quae vana per ſomnum inquietas
Ludificant ſimulacra mentes.
Fodit doloſam, ut me caperet, ſcrobem;
Incautus in foſſam ipſe ſuam ruit:
In verticem ipſius recurret
Pernicies, recidentque fraudes.
Ergo expeditus fraudibus et metu,

Rerum parentis juſtitiam canam,
Nomenque ſanctum; gratiaſque
Laetus agam, repetamque laudes.

PSAL. VIII.

GENTIS humanae pater atque cuſtos,
Quam ſancta majeſtas tui
Nominis terras ſtupefecit omnes,
Sol quas recurrens adſpicit!
Et ſuper coeli radiantis orbes
Tua magnitudo ſe extulit.
Quàm pia mundum tueare cura,
Lactentis aevi infantia
Prodit; ut linguas temere obſtrepentum
Tibi refutes hoſtium;
Hoſtium, quorum vomit os furorem
In te, ſititque ſanguinem.
Luce quum coelos vitrea ſerenos,
Pollentis opera dexterae,
Cerno; quum lunam, nitidaſque ſtellas
Per te creatas conſpicor:
Quantulus, mecum tacitus revolvo,
Homo eſt, ut ejus ſis memor!
Quantula humanae eſt ſobolis propago,
Dignere ut illam viſere!
Hunc Deo aequalem prope reddidiſti;
Ornaſti honore et gloria:

Et tuae dextrae ſuper univerſa
Opera creaſti principem:
Cuncta vitalis quibus hauſtus aurae eſt,
Illi dediſti ſub pedes.
Huic boves parent et oves, pecuſque
Quodcunque campis paſcitur;
Quique pennarum celeri volatu
Metitur ales aëra;
Quique pinnarum celeri natatu
Piſcis pererrat aequora.
Gentis humanae pater atque cuſtos,
Quam ſancta majeſtas tui
Nominis terras ſtupefecit omnes,
Sol quas recurrens adſpicit!

PSAL. IX.

RERUM certa ſalus, te cano, gratias
Exſolvo meritas ex animo tibi:
Et miranda futuris
Pandam facta nepotibus.
Tutus praeſidio nil metuam tuo:
Laetus laeta canam ſed tibi carmina;
Te laudabo ſupremi
Aeternum aetheris arbitrum.
Spes hoſtis temere elatus in improbas,
Converſus trepida terga dedit fuga,
Et virtute potentis

Dextrae peſſum abiit tuae.
Tu vindex cupidos exitii mei
Perdis; tu trepido praeſidium es reo;
Tu litem mihi judex
Ex alto dirimis throno:
Tu gentis valido robore barbarae
Compeſcis furias; deſtruis impios,
Ut nec nomina ſeris
Narret fama nepotibus.
En, hoſtis tumidae quo recidunt minae!
En, qui ſternit humi funditus oppida,
Et proſtrata perennis
Condit nube ſilentii!
At rerum Dominus perpetuus thronum
Fixit perpetuum juſtitiae ſibi;
Orbem ut legibus aequis,
Ut juſte populos regat.
Quum vis incubuit foeta ſuperbia
Infreni, miſeris praeſidium pates;
Tuti pandis aſyli
Arcem rebus in aſperis.
In te uno merito ſpem ſolidam locant,
Qui novere tuum nomen, et ultimo
Ut diſcrimine amicos
Nunquam deſtituas tuos.
Ergo arcis merita laude Sioniae

Custodem Dominum pangite; consili
Decreta ardua gentes
Late ferte per exteras.
Vindex innocui sanguinis expetit
Poenas; vi tenues nec sinit opprimi
Impune; applicat aurem
Clamantûm querimoniis.
Afflictas bonus ô res propius meas
Contemplare, odiis quem petit improbis
Vis hostilis; et atrae
Mortis faucibus eripe:
Ut, qua mole Sion crescit in aethera
Late conspicua, laudibus efferam
Te, laetusque salutem
Acceptam referam tibi.
Demersit merito fraus sua perfidas
Gentes exitio: queis alios plagis
Irretire parabant,
Haesere impliciti pedes.
O miranda Dei judicis aequitas!
Fraudis fraude sua prenditur artifex.
O res pectoris altis
Condenda in penetralibus!
Sic est; interitu devorat impios
Improvisa dies; immemores Dei
Gentes mors inopina

Aeternis tenebris premit.
At confiſa Deo nuda modeſtia
Aeternum Domini non animo excidet,
Nec laeto miſerorum
Spes fruſtrabitur exitu.
Rerum ſurge parens, neu ſine ut impotens
Adverſus tenues creſcat homunculus;
Et juris preme frenis
Gentes arbiter impias.
Circumſiſte tuae mole potentiae,
Terroremque feris mentibus ingere:
Agnoſcat male firmam
Sortem gens hominum ſuam.

PSAL. X.

QUONAM uſque cuſtos gentis humanae tuos
In rebus arctis negliges?
Quonam aberis uſque, dum pios tyrannide
Premit arroganter impius?
O ſi ſceleſtum vergat in caput ſcelus,
Suiſque pereat artibus.
Dum mentis explet per nefas libidinem,
Sic gloriatur impius;
Sic gaudet in ſe, ſempiternum ceu decus
Rectis pararit artibus.
Aequi atque iniqui negligit diſcrimina
Infrenis arrogantia,

Suaeque plaudit ſuaviter prudentiae,
Nullum eſſe quod putet Deum.
Felicitatis ſomnio indulget ſuae,
Quod cuncta cedant proſpere;
Nec te futurum cogitat vel judicem,
Vel perpetrati vindicem.
Hoſtes minoris aeſtimat nihilo ſuos,
Sic ipſe ſecum computans,
Incommodi expers ad ſenectam uſque ultimam
Securus aevum tranſigam;
Non cura laetis ulla ſeſe gaudiis,
Non aegritudo interferet.
Os exſecranda deſpuit convicia,
Spumatque probris et dolis;
Bonis labores continenter peſtilens
Lingua et dolores parturit.
Circa viarum compita inſidias locat,
Ut innocentem clam involet;
Intentus oculis intuetur acribus
In tranſeuntes pauperes.
Qualis cruentus ſubter alta delitet
Spelaea conditus leo;
Sic, e latebris corde trepido palpitans,
Infirmioribus imminet;
Et occupatos multinodis nexibus
Naſſae involutos attrahit,

Maliſque

Malisque subigit; et tenebris occulit
        Crudelitatem callidus:
Ah, strage quanta transeuntes perculit,
        Grassatus istis artibus!
Sic deinde secum colligit male credulus,
        Haec prorsus ignorat Deus;
Avertit ora rebus humanis sua,
        Fandi et nefandi negligens.
Exsurge, Domine, tolle in altum dexteram,
        Librata fige vulnera;
Ope destitutos ne pios silentio
        Oblivioso desere.
Tene impiorum pervicax vesania
        Sic audeat contemnere?
Secreta secum corde tacito ut murmuret,
        Humana non curat Deus.
Cernis profecto cuncta, cernis; et tuam
        Scelestus in manum cadet;
Ut te labores et dolores pauperum
        Non praeterire intelligat:
Tibi relictus est inops atque innocens;
        Tu tutor orbos protegis.
Tu frange vires impii, violentiam
        Tu mentis improbae doma;
A stirpe caesa donec impietas simul
        Eliminetur et impius.

Tum firma Dominus feculorum in fecula
Sceptra obtinebis imperî,
Gentefque terrae finibus procul tuae
Exterminabis impias.
Haec vota duris obruti laboribus,
Has fupplices fundunt preces;
Animofque ftimulis incitati talibus,
Te lacrymantes poftulant;
Pupillum et inopem ut vindices potentium
Ab impotenti audacia;
Homo ut feroces fpiritus ponat, fuae
Infirmitatis confcius.

PSAL. XI.

QUUM fpe falutis non dubia fruar,
Deoque fidam, vos mihi dicitis,
Faceffe rupes in remotas,
Antevolans pavidas volucres.
Intendit arcum, en afpicis, impius,
Nervo fagittas admovet, ut petat
Incogitantes e latebris
Innocuos animique rectos.
At tu potenti, Rex bone, dextera
Domas rebelles, et facis irrita
Decreta vefani furoris
Contra humiles male nil merentes.
Aeterna coeli templa colens Deus,

Et lucido aſtrorum in ſolio ſedens,
Humana per terras acutis
Facta oculis ſpeculatur omnes.
Non juſtus illum, non latet impius
Cuncta intuentem; ſed ſtudio ad nefas
Pronos maligno juſtus orbis
Ex animo moderator odit.
Super ſceleſtos retia depluet;
Ignes remiſto ſulphure flammeos
Ad impios eliminandos
Fulmineae rapient procellae.
Juſtoſque juſtus juſtitiae parens
Amore ſancto amplectitur unice,
Et fraudis ignaram ante vultus
Aſſidue videt aequitatem.

PSAL. XII.

AFFER opem, ſervator opem fer; pulſa receſſit
Intemerata fides:
Nuda fides hominum fugit commercia; vana
Cum ſocio loquitur
Quiſque ſuo, blanda exercens mendacia lingua,
Corde ſcelus meditans.
Ora Deus fraudum dulci medicata veneno
Conterat, et penitus
Grandiloquam ex ima linguam radice revellat;
Quique pudore carent,

Dicere nec metuunt; falſa ad perjuria linguas
Fortiter intrepidi
Aſſueſcamus, et os age confirmemus ad omne
Flagitium: neque enim
Oris frena mei, linguaeve repagula quenquam
Me niſi habere puto.
At Dominus planctus miſerorum, et dura ferentum
Aure trahens gemitus,
Surgam, ait, atque inopem, tuta ut reſpiret in arce,
Inſidiiſque procul,
Securum ſtatuam. Haec Dominus: quod ab ore fideli
Cunque fluit Domini
Auro purius eſt, auro quod fuſile fecit
Septima flamma coquens,
Dum faex in fumos exploratore camino
Craſſa abit et cineres.
Polliciti memor erga malae mala toxica linguae,
Sancte parens, inhibe;
Peſtifera de gente hominum nos, optime cuſtos
Aſſere perpetuo.
Nam late impietas graſſatur libera, paſſim
Omnia plena malis,
Quum penes injuſtos jus eſt, et juſſa malorum
Sunt metuenda bonis.

QUOUSQUE, rector unice,
Me destitutum negliges?
An sempiterna me obrutum
Oblivione deseres?
Quousque vultum amabilem
Iratus abscondes mihi?
Quousque curae turbidae
Mentis quietem distrahent?
Quousque cor cruciabitur
Moeroris aestu fluctuans?
Quousque, me prostrato, aget
Hostis triumphos insolens?
Regnator orbis adspice;
Opem fer, et lucem tuam
Infunde, ne mors lumina
Somno perenni sopiat:
Ne jactet hostis arrogans
Me viribus fractum suis;
Ne me perosi perfidi
Meo dolore gaudeant.
Tu me salutis recreas
Spe, largus auxili: tuum,
Salute parta, laudibus,
Rex magne, nomen efferam.

SECUM infania callide,
Indulgens vitiis, fic loquitur; Deum
Formido fibi credula
Commenta eft hominum, quum temerario
Cafu fors ferat omnia.
Ergo flagitiis fe penitus dedit
Secura impietas Dei;
Nec quifquam ex animo recta fequi ftudet.
De templo aethereo Deus
Ad curas hominum lumina verterat,
Si quis non ftolide improbus
Ad cultum revocet pectora numinis:
Omnes in fcelera omnia
Conjuraffe putes; foeda, nefaria,
Deteftandaque perpetrant;
Nec cuiquam eft ftudium recta capeffere.
Nam qui recta capefferent?
Quem fanis aditum confiliis darent,
Quorum nequitia et fcelus
Infecere animos? qui populum meum,
Ceu praedam fera, devorant;
Nec rerum Dominum mente colunt Deum.
Aft illos gelido metu
Horror concutiet, juftitiae Deus
Quum patronus opum feret
Infonti: increpitans talibus impios;

Vobis ludibrio fuit
Infontum pietas: vos inopum pium
Rififtis ftudium, preces,
Spes lentas, trepidas follicitudines:
At, cui fidit inops, Deus
Spes et vota bonos ducet ad exitus.
O fi mittat opem fuis
Speratam Deus e rupe Sionia:
Nam quum vincula ruperit,
Exfolvetque fuos, pectore libero
Gaudebunt Abrahamidae,
Et jufta Ifacidae laetitia frement.

PSAL. XV.

SANCTAE Sionis templa quis incolet,
Rex magne, tecum? quem ftatues tuum
Sanctum fuper montem, ut malorum
Liber agat placidam quietem?
Quem fraudis expers fimplicitas juvat,
Urgetque rectum propofiti tenax;
Nec mente faevus grata blandam
Edocuit fimulare linguam:
Nec ore mendax exitiabiles
Concinnat artes; nec mala proximis
Excogitat; nec dulcem amicum
Opprobriis maculat pudendis.
Qui faftuofum defpicit impium,

Dei timentem ſuſpicit et pium:
Tenaxque promiſſi, fidemque
Indocilis temerare pactam.
Qui non egenos foenore perdidit,
Non innocentes munere prodidit.
In monte ſancto, haec qui peregit,
Perpetua requie fruetur.

PSAL. XVI.

O Rerum ſator, et ſalus
Humani generis certa, periculis,
Qui te reſpicit unum, famulum inſtantibus eripe.
Te ſervus Dominum libens
Agnoſco, et populis praedico: ſed tibi
Omni ex parte beato officiis nil opus eſt meis.
Ergo illuc animum appuli,
Ut gentem ſtudio proſequerer pio,
Quam tu ex omnibus unam populis ſorte receperas.
Aſt illi immemores tui
Defecere: novos quiſque ſibi deos
Effinxere, colentes animi ludicra ſomnia.
Horum ſanguineas dapes
Non libabo, epulas reſpuo; nomina
Teſtis nunquam adhibebo, aut fidei foedera ſanciens.
At ſortis populum meae
Defendet Domini perpetuus favor,
Mercedemque laborum cumulatam dabit affatim.

O pul-

O pulchra agricolatio!
O praeclara mei ſors patrimonii!
Ut florum undique ridens animum paſcit amoenitas!
Immortalis honor Deo
Aeterno, monitu cujus ago dies,
Arcaniſque per umbram ſtimulor pectora motibus.
Quicquid molior, aut gero,
Praeſentem Dominum conſpicor: is mihi
Semper dexter adhaeret, ſtabili ne movear gradu.
Pulſat pectora gaudio
Cor laeto trepidum; lingua tuas avet
Laudes promere; corpus tacite ſpes bona recreat.
Nam nec degere tartari
Permittes animam ſub tenebris meam,
Aut ut putre cadaver reſolutum in cineres fluat.
Tu vitae reſeras viam;
De vultu fluvii laetitiae tuo
Manant; tu tribuis munifica gaudia dextera.

PSAL. XVII.

AEQUUS exaudi, bone rector orbis,
Aequa poſcentem: tibi quas profundit
Lingua non mendax, cape non iniqua
Aure querelas.
Ad tuum laeſus fugio tribunal,
Et fidem appello; mihi cognitorem
Te peto; oppreſſos oculis benignis

Adſpice juſtos.
Saepe per ſolas tacitae tenebras
Noctis arcanos mihi cogitatus
Cautus inſpexti, trepidoque corda
Turbida motu.
Saepe, ceu flammis, animum probâſti
Caſibus duris, neque comperiſti
Conſcium fraudis ſcelerumque, ſonti
Saeva minantem.
Os fuit concors animo, ſonuſque
Senſui: legum monitis tuarum
Pectus innixum ſcelera impioſque
Horruit auſus.
Hac via greſſus rege per tuarum
Orbitam legum, dubio vacillent
Ne pedes lapſu, inſtabileſque turbent
Lubrica plantas.
Te voco, duris ad opem periclis
Saepe tentatam fugio, precantis
Admove attentam miſeris benignus
Queſtibus aurem.
Tu bonus fulci tibi qui ſalutem
Spemque committunt: tibi contumacis
Spiritus cordis tetricus refrena
Vindice dextra.
Me velut pupillam oculi tenellam

Providus muni; procul impiorum
Impetu, alarum trepidum tuarum
Conde ſub umbra.
Nam meae vitae manus impiorum
Imminet: vallant opibus, ſuperbis
Intonant linguis, mala dira ſaeva
Voce minantur.
Obſident cunctos aditus viarum;
Commoda obſervant loca, deſtinantque
Ad meam caedem, facinuſque patrant
Mentibus abſens.
Qualis in praedam leo fertur ira
Fervidus, qualis catulus leonis
Lacte depulſus ſpeculatur alto
Abditus antro.
Surge, conatus pater anteverte
Impios, ſtratoque in humum tyranno,
Me tuo, quo nunc furit ille ſaevus,
Eripe ferro.
Neu ſine ut me vi premat impotentûm
Divitum faſtus; quibus una cura eſt,
Dum licet, blandae illecebras caducas
Carpere vitae.
His opes terris penitus refoſſis
De penu fundis locuplete, ventri
Sufficis fruges, hilaraſque multa

Prole penates.
Puritas vitae mihi te tueri
Corporis vinclis tribuet foluto:
Illa lux vere faciet me ab omni
Parte beatum:
Lux voluptatum cumulata cunctis
Gaudiis, quum fe fine nube menti
Pura majeftas dabit intuendam
Lumine puro.

PSAL. XVIII.

TE, Deus alme, colam; te toto pectore amabo,
Sancte parens; mea vis, mea fola potentia, turris,
Praefidium, fpes, et rebus folamen in arctis.
Tu clypeus, tu tela mihi, tu certa falutis
Anchora, tu ftatio tuti placidiffima portus.
Nam fimulatque tuas in laudes ora refolvo,
Te venerans, pacemque petens, inimica faceffunt
Arma; falus, placidifque comes pax advolat alis.
Jam me lethiferis mors circumvolverat atra
Caffibus, obfeffum jam me torrentibus orcus
Impediebat aquis; ftygia jam compede vinctus
Haerebam, laqueoque pedem retinente trahebar.
Hic ego deprenfus, fupplexque humilifque vocavi
Voce Deum, et dubiis clamavi ad fidera rebus.
Ille fuper folio refidens flammantis olympi
Audiit orantem; poftquam pervenit in altum

Clamor, et attentas advertit queſtibus aures;
Protinus e vultu Domini conterrita tellus
Intremuit, monteſque cava compage ſoluta
Nutârunt, penituſque imis fremuere cavernis.
Fumeus afflatu de naribus aeſtus anhelo
Undabat; rapidae contorto vertice flammae
Ore fluunt, vivaque animant attacta favilla.
Utque ſuum Dominum terrae demittat in orbem,
Leniter inclinat juſſum faſtigia coelum;
Succedunt pedibus fuſcae caliginis umbrae.
Ille vehens curru volucri, cui flammeus ales
Lora tenens levibus ventorum adremigat alis;
Se circum furvo nebularum involvit amictu,
Praetenditque cavis piceas in nubibus undas.
Acribus ex oculis vibratae ſpicula flammae
Diſcutiunt triſtes claro fulgore tenebras.
Inde ruit crepitans lapidoſae grandinis imber,
Diſcurſantque vagae ſinuoſa volumina flammae.
At vero ut ſancto ſermone ſilentia rupit,
Protinus horrifico tonitru coelum omne remugit,
Grandinis et crebra tellus crepitante procella
Pulſa ſonat, ruptiſque micant e nubibus ignes;
Flammiferaeque volant magnum per inane ſagittae,
Fulguraque ingeminant: laticum concuſſa lacunas
Pandit hians tellus, et fontibus ora relaxat;
Succutiturque pavens, et fundamenta revelat,

Et reſerat chaos. Aeterni ſic vox tonat oris,
Sic formidandae grave ſpiritus infremit irae.
Ille ſalutiferam porrexit ab aethere dextram,
Et me de rapidis pereuntem ſuſtulit undis:
Hoſtibus eripuit validis, et acerba potentum
In me odia eluſit: quum me ſtudioſa nocendi
Temporibus duris caeca fraus arte petebat,
Auxilium tulit, et rebus patefecit in arctis
Latum iter, electumque a morte reduxit amicum.
Scilicet immunem ſceleris mentemque manumque
Adſpexit Deus, et merito dignatus honore eſt.
Quippe nec impietas, nec pravi credulus error
Avertere meos recto de tramite greſſus.
Ante oculos mihi lex Domini, mihi juſſa verenda
Semper erant animo praeſentia; ſimplice vero
Gaudebam, fraudiſque illo ſub teſte voluntas
Libera, flagitium, et ſcelerum vitaverat artes.
Ergo mihi integrae fructum hunc decerpere vitae
Munificus dedit; et, qui conſpicit omnia, juſtus
Arbiter innocuam cumulavit munere vitam.
Quiſque ſuis ſibi te conformat moribus: erga
Innocuum innocuus; te ſentit amicus amicum;
Inque bonos bonus es: male cautas cautior artes
Artibus eludis: duro in diſcrimine ſervas
Res humilis populi afflictas, oculique ſuperbos
Dejicis elati faſtus. Tu plebis ab imae

Coetibus ereptum celebri me in luce reponis;
Illustrasque meas claro splendore tenebras.
Te duce perrumpo florentes aere phalanges,
Altaque turrigeri supero fastigia muri.
Scilicet, ut sanctus Deus est, sua signa secutis
Sancta salutiferae pandit compendia vitae.
Illius aeterno quicunque effluxit ab ore
Sermo repurgato flammis sincerior auro est:
Ille suo clypeo fida spe pectora fulta
Protegit, adversisque vetat succumbere rebus.
Dicite, qui colitis picti ludibria trunci,
Aut ebur in varias aut saxa excisa figuras:
Ecquis in aethereo rerum moderatur olympo
Frena alius Dominus? quis terrae temperat orbem
Alter, et invicta quae vult facit omnia dextra?
Ille Deus viva mihi vi corroborat artus,
Ostenditque viam maculosa labe carentem.
Me pedibus fecit celeri contendere cervo,
Et procul a saevis subduxit in alta periclis;
Et tractare manu duro in discrimine belli
Arma dedit facili, solidoque ex aere rigentem
Flectere, et inflexum confringere viribus arcum.
Ille salutiferi totum munimine scuti
Me tegit, et dextra nutantem fulcit et auget
Largus opis; perque insidiis obsessa viarum
Pandit iter tutum, prohibetque per invia plantas

Offenſo titubare gradu. Te perſequor hoſtes
Auſpice, disjectos comprendo; nec ante revertor
Quam cecidere animi fracta virtute minaces,
Affuſique cadant pedibus, ne ſurgere poſſint
Rurſus, et antiquas armis reparare ruinas.
Tu mihi diffundis vivum per membra vigorem,
Et validos crudo diſtendis robore nervos;
Tu bellare doces; tu me quicunque laceſſit
Sternis humi, trepidoſque fuga mihi disjicis hoſtes:
Clamantes nemo exaudit. Dominum prece poſcunt
Auxilium: averſam negat implorantibus aurem.
Hos ego, ceu verſat boreae violentia nubem
Pulveream, impello, et turbatis fervidus inſto;
Et pedibus premo, ceu coenum deforme lutoſis
Conteritur triviis. Tu me, ſine nomine plebis
Contemtu ereptum, populos frenare ſuperbos
Imperio facis; et famulas mihi tendere dextras
Per longinqua jubes ignotas oppida gentes,
Attonitas famae novitate, et nomine tantum
Audito: et blandis verba aſſentantia linguis
Fingunt, nec tutis ſatis audent credere muris.
Laus, honor, imperium Domino, qui robore cinctum
Me tegit, incolumemque rapit de morte propinqua:
Qui mihi perfidiam ſceleratam ultricibus armis
Frangere dat, populoſque facit parere volentes;
Securumque vetat belli trepidare tumultus:

Qui

Qui mihi praeſidio eſt, populi quum ſaeva rebellis
Ira furit, mentiſque malae ſcelerata retundit
Conſilia. Ergo feram late tua facta per urbes
Finitimas; ſemperque meo celebrabere cantu,
Sancte parens, Regem qui dura per omnia tutum
Eſſe jubes, cumulaſque opibus; plenoque favore
Ipſum, et perpetuum ſobolem amplectêris in aevum.

PSAL. XIX.

INSANIENTIS gens ſapientiae
Addicta mentem erroribus impiis,
Tot luce flammarum coruſcum
Cerne oculis animoque coelum:
Hinc diſce, prudens quam fuit artifex,
Qui templa olympi fornice flammeo
Suſpendit, et terrae capacem
Et pelagi ſinuavit arcum.
Dies tenebras, et tenebrae diem
Semper prementes perpetua vice,
Non fortuito res caducas
Ire monent per inane lapſu:
Sed tota concors fabrica perſonat
Dei tuentis cuncta potentiam,
Non voce quae paucorum ad aures
Perveniat ſtrepitu maligno.
Nam nec remotis barbara finibus
Gens ulla terras incolit ultimas,

Quae nesciat certa meantis
Lege poli stabilem tenorem.
Quis nocte clara lumine flammeo
Semper micantes non stupeat globos?
Aut mane castris prodeuntem
Quum rutilo videt axe Solem?
Sive ille Eois fluctibus exserit
Vultus decoros, sponsus uti novus
Auro refulgens, gemmeaque
Tempora conspicuus corona:
Seu quum fugacem praecipitans diem
Curru citato tempora dividit,
Artusque viresque impetumque
Centimano similis giganti.
Abusque Eoo cardine ad ultimam
Metam occidentis sidera permeans
Obliqua, vitali calore
Cuncta creatque fovetque alitque.
Sed ordo rerum et conspicuus decor
Non sic tuentûm lumina detinent,
Divina ut arcanis habenis
Lex animos ad honesta flectit.
Promissa fraudis nescia lubricae
Splendore veri pectora roborant.
Hac plectitur culpa aequitate, ut
Poena juvet recreetque damnum.

Puro recludunt lumine lumina
Praecepta: puro relligio nitet
Verenda cultu, quam nec annis
Cuncta domans minuit vetustas.
Decreta fas et conscia veritas
Astans tabellis servat aheneis,
Jucundiora melle, et auro
Et nitidis potiora gemmis.
Signata claustris pectoris intimi
Servus tuetur jugiter haec tuus;
Non inscius custodientem
Quam maneat numerosa merces.
Errata mentis quis meminit vagae?
Quae deprehendet vis sapientiae?
Ergo repurga quas refudit
Clam maculas sinuosus error:
Fac regna cordis ne sibi vindicet
Vis impotentis dira superbiae;
Sic me malorum e maximorum
Compedibus facile explicabis.
Quae lingua fundit verba, quod in sinu
Secum volutat mens tacito, accipe
Placatus, o nostrae salutis
Arx, Dominus, Deus et Redemtor.

CUNCTA licet ferro late populetur et igni
  Infana gentis barbarae crudelitas,
Tu ne cede malis, fed contra audentior ito;
  Moderator orbis audiet preces tuas:
Utque bonus dubiis Jacobum ad fidera rebus
  Cum voce palmas proferentem exaudiit;
Annuet oranti, et te majeftate verendi
  Nominis ab hofte fofpitem tuebitur:
Ex adyto facro arcanis tibi viribus artus
  Firmabit, animum de Sione fulciet:
Vota fecundabit, memori tua munera mente
  Servabit: omnis perlitabit victima;
Protinus in cineres depafta holocaufta refolvet
  In aftra volvens flamma lucem fplendidam.
Ille aderit coeptis, cafufque in profpera vertet,
  Eventa finget omnia ex fententia.
Jam tibi plaudemus reduci, auctoremque falutis
  Patrium canemus patrio ritu Deum:
Cuncta Deo grates fora, compita, templa fonabunt;
  Nomenque fanctum profequentur laudibus:
Annuet ille pio quaecunque rogabitur ore,
  Laetumque precibus exitum juftis dabit.
Quin (fcio, nec fallax animum mihi decipit omen,)
  Regem reducet fofpitem Dominus fuum;
Mittet opem, fancti referans facraria coeli,
  Et praepotenti proteget te dextera.

Gloria ſit Syriae, turmas numerare curules,
  Axeſque curvis aſperare falcibus;
Fidat equis, lateque vagis diſcurſet habenis,
  Sonante Perſes arva findens ungula:
Hi currus et equos jactent; nos rebus in arctis
  Dei potentis nomen invocabimus.
Illis nec currus, nec vis praeſtabit equorum,
  Ne ſcindat uncis vultur artus unguibus:
Nos humiles favor aethereus penituſque jacentes
  Tollet, ſuoque ſuſtinebit numine.
Tu ſervator opem fer: tu ſi reſpicis, arma
  Nec ſocia cupimus, nec timemus hoſtica.
Reſpiciet, populique ſui Rex optimus omni
  Vocatus hora, facilis audiet preces.

PSAL. XXI.

QUOD hoſte victo Rex triumphat gaudio,
  Curis ſolutus anxiis,
Tibi id fatetur, Rex beate coelitum,
  Debere: tu laboribus
Vires ferendis, tu dediſti e praelio
  Redire duro ſoſpitem.
Nullam repulſam, voce quum te ſupplice
  Rogaret, unquam adhuc tulit:
Nil in latebris pectoris reconditis
  Spe concupivit irrita.
Et vota ſupra, et ante vota, hunc omnibus

Vitae beâſti commodis:
Gemmis coronam ferre et auro ſplendidam
Sacro dediſti vertici.
Vitam popoſcit; mortis illi eſt addita
Immunis immortalitas.
Tu claritatis auctor illi es, inclyta
Per te refulget gloria.
Felicitatis ei favor dedit tuus
Exemplar ut ſit poſteris;
Menſura voti ut matribus ſit, quum bene
Blandis precantur liberis.
Tu nempe ſpes et anchora es fiduciae;
Tu portus in rebus malis:
Te fretus uno firmus omnem perferet
Sortis procellam turbidae.
Tu perduelles comprehendes, tu manu
Poenas repoſces vindice.
Ceu flamma clauſis aeſtuans fornacibus
Antiqua ſilvae brachia
Vorat; furoris ſic tui nefarios
Afflatus hoſtes hauriet.
A ſtirpe totam demetes propaginem
Semenque gentis impiae.
Te namque contra moliuntur abditam
Fraudem ſceluſque perfidi;
Et mente pravo vota verſant irrita,

Et ſpes inanes concoquunt.
Te perſequente, pallidi in fugam ruent,
Inhoneſta tergo vulnera
Ferent; in ora, fata dum vitant fuga,
Rurſus ſagittas diriges.
O qui potenti frena rerum dextera
Verſas perennis arbiter,
Exſurge, vires fac tuas ut hoſtium
Agnoſcat inſolentia:
Tum te piorum turba feſtis cantibus
Orbis parentem concinet,
Votis tuorum ſupplicum placabilem,
Maliſque formidabilem.

P S A L. XXII.

CUR me relinquis, o Deus? Deus meus,
Cur me relinquis? irrita
Heu verba fundo: luce ſeu terras dies
Retegit, vocantem me dies
Fruſtra intuetur; ſive nox ſilentibus
Terram tenebris obruit,
Nox me vocantem nulla non audit, meo
Nox nulla queſtu non ſonat.
Tu ſanctus ille civitatis incola es
Sanctae; Iſaci nepotibus
Tu carmen es; tu fida ſpes majoribus
Noſtris; ſalutem qui ſuam

Tibi credidere, a te ſalutis compotes
  Abiere; ſalvi gratias
Egere, duris qui tuám in malis opem
  Petiere; qui tuam in fidem
Se dedidere, non tulere dedecus,
  Non hoſtium ludibria.
At vermis ego ſum, non homo; ſum fabula
  Vulgi, infimorum opprobrium:
Nam turba noſtris obvia illudit malis,
  Nutatque, nictatque, et caput
Motat, labella exporrigit; ludibria
  Verbis acerbat aſperis,
En ille Domino carus, en fiducia
  Securus ille numinis:
Nunc ſervet illum, nunc periclis eruat,
  Quem tanto amore amplectitur.
O Domine, tu me protinus ſuſceperas
  Alvo parentis editum;
De te pependi ſpe, parentis pendulus
  Infans adhuc ad ubera.
Abuſque partu tu Deus meus; tuus
  Ex matris alvo me favor
Eſt proſecutus: ultimo in diſcrimine
  Jam ne recede longius;
Diſcrimen inſtat ultimum, mortis metu
  Ceſſere amici territi.

Tauri

Tauri efferati, tauri obeſi me undique
  Circumdedere; faucibus
Hiant, leonum more rugientium,
  Quos incitat ſpes et fames.
Rivi cruoris corpus omne perluunt
  Exſangue; laxat artuum
Compago nexus; pectus intra liquitur,
  Ut ſole cera, cor metu.
Exaruere teſtae ad inſtar coctilis
  Defecta membra viribus;
Rigens adhaeſit lingua ſiccis faucibus;
  Jam ſto ſepulchri ad aggerem.
Me rabidi ab omni parte latratu canes
  Urgent, petuntque dentibus:
Mihi peſſimorum ſaeva conſpiratio
  Manuſque fodit et pedes:
Et oſſa numerant, oſſa tralucentia
  Per corporis tenſi cutem.
Tormenta poſtquam cuncta conſumſit furor,
  Animus adhuc ira tumens
Se paſcit, oculos ſatiat, et fruitur meis
  Laeto in malis ſpectaculo.
Partiti amictus ſunt meos, tunicae meae
  Fecere ſortes arbitras.
Tu Domine, ſaltem ne recede, ne malis
  In ultimis me deſere:

Tu robur unus, tu mea es potentia;
  Accurre, festinus meae
Succurre vitae, destitutum ab omnibus
  Defende: saevorum hostium
Ferrum cruentum pelle; vim rabidam canum
  Inhibe; leonum spumeos
Compesce rictus; cornua unicornium
  Confringe; serva supplicem.
Tum morte victa sospes auxilio tuo,
  Narrabo fratribus tuum
Nomen; piorum praedicabo coetibus
  Robur, fidem, constantiam.
O mente pura qui Deum colitis, Deum
  Laudate puris cantibus:
Semen Jacobi, magnitudinem Dei
  Celebrate festis laudibus:
Erga fideles numinis clementiam
  Agnosce, proles Isaci.
Non sprevit inopis ille solitudinem,
  Non pauperum fastidio
Avertit ora: me vocantem exaudiit,
  Vitaeque dulci reddidit.
Ergo per oras ultimas mundi tuas
  Sonabo laudes; gentibus
Te praedicabo: vota te timentium
  Praesente solvam Ecclesia.

Edet modeſta turba fraudis neſcia
Vocata ſacras ad dapes,
Epuliſque functa, ac ſatura dulci nectare,
Laudabit auctorem Deum;
Deum ſonabit, qui vigore flammeo
In corda ſe quaerentium
Se tantus infert, mortis ut procul metu
Perenne viva gaudeant.
Ergo excitata tam novo ſpectaculo
Tellus ab oris ultimis,
Quacunque colitur, colla ſub Domini jugum
Submittet; illi ſervient,
Pronaeque Domino ſupplicabunt omnium
Omnes familiae gentium.
Nam ſempiterno jure Domino competit
Regnum triformis machinae:
Ille univerſis imperabit gentibus.
Rerum potentes illius
Menſae accubabunt, et ſacri convivii
Dapibus referti ſub jugum
Cedent volentes: flectet illi poplitem
Pauper ſepulchri in limine,
Qui membra feſſis artubus languentia
Fugiente vita vix trahit.
Illumque longa poſteri propagine
Colent; ſuiſque poſteris

Per longa deinceps nunciabunt ſecula
In me favorem numinis.
Hoc ſemen illi ſerviet, gens illius
In poſterum haec cenſebitur.

PSAL. XXIII.

QUID fruſtra rabidi me petitis canes?
Livor propoſitum cur premis improbum?
Sicut paſtor ovem, me Dominus regit;
Nil deerit penitus mihi.
Per campi viridis mitia pabula,
Quae veris teneri pingit amoenitas,
Nunc paſcor placide, nunc ſaturum latus
Feſſus molliter explico.
Purae rivus aquae leniter aſtrepens
Membris reſtituit robora languidis,
Et blando recreat fomite ſpiritus
Solis ſub face torrida.
Saltus quum peteret mens vaga devios,
Errorum teneras illecebras ſequens,
Retraxit miſerans denuo me bonus
Paſtor juſtitiae in viam.
Nec ſi per trepidas luctifica manu
Intentet tenebras mors mihi vulnera,
Formidem duce te pergere; me pedo
Securum facies tuo.
Tu menſas epulis accumulas, merum

Tu plenis pateris ſufficis, et caput
Unguento exhilaras: conficit aemulos,
Dum ſpectant, dolor anxius.
Me nunquam bonitas deſtituet tua,
Profuſuſque bonis perpetuo favor;
Et non ſollicitae longa domi tuae
Vitae tempora tranſigam.

PSAL. XXIV.

TOTA quidem Domini terra eſt, et quicquid ubique
Vel parca celat, vel benigna ſufficit;
Quique colunt monteſque feros, campoſque feraces,
Urbeſque ſanctis temperatas legibus.
Ille ſuper pelagus ſolidum connexuit orbem,
Stabilis ut undas inter inſtabiles foret,
Et toties rapidis pulſatus fluctibus, omnes
Compage firma ſuſtineret impetus.
Cuncta igitur Domini merito ſunt; ſed tamen unam
Sedem ſibi ille dedicavit propriam.
Ecquis eo ſcandet? cuive haec permiſſa poteſtas,
Loco ut beatum ſiſtat in ſancto gradum?
Cui manus et mens eſt inſons, nec vana volutat
Animo, nec ulli damna perjurus dedit.
Huic Dominus donabit opes; hunc numine dextro
A vi procacique eruet calumnia.
Haec vera eſt pietas, hac itur ad aethera, veri
Sic intueri numinis vultum licet.

Eia aditus reſerate, fores age pandite, portae,
Portae perennes ſempiternae regiae;
Clauſtra revellite, limina pandite, magnus ut intret
Rex ille, multa clarus ille gloria.
Quis novus hic ſanctis ſuccedit ſedibus hoſpes?
Quis iſte multa eſt inclytus Rex gloria?
Ille potens late Dominus dextraque opibuſque,
Belloque multa nobilis victoria.
Eia aditus reſerate, fores age pandite, portae,
Portae perennes ſempiternae regiae;
Clauſtra revellite, limina pandite, magnus ut intret
Rex ille, multa clarus ille gloria.
Quis novus hic ſanctis ſuccedit ſedibus hoſpes?
Quis iſte multa eſt inclytus Rex gloria?
Ille potens armis numeroſoque agmine ductor,
Hic ille multa eſt inclytus Rex gloria.

PSAL. XXV.

HIC fidat armis, plebe ſe clientium
Defendat alter, militumque copiis:
A te, creator orbis, uno ſpes mea
Pendet, maliſque in rebus unum reſpicit.
Tu, ſancte genitor, effice inſolentibus
Ne ſpes inanes riſui ſint hoſtibus.
Sic me pudore liberabis; nec rubor
Confundet ora caeteris, in te ſuae
Qui collocarunt anchoram ſiduciae.

Fruſtretur illos ſpes, et irritae ſpei
Pudor dolorque torqueat, qui ſordium
Amore ſeſe ſordibus contaminant,
Bonoſque nulla provocati injuria
Vexare gaudent. Mihi per anfractus vagos
Vitae, ſalebras inter et tenebras, iter
Oſtende rectum; et erutum ſequacibus
Erroris undis, praevio lucis tuae
Splendore deduc veritatis in viam.
Te nempe ab uno pendeo ſpe, te Deum
Unum et ſalutis columen agnoſco meae.
Si torta vitiis forte morum regula
Deflexit, error ſi fefellit lubricus,
Fracta illecebris ſi voluptatis malis
Incauta vitiis ſe juventa polluit:
Benignitatis tu tuae memor tamen,
Et lenitatis, (qui parentes mollibus
Frenans habenis, uſque ab incunabulis
Orbis, paterna es uſus indulgentia)
Miſerere; noſtris quod negares moribus,
Tuae negare non potes clementiae.
Nec denegabis, nec precantes bona bonus
Vacuos repelles, nec viam poſcentibus
Rectam aberis unquam recti et aequi regula,
Tu mitis animi amplecteris modeſtiam,
Doceſque recti et improbi diſcrimina.

Tu dux comeſque tuta per compendia
Ducis carentem fraude manſuetudinem:
Peccata bonus et facilis obliviſceris;
Promiſſa ſolvis liberali dextera:
Minuitque poenas mitis indulgentia,
Fideſque dictis ſtabilis erga omnes adeſt
Qui pacta ſacri foederis non negligunt.
Hanc ut nepotum ſecla manſuetudinem
Noſcant, tuique nominis ſe gloria
Late per omnes fundat orbis angulos,
Ignoſce noſtris mitis erratis parens,
Quae multa iuſſit aegritudo, et impotens
Amor, regique contumax ira et dolor,
Errorque veri non acutus arbiter.

O ter beatum, mente qui pura Deum
Veneratur; illi, qualecunque amplectitur
Vitae inſtitutum, dux adeſt ſemper Deus,
Rectorque, et omnes actiones proſperat.
Securus animus anxio procul metu
Cunctis fruetur affluenter copiis;
Stirpiſque ſeries longa firmabit domum,
Genuſque multa floridum propagine
Opes paternas ad nepotes transferet.
Quin et piorum mentibus myſteria,
Contemta pravis, impie ſapientibus
Occulta, Dominus luce proferet ſua;

Et ſacroſancti foederis ſcientiam,
Quae ſola vitae dux beatae et regula eſt,
Docebit. Ergo, Rex beate coelitum,
Te mente ſolum quaero, nuſquam lumina
Abs te reflecto; tu pedes ſolus meos
Hoſtis doloſis erues e retibus.

O ſancte cuſtos hominum, amico lumine
In me intuere, et deſtitutum ab omnibus
Inopemque ſancta me tuere dextera:
Curiſque, mentem quae perurunt plurimae,
Noviſque ſemper differunt doloribus,
Exſolve: poenis uſque et uſque immanibus
Exercitato, et obruto laboribus,
Ignoſce: culpas mitis obliviſcere.
Heu quanta vis me factionis impiae
Perſequitur armis! quanta me crudelitas
Inexpiato quaerit odio perdere!
Tu me periclis libera: tu protege
Ejus ſalutem ab hoſtium ludibrio,
Omnem ſalutis qui locavit ſpem ſuae
In te, nec aliis ſidit opibus quam ſuae
Integritatique et tuae clementiae.
Gens quae tuarum juſſa legum amplectitur,
Fac undequaque tuta ſit te vindice.

ME vi tyrannus perſequitur palam,
Me clam maligna fraude calumnia;
Te, qui latebras pectoris inſpicis
Appello, rerum conditor optime.

Mens fraudis expers, et manus innocens,
A vique pura et flagitio; in Deo
Spes fixa, ſortis qui violentia
Me ſaevientis non ſinet opprimi.

Reneſque flammis et penetralia
Scrutare cordis, caecaque ſenſuum
Arcana, ſuſum ceu calidis focis
Explorat aurum callidus artifex:

Mentem videbis munificentiae
Quae dona nunquam non meminit tuae;
Actaeque leges puriter ad tuas
Vitae carentem flexibus orbitam.

Procul faceſſat, nec ſocium ſibi
Me vana ſperet lingua: procul domo
Noſtra recedat, qui didicit ſuos
Fucare ſenſus pectore ſubdolo.

Odi ſceleſtûm concilia, impios
Coetus veneno pejus abominor;
Quorum reſultant pectora gaudio,
Quum perpetrârunt facta nefaria.

Sed mente pravi non ſibi conſcia,
Lotuſque puris fontibus, ad tuas

Aras adibo, laetus et offeram
Laetae choreae dux tibi victimas.
  Te nostra pangent tympana, te lyra;
Te vox, canoro consona tympano
Lyraeque, coetuque in celebri tua
Miranda pandet facta nepotibus.
  Tectumque, nomen quo canitur tuum,
Aedemque, numen qua colitur tuum,
Mens ardet: absentem retrahunt tuae
Quae templa celant pignora gloriae.
  Haec ossa tellus ne sine ut obruat
Inter cruentos barbara barbaros;
Qui fraudulenta mente coquunt scelus,
Captant avara munera dextera.
  Ego institutum carpere tramitem
Pergam innocenter: tu propius meis
Aurem benignus questibus admove,
Ac me periclis tristibus assere.
  Per plana firmo quod gradior pede,
Quod recta sector, muneris est tui:
Ergo salutis te columen meae
Coetu in celebri laudibus efferam.

PSAL. XXVII.

DEUS in tenebris quum mihi praeluceat,
  Vitamque muniat meam,
Quae vis aperta terreat me? quae mihi

Fraus caeca ſit formidini?
Adverſus unum quum ſceleſta factio
Cunctas paraſſet copias,
Doloſa letho quae tetenderant meo
Ipſi incidêre in retia.
Si comminentur caſtra, ſi minacibus
Infeſta telis agmina,
Securus animi ſpecto caſtra, praelia
Timore liber intuor.
Unum expetivi, et uſque et uſque id expetam,
Curis ut exemtus malis,
Sim ſacroſanctae ſemper aedis incola,
Auguſta mirer atria,
Deoque laudes perſonem, artus dum regit
Vitalis aurae ſpiritus.
Tum me ſub umbra conditum tentorii
Celabit, et periculis
Procul remotum, rupis abruptae velut
In arce poſitum, muniet;
Ac ne relictum nunc quidem impiae ſinet
Vi factionis opprimi:
Victorque ſolvam vota, nec victoriae
Auctor mihi tacebere.
Audi invocantem ſupplicem, et fractum malis
Bonus favenſque ſubleva.
Te mens anhelat, vultus ad vultum tuum

Intentus uſque reſpicit:
Ne conde vultus lumen a me amabilis,
Neu me in tenebris deſere.
Servum per iram ne ſine opprimi tuum;
Vitamque, quam debet tibi,
Tuere ab hoſte, et e periclis eripe,
O ſpes ſalutis unica.
Me cari amici, me propinqui, me pater,
Me blanda mater liquerat:
At non reliquit, qui pios in aſperis
Non deſerit rebus, Deus.
Parens benigne, me vias doce tuas,
Rectaque deduc ſemita:
Ne vis metuſque ab hoſte me deterritum
De calle recti detrahat.
Ne me impiorum obnoxium libidini
Relinque. Teſtes impii
Fingunt maligne falſa de me crimina,
Armantque ſe mendaciis.
Mens victa tantis jam fatiſceret malis,
Ni ſpes foveret me tuae
Benignitatis, poſt labores anxios
Mox affuturum gaudium.
Vivuſque vivos inter ipſe commoda
Vitae beatae praeſtolor.
In rebus ergo turbidis ne concide,

Sed fortis usque sustine;
Te roborabit Dominus, et cor fulciet,
Tu fortis usque sustine.

PSAL. XXVIII.

PRINCEPS stelliferis altior orbibus,
Vitae praesidium et certa salus meae,
Aurem suppliciis da facilem meis,
Ne fiam similis busta petentibus.

Audi vota, parens, quae tibi profero
Supplex cum gemitu, brachia porrigens
Ad coelum tremulis pervigil ignibus,
Coelum templa tuae conscia gloriae.

Ne me connumera coetibus impiis,
Neu tanquam socium plecte nocentibus;
Quorum blanditiis illita mollibus
Lingua est, mens gelido livida toxico.

Illis nequitiae praemia sint suae,
Et merces studiis aequa nefariis:
Pro semente legant semina, pessimis
Dignum consiliis supplicium luant.

Non his consilii provida vis tui,
Qui me conspicuis tollis honoribus,
Infectasque manus a scelere avocat,
Aut infesta odiis pectora mitigat.

Ergo nec series longa propaginis
Florebit, patrias nec soboles opes

Longaeva accipiet; ſed celeri genus
Clades exitio proruet ac domum.

Laus rerum Domino, qui precibus meis
Se non difficilem praebuit: hinc meae
Vires; hic clypeus rebus in aſperis:
Hinc ſpes, auxilium hinc non dubium in malis.

Hinc cor geſtit ovans; carminibus tuas
Laudes ora ſonant, qui populum tuum
In rebus trepidis protegis, et tuum
Regem ex inſidiis omnibus eripis.

Cuſtodi populum, Rex hominum, tuum:
Hebri fac ſoboles largiter omnibus
Vitae continuo fructibus affluat,
Donec perpetuum ſol referet diem.

P S A L. XXIX.

SEU dives auro es, ſive opibus potens,
Seu marte parta clarus adorea;
Agnoſce numen gratus, et huc refer
Quaecunque laetum ducis ad exitum.

Huic pange laudes, et prece ſupplice
Rerum parentem concilia; et Dei
Nutu regentis ſtelliferam domum
Dignare juſtis nomen honoribus.

Cujus liquentes vox gravida pluit
De nube rores, terrificos ciet
Coelo tumultus cum tonitru, maris

Turbata ventis concitat aequora:
  Vox dignitatis plena, nec irritae
Unquam ad patrandum juſſa potentiae;
Nudare cedris ſeu Libanum juvat,
Celſaſque ventis ſternere fraxinos:
  Seu vincta ſaxis ſaxa revellere,
Notiſque montes ſedibus erutos
Verſare, taurum ut verna per avia
Vexat juventae laeta protervitas.
  Ad vocis ictum nubibus exſilit
Eliſus ignis, teſqua Arabum tremunt,
Ferae paveſcunt, ante diem fluunt
Partus acerbi, robora concidunt.
  Quaecunque templo coelum habet aureo,
Quaecunque tellus daedala ſuſtinet,
Quae celat undis aequor in abditis,
Dei fatentur cuncta potentiam.
  A voce vindex pontus inhorruit,
Undiſque montes obruit, arbiter
Aeterne rerum, quum libuit tibi
Delere gentes fluctibus impias.
  Te dante vires, non opibus feros
Horremus hoſtes, non numero graves:
Te dante pacem, progeniem Iſaci
Cornu beabit divite copia.

TE nostra semper carmina, te lyrà
Sonabit, orbis conditor optime:
De faucibus lethi imminentis
Incolumis tibi vota reddam.
Per te superbus nec lacrimis meis
Insultat hostis, nec fruitur malis:
Te rebus, incertus salutis,
Auxilium in dubiis poposci.
Per te receptis viribus haurio
Vitalis aurae lumen amabile:
Nec inferûm sub nocte longa
Et tenebris jaceo sepulchri.
O turba puris dedita ritibus
Sacrisque castis, tollite laudibus
Placabilem votis parentem,
Et memori celebrate plectro.
Vanescit irae vindicis impetus
Bullae fugacis more: Dei favor
Bonis manu vitam benigna
Tristitiae vacuam rependit.
Si forte sero vespere fletibus
Vultus rigamur, mox redit aurea
Cum luce risusque, et jacentes
Exhilarans animos voluptas.
Pacis beatae cum fruerer bonis,
Mecum loquebar, De stabili gradu

Felicitatis nulla ſortis
Me dubiae quatiet procella.
Te dante vires, divitias, decus,
Te montis inſtar moenibus aeneis
Firmante regnum, vanum alebat
Credulitas mihi blanda faſtum:
Tu, me relicto ſtultitiae meae,
Dextram retrâxti; retro abiit, domum
Repente turbatam relinquens,
Sors levibus maleſida pennis.
O praeſes orbis, pectore ſupplice
Mox te vocavi, te lacrimis madens
Opem popoſci: Quid profuſus
Profuerit tibi ſanguis? inquam;
Quis mortis uſus noſtrae erit? An tuas
Laudes ſonabunt, factaque poſteris
Miranda muti praedicabunt
Sub gelido cineres ſepulchro?
Placatus aurem da facilem meis
Votis, ſeveros neu querimoniis
Averte vultus; pelle membris
Peſtiferi mala dura morbi.
Tu ſupplicanti protinus admoves
Aurem benignus: pro lacrimis mihi
Riſum reducis, pro dolore
Laetitiamque alacremque plauſum.

Te ſemper ergo carmina, te lyrae
Noſtrae ſonabunt: vox tibi ſerviet
Dicata, praebebitque noſtris
Materiam tua laus camoenis.

PSAL. XXXI.

IN te locavi ſpem meam,
Rerum creator optime:
At tu benignus proſpice,
Ne ſpei pudeſcat irritae.
O juſte vindex, fraudibus
Ab hoſtium me vindica:
Audi benignus ſupplicem;
Da promtus abjecto manum.
Me rupe ſerva ut invia
Clauſum, vel arce ahenea;
Tu rupis es mihi inviae
Munimen, arx ahenea.
Ergo, ut timori mentibus
Nomen tuum ſit impiis,
Praei viam mihi; abditis
Me libera de caſſibus.
Tu robur es meum, tuae
Commendo vitam dexterae:
Me libera pacti Deus
Tenax, memorque foederum.
Qui vana ſtulti ſomnia

Sectantur, odi pessime.
Tu certa spes mihi es, meae
Tu portus es fiduciae.

Inter labores asperos
Lumen tuae clementiae
Fulgens, repente turbidum
Perfudit animum gaudio.

Quum me tyrannis impotens
Urgeret hostis impii,
Jamjam imminentis pallidis
Lethi explicâsti faucibus.

Miserere fracti tot malis,
Tot obruti doloribus:
Caligat oculus, mens stupet,
Moerore corpus tabuit.

Caduca vita elabitur
Moerore fracta et luctibus;
Interque clades aridis
Fluxere vires ossibus.

Me ridet hostis, et meis
Insultat insolens malis:
Horrent propinqui, ceteri
Vitant metu periculi.

E proximorum mentibus
Obliteror, ceu mortuus:
Contemtior sum civibus

Quam lamna teſtae fictilis.
Me multitudo opprobriis
Coram laceſſit aſperis;
Vim machinatur in meam
Jurata mortem factio.
Ego interim fiducia
Opis tuae, dolos, minas,
Injurias, et hoſtium
Contemno contumelias.
Tu fila vitae temperas
Meae, regiſque tempora;
Tu me impiorum libera
Ab hoſtium tyrannide.
Oſtende vultum amabilem
Servo bonus tuo et favens;
Et me tuere, qua ſoles
Semper tuos, clementia.
Ne ſit pudori quod tuam
Imploro opem: pudor malos
Confundat, et ſilentium
Longum ſepulchris ſopiat.
Aſſueta vox mendacio
Sit muta, vox procaciter
Solita bonos laceſſere,
Et arroganter ſpernere.
O quanta te colentibus

Et quot redundant commoda!
Quot, teſte mundo, proſperis
Auges tuos ſucceſſibus!
  Hos protegis reconditos
Procul a minis potentium,
Tuaque munis in domo
Linguae veneno ab impiae.
  Tibi perennis gratia
Sit, rector orbis, qui velut
Munita in arce me procul
Periculis ſubmoveras.
  Exſpes, inops, vitam fuga
Quum vix tuerer anxiam,
Mecum ipſe dixi, Jam truci
Reliquit hoſti me Deus.
  At tu nec in periculis
Oblitus extremis mei,
Aurem benignam ſupplici
Ac invocanti admoveras.
  Ergo patrem rerum optimum
Amate candidi et pii,
Qui faſtuoſos deprimit,
Et obſequentes erigit.
  Qui ſpem locatis in Deo,
Conſtanter illi fidite,

Nec robur animi concidat
Sortis procella turbidae.

PSAL. XXXII.

O Ter beatum cui patris optimi
Noxas remisit lethiferas favor,
Cui foeda morum flagitia obruit
Obliviofo tecta filentio!

O ter beatum cui bonus arbiter
Non imputavit lubrica deviae
Errata vitae, nec reperit dolum
Caeco in receffu pectoris abditum!

Donec fovebam fub tacito finu
Morbum, folutis languidus offibus
Artus trahebam, luctificus dolor
Queftum ciebat non patiens tegi.

Tu me premebas praevalida manu
Infeftus, atris feu tenebris diem
Nox condidiffet, feu rofea dies
Orbem recurrens luce retexerat.

Sic decolorem tabificus cutem
Moeror coquebat; fic macie dolor
Siccabat artus, meffis ut Africae
Cancri per aeftum mitius areat.

Tum mente verfa vulnera protuli,
Tibi renudavi vitium meum,
Fraudem retexi: ac tu mihi protinus

Noxa ſoluto conciliatus es.

Qui mentis ergo pura ſacraria
Servare quaerit, te prece ſupplice
Placet; nec, orbem pontus ut obruat,
Formidet aeſtus letiferi minas.

Tu me periclis eripis aſperis
Tutela praeſens; tu mihi gaudia
Toto refundis corpore, ut hoſtium
Qui vincla fracto carcere depulit.

Nec ſat; Tenebras pectoris auferam,
Inquis; beatae qua ferat orbita
Monſtrabo vitae, nec procul a tuis
Unquam reflectam lumina greſſibus.

Mulis equiſque ne ſimilis modo
Sis, bruta quorum pectora gratiam
Non mutuam novere, ſed aſperis
Fracti lupatis ſervitium ferunt.

Multa obſtinatam nequitiam manent
Tormenta: pura qui Dominum fide
Orabit, huic pacem et veniam dabit,
Non durus unquam parcere ſupplici.

Recti tenaces ſimplicis, et quibus
Eſt grata fraudum neſcia veritas,
Favente laeti numine, geſtibus
Et voce veſtrum pandite gaudium.

VOS quibus purae eſt amor aequitatis,
  Laeti pangite carmine
Orbis auctorem Dominum: aequitatis
  Hoc carmen decet aemulos.
Tinniat blando chelys hunc ſuſurro;
  Hunc vocalia nablia;
Docta bis quinis reſonare nervis
  Hic artem manus approbet.
Huic novos cantus meditemur; uni
  Laeti clangite buccina:
Nam fides dictis rata veritaſque eſt,
  Et factis comes aequitas:
Quippe qui juſti eſt et amator aequi, et
  Veri fallere neſcii;
Perque terrarum ſola vaſta notae
  Cunctis munificentiae.
Is ſuo verbo ſinuavit orbem
  Lucentem nitidi aetheris;
Quicquid et puris radiis renidet
  Campis aetheris igneis
Littus arctavit maris inquieti,
  Compreſſitque licentiam;
Et penu clauſas ſinuavit undas,
  Unde in tempore promeret.
Hunc et occaſus metuant et ortus;
  Hunc unum Dominum colat,

Quisquis extremos ubicunque fines
  Terrae aut aequoris accolit:
Cujus a nutu viget interitque
  Quodcunque interit aut viget,
Cujus immotis tremefacta parent
  Cuncta obnoxia legibus.
Qui malas artes populi profani
  Ludit callidior suis;
Et suo injustae scelerata turbae
  Fraudat consilia exitu.
At quod arcana sibi mente rerum
  Auctor proposuit semel,
Dum dies et nox referent se in orbem,
  Usque immobile permanet.
O quater, plusquam quater o beatos,
  Patronus quibus est Deus!
Quos sibi excepit, propriamque sortem
  Quos dici voluit suam!
Despicit mundi pater e beata
  Coeli stelliferi domo,
Eque tranquillis adytis labores
  Et curas hominum videt:
Quippe qui caecos animi recessus
  Humani fabricaverit;
Nec quod arcano latet in recessu
  Clausum pectoris hunc latet.

Sperat incassum numero tyrannus
  Se tutum fore militum;
Sperat incassum validis lacertis
  Se miles fore sospitem:
Saepe spem fallit praeeuntis Euros
  Bellatoris equi fuga.
At Deus justos oculo irretorto
  Semper respicit et pios;
Mortis ut vertat jacula imminentis,
  Diram et saevitiam famis.
Una spes nobis opis hinc, ab uno
  Certum praesidium in malis.
Ille perfundet sibi dedicata
  Dulci pectora gaudio;
Ille fidentûm sibi spes precesque
  Laetum ducet ad exitum

PSAL. XXXIV.

SEU laeta sors me foverit, seu tristior
  Vexárit, omni tempore
Laudabo Dominum; semper illius meum
  Os personabit laudibus.
Mihi haec voluptas, hoc erit solatium,
  Mihi hoc levamen in malis;
Meoque turba tristis exemplo suas
  Solabitur molestias.
Una, agite, cuncti prosequamur laudibus

Nomenque numenque illius:
Ille in periclis me vocantem exaudiit,
Statimque reppulit metum.
Qui cuncta ad illum consilia referunt sua,
Laeto his nitentes gaudio
Vultus renident, nec repulsae infamia
Rubore confundet genas.
En, pauper iste quum vocaret, omnibus
Hunc eruit periculis.
Dominum timentûm castra munit Angelus
Demissus ad custodiam;
Et imminentes arcet hostes, et pios
A vi tuetur impia.
Facite periclum, jam scietis quam Dei
Immensa sit benignitas;
Quam sint beati, spes in illo qui suas
Omnes opesque collocant.
Gens sancta Dominum colite; nil deerit Deum
Fideliter colentibus.
Violenta feritas sentiet famem: bonis
Cuncta affluenter suppetent.
Adeste filii, audite, vobis numinis
Verum timorem ut indicem.
Quicunque curis liberam et longam cupis
Vitam beatus ducere;
Linguae refrena virus, os nefaria

A fraude purum contine;
Capeſſe recta, curva vita, dilige
Tranquilla pacis otia.
Deus innocentes adſpicitque, et commodat
Attentus aures ad preces:
Torvo ſceleſtos intuetur lumine,
Et nomen etiam obliterat.
Juſtum invocantem Dominus audit, omnibus
Eum expedit periculis.
Quum ſpes labores deſerit mortalium,
Afflicta quum moleſtiis
Succumbit oneri mens, Deus praeſens adeſt,
Malaſque curas diluit.
Juſtis labores ſuggerit ſemper piis
Iniqua ſors conatibus:
Sed, qui bonorum ſemper eſt cuſtos, Deus
Sortis retundit ſpicula;
Et oſſa ſervat ne terantur. Impios
Ulciſcitur ſcelus ſuum;
Et quiſquis hoſtis eſt piorum, cum domo
A ſtirpe caeſus interit.
Animas tuetur ſe colentium Deus,
Nec rem domumque deſerit.

RERUM ſancte opifex ades,
Et patrocinio protege me tuo;
Et retro refer in meos
Hoſtes perniciem quam mihi comparant.
Scutum cum jaculis cape;
Enſem ſtringe; meis hoſtibus obviam
Prodi: dic animae meae,
Secura auxilio nil metuas meo.
In vultus pudor hoſtium
Et turpis ſubeat dedecoris rubor;
Foedam corripiant fugam,
Caecas inſidias qui mihi praeparant.
Ut ſaevus boreas levem
Raptat praecipiti turbine pulverem,
Sic illos trepida fuga
Vindex praecipites urgeat Angelus.
Sit coeno via lubrica,
Et coelum tenebris lurida nox tegat;
Et formidine pallida
Vindex praecipites comprimat Angelus.
Nam me fraude mala ſuis
Conati immeritum prendere caſſibus,
Et caecam innocuo ſcrobem
Effodère: ſuis caſſibus haereant,
Et factam exitium in meum
Caeci et praecipites in foveam ruant,

Perfuſa interea mihi
Dulci laetitia pectora geſtient;
Mens ſecura periculi
Auctorem Dominum laetitiae colet:
Et ſenſus animi indices
Clamabunt, Domino quis ſimilis Deo,
Qui faſtûs gravis improba
Defendit tenues a violentia,
Vexantemque opis indigos
Frangit ſaevitiam vindice dextera?
Conjurata calumnia
In me criminibus ſaevit atrocibus;
Ignotum ſcelus in meam
Fingunt perniciem: quae bene feceram,
Compenſant odiis malis,
Et vitae invigilant exitio meae.
Illos tabificae luis
Aegris viſceribus quum dolor ureret,
Squalens veſte ego lugubri,
Jejunaque fame pallidus et ſiti,
Et proſtratus humi, Deum
Lenibam lacrimis et prece ſupplice.
Sic ſincerus amici amor
Sub cari interitum luget amiculi;
Sic fratrem gemit unicum
Frater: ſic pietas anxia filii

Maternum ad tumulum dolet.
Me fortuna gravi ſi tetigit manu,
Concurſant, mala gaudia
Inter ſe celebrant: faex populi coit;
Incauto invidiam creant:
Proſcinduntque avida me petulantia
Scurrae cum balatronibus;
Dentem dente acuunt, et rabiem vomunt.
Quem finem patientiae
Tam lentae ſtatues, o pater optime?
Arce hoc ludibrium, neque
Deſertum rabidis trade leonibus:
Acceptum ut referam tibi
Quod vivo, et video lumen amabile;
Et coetu in celebri canam
Te, pronum auxilium ferre vocantibus.
Fac ne ſpes alat improbas
Semper turba meis laeta moleſtiis;
Neu nutu ac oculis notet,
Exſultetque meis hoſtis atrox malis:
Qui ſermonibus aſperis
Inſultat, trucibuſque inſidiis petit
Pacatum male callidus,
Incautum ut tacitis illaqueet dolis.
Non diducere deſinunt
Rictum riſu; Oculis, euge, oculis diem

Laetum vidimus, inquiunt.
O qui luminibus cuncta tuentibus
Terras respicis, haec vides?
Ergo seposita protege me mora.
Jam tandem evigila, et manu
Ultrici indomitam frange superbiam;
Justo et supplicio preme
Vindex juste malos; neu sine de meo
Luctu laetitiam ferant:
Neu secum tacito pectore murmurent;
Evax, recte habet; omnia
Supra vota cadunt; vicimus, en jacet.
Foeda ignominia luant
Stultam laetitiam; dedecoris comes
Infamis pudor eluat
Importuna meis gaudia de malis.
At cordi quibus aequitas
Est nostra, ac animus nil sibi conscius,
Vitam tristitia procul
Laetam semper agant; ac Dominum ferant
Coeli ad sidera laudibus,
Qui curis famulos liberat anxiis.
Semper justitiam mea,
Custos sancte hominum, lingua canet tuam,
Et praeconia, dum mihi
Impellet calidus pectora spiritus.

UT exta flammis mille ſacrificis cremes,
  Oſcula des ſaxis, ingemineſque preces,
Araſque donis largus accumules tuis,
  Non facies tamen ut te rear eſſe pium:
Scelera reclamant, et negant te credere,
  Conſilio mundum qui regat, eſſe Deum.
Utcunque coram blandiare, non tamen
  Impietas tacito pectore clauſa latet:
Erumpit ignis inſtar, ac tui trahit
  Secum odium, atque odii perniciem comitem.
Quodcunque loqueris fraude tinctum eſt; reſpuis
  Auribus ingratis qui potiora monent.
Scelus nefandum nocte tota cogitas;
  Recta fugis; ſemper deteriora foves.
O magne rector orbis, indulgentiae
  Munera terra, fretum ſentit, et aſtra, tuae.
Quaecunque coelum amplectitur, parentia
  Legibus orta vigent, lapſa caduntque tuis.
Modus aequitatis et tuae ſapientiae,
  Cunctaque quae fecit, cunctaque facta regit,
Longe nivoſis montium faſtigiis
  Altior eſt, vaſti gurgitibuſque freti.
Humana gens hinc haurit auram et ſpiritum;
  Nec pecudes curam praeteriêre tuam.
Hinc cuncta vitae ſuppetunt nobis bona,
  Dum mens corporeo carcere vincta latet:

Foetus ſub alis volucris ut tegit ſuis,
  Praeſidii fugimus ſpe mala cuncta tui.
At exſul animus, morte liber, patrium
  Quum repetet limen ſidereamque domum;
Illinc egeſtas et dolores exulant;
  Nemo feret votis non potiora ſuis:
Paſſim voluptas, pura paſſim gaudia;
  Delicias largo flumine rivus agit.
Illic perenni vita fonte profluit,
  Vita gravis fati non reſecanda manu.
Illinc fatiſcent mentium caligines,
  Quae modo ſub tenebris pectora noſtra premunt;
Vultuque radius purus effuſus tuo,
  Lumine nos purae cognitionis alet.
Benignitatis interim tuae bonis,
  Qui te cognoſcunt et tua facta, fove;
Qui mente pura veritatem diligunt,
  Juſtitiae facias commoda ferre tuae.
Me nec feroci calcet arrogans pede,
  Exigat aut tectis impia turba meis.
Qui ſcelere gaudent, ſcelere ſic ruant ſuo,
  Perpetuo ut lapſos juſta ruina premat.

P S A L. XXXVII.

NE livor urat aemulus
  Te, ſi beatos videris
Pravos, nec euris iis opes

Fugaciores invide.
Nam ſic faceſſit illico
Umbratilis felicitas,
Marcent comis arentibus
Ut falce ſecta gramina.
At tu Dei fiducia
Incumbe rectis artibus:
Diuque terram ut incolas
Donabit, ac te nutriet.
In hoc ſit oblectatio,
In hoc voluptas unica:
Is te fovebit jugiter,
Votique reddet compotem.
Committe vitam, rem, decus,
Illius uni arbitrio:
Animi tibi ex ſententia
Confecta reddet omnia.
Illuſtris aurorae ut jubar
Tua faciet ut ſit aequitas:
Ut luce virtus ſit tua
Meridiana clarior.
Perfer modeſte quod tulit
Fortuna laeva: neu tumens
Ira impiorum proſperas
Res cerne torvo lumine.
Compeſce bilem, noxia

Faceſſat indignatio:
Ne fors nefarium ad ſcelus
Impellat aemulatio.
  Eliminantur impii
Fumo levi velocius:
Terras modeſtus incolet,
Seriſque linquet poſteris.
  Morare paullum, et impium
Nuſquam videbis: adſpice
Aedes, ſuperbi vix heri
Agnoveris veſtigium.
  Modeſta bonitas otio
Laetam ſenectam tranſiget,
Et incolenda haeredibus
Paterna linquet praedia.
  Clam rete nectit impius,
Boniſque concinnat dolos:
Et dente frendens livido,
Dolore et ira ringitur.
  Haec cernit ex alto Deus,
Minaſque ridet irritas:
Quippe imminentem vertici
Cladem ſceleſto proſpicit.
  Enſemque ſtringet improbus,
Arcumque tendet, pauperes
Ut perdat, ac innoxios

Figat ſagittis impiis:
 Diſtrictus enſis in ſui
Domini redibit viſcera;
Frangetur arcus lethifer,
Et fruſtra acuta ſpicula.
 Praeſtat ſuppellex ſobria,
Recteque parta recula,
Quam rapta per vim divitum
Faſtidioſa copia.
 Male parta juſtus arbiter
Diſperget, et potentiam
Franget ſceleſti: dextera
Juſtum ſua tuebitur.
 Innoxios fovet Deus,
Ac rem tuetur: providet
Longaeva ut uſque in ſecula
Sit ſempiterna haereditas.
 Seu peſtis atra, ſeu furor
Turbabit orbem bellicus;
Nil deerit uſque innoxio,
Famam nec aegram ſentiet.
 Sic hoſtis impius Dei
Perit repente funditus,
Adeps opimae ut victimae
Vaneſcit in fumos leves.
 Nil donat, uſque et foenerat

Injuſtus: at juſto ſua
De ſorte ſuperat paupere
Quod donet indigentibus.

Juſtorum amici praedia
Linquent ſuae propagini:
At hoſtium radicitus
Semen peribit erutum.

Amatque juſtum, et dirigit
Ejus Deus veſtigia:
Dextra ruentem ſuſtinet,
Lapſumque dextra ſublevat.

Puer fui, nunc ſum ſenex,
Ope deſtitutum nec pium
Videre memini, nec ſtipem
Ejus petentes liberos.

Juſtus miſertus pauperum
Dat uſque et uſque mutuum:
Serae tamen propagini
Non larga deeſt opulentia.

Vita ſcelus nefarium,
Sectare recta: dum diem
Sol fundet aureum, tui
Terras nepotes incolent.

Deus aequitatem diligit,
Bonos nec unquam deſerit:
At interibit funditus

A ſtirpe ſemen impii.
  Juſtus beata jugera
Agri tenebit, et colet
Cum prole, donec ultimus
Inſtabit orbi terminus.
  Sermo ſapiens et aequitas
In ore ſemper eſt bonis:
In corde ſcripta lex Dei,
Ne pes labet, greſſum regit.
  Obſervat impius pium,
Ut perdat: aſt illum Deus
Cuſtodit, ante judicem
Tuetur a calumnia.
  Spem colloca in Deo, Dei
Sectare leges: et dabit
Dives potenſque ut hoſtium
Cernas ſuperſtes exitum.
  Vidi potentes impios,
Gravique faſtu turgidos,
Vireſcere inſtar laureae
Amoena propter flumina.
  Specto repente, en lubricae
Imago nuſquam gloriae:
Nuſquam manent veſtigia
Cunctis gravis potentiae.
  Juſti intuere et integri

Vitae

Vitae ſtatumque et ordinem,
Videbis alto in otio
Laetam ſenectam degere.
  At promta ſemper laedere
Prorſum interibit factio:
Vitamque claudet terminus
Dignus patratis nequiter.
  Juſtus ſalutis collocat
Omnem in Deo fiduciam:
Qui fulcit aequos robore,
Adverſa cum ſors intonat.
  Dominus petenti fert opem,
Et in periclis liberat
Ab impiis, qui ſe et ſuam
Illi ſalutem credidit.

PSAL. XXXVIII.

NE me furoris aeſtuante incendio,
  Servator orbis, argue;
Neu promerentem quamlibet poenas graves
  Pergas per iram plectere.
Haerent medullis penitus infixae meis
  Tuae ſagittae dexterae.
Irae tuae hinc me, et inde mentis conſciae
  Sic vis paventem perculit,
Ut nulla plagis ſaucii pars corporis
  Non langueat lethalibus;

Oſſa ut ſolutis artuum compagibus
  Sceleris venenum attraxerint;
Sceleris, profundo quod meum ſeu gurgite
  Caput reſorbens obruit;
Quod in alta rurſus me renitentem, velut
  Immane ſaxum degravat.
Veteris cicatrix vulneris recruduit,
  Vomitque tabem luridam.
Afflictus, humilis, ultimis premor malis,
  Luctu ſituque ſqualidus:
Clauſumque caecis fervet in praecordiis
  Ulcus, nec ulla corporis
Expers doloris pars vacat. Sic debilis
  Et fractus uſque et uſque ſum,
Malis ut impar voce lamentabili
  Cor ejuletque et rugiat.
Dominator orbis, vota nec animi mei,
  Nec te latent ſuſpiria.
Pavens tremenſque turbidum cor palpitat;
  Defecta membra viribus
Torpore marcent languido; noctem trahens
  Caligat acies luminum.
Vicini, amici, et ſanguinis communio
  Quos propior admôrat mihi,
Procul abſtitere, foeditatem vulnerum
  Vix ſuſtinentes cernere.

At promta ſemper in meum exitium manus,
Molita vim nefariam,
Doloſa tendit continenter retia,
Fraudeſque verſat impias.
Ceu mutus ore, ſurdus aure, ego interim
Obtorpui ſilentio,
Elinguis inſtar et ſtupentis, crimina
Qui neſciat refellere.
In te repoſta eſt ſpes mea: o rerum potens
Rector benignus annue:
Ne riſus hoſti ſim ſuperbo, qui meis
Inſultat inſolens malis;
Qui, ſi vacillent lubrico lapſu pedes,
Laeto triumphat gaudio.
Ad perferenda ſum paratus verbera;
Vibice ſemper area
Cruenta turget exarati corporis
Sulcis flagrorum grandibus.
Merui ſceleſtus, fateor, heu merui; nocens
Do jure poenas debitas:
Sed invaleſcit hoſtis atrox interim,
Vireſque ſumit factio;
Vivunt, vigentque, et immerentem injuria
Me proſequuntur: pro bono
Malum rependunt; jugiter calumnias,
Quia recta ſector, ingerunt.

Tu ne recede longius, neu deſeras
  Periculis in ultimis:
Accurre; dextram da ſalutarem, meae
  Salutis auctor unice.

PSAL. XXXIX.

QUUM ſaevus hoſtis me meo laetus malo
  Laceſſeret conviciis,
Mecum ipſe verbis abſtinere ab aſperis
  Et jurgiis decreveram.
Linguae obſeravi clauſtra freno, pertinax
  Obmutui ſilentio;
Ac, temere ne quid os mali profunderet,
  Verbis bonis clauſi exitum.
At, ignis inſtar, vetitus egredi dolor,
  Exarſit intus acrius.
Tandem obſtinatae frena pertinaciae
  Perfregit ira, ac talibus
Dominum rogavi: Mihi meae vitae modum
  Qui ſit futurus indica:
Quando evolabo liber hoc moleſtiae
  Faſtidioſo e carcere?
Tu clauſa nullo ſecla degis termino,
  In te beatus ac potens:
At nos quod aevi vivimus pene eſt nihil,
  Ac pene brevius quam nihil;
Umbrae fugacis inſtar, atque imaginis

Quam reddit aequor vitreum:
Idque ipſum inani in vanitate atque anxiis
Aegreſcit in laboribus.
Animum libido torquet, inflat gaudium,
Spes tollit, ac timor premit.
Tumultuamur temere; congerimus bona
Incognitis haeredibus.
Quo me ergo vertam? quis laboranti feret
Opem? quis eximet malis?
Spes omnis in te: miſeriae fontem meae,
Peccata tolle noxia;
Neve eſſe ſtultis me ſinas et improbis
Deſpectui et ludibrio.
Hoſtis protervi lingua me quum turpibus
Proſcinderet conviciis;
Obmutui, irae vindices poenas tuae
Has eſſe gnarus ſcilicet.
Rector parenſque gentis humanae, tua
Paullisper aufer verbera:
Vireſque linquunt, vita nec ſemper novis
Plagis ferendis ſufficit.
Te perſequente ſcelera poenis, illico
Vigor decorque defluit,
Tineis pereſae more veſtis. O homo
Caduca res et futilis!
Parens benigne precibus aurem da meis:

Neu verba ſperne ſupplicis;
Neu lacrimanti averte vultus hoſpiti:
Namque hoſpes hanc terram colo;
Nec ego, parentes nec mei certum locum
Habemus hic; ſed in diem
Solliciti et horas, turbidas tranſegimus
Vitae brevis moleſtias.
Igitur ſeveram paullulum abſtine manum,
Feſſum ut reſumam ſpiritum;
Mortis priuſquam, reditus unde non patet,
Tranſmiſerit me janua.

PSAL. XL.

QUUM circumfremerent me timor et minae,
Intentanſque avidam mors fera dexteram,
Spes coeleſtis opis, ſera licet, tamen
Lenibat trepidam ſollicitudinem.
Advertit Dominus, meque voragine
Coenoſi implicitum gurgitis extulit:
Ac, ſaxi ſolidis impoſito jugis,
Monſtravit facilem qua graderer viam.
Afflavitque novo pectora ſpiritu,
Suffecitque ſuae materiam novam
Laudis, quam canerem dulce loquacibus
Nervis, ac numeris lene ſonantibus.
Haec cernant rapidae qui violentiae
Fati, vel dubiis caſibus imputant

Eventa; ac trepidi ſe Domini in fidem
Dent, qui ſtellifero regnat in aethere.

Felix qui ſtabili ſpe Dominum ac fide
Spectat, quem tumidae pompa ſuperbiae
Non ad ſe illecebris ducit inanibus,
Fallacique boni ludit imagine.

In nos, ſancte parens, quot vigilantiae
Et quam mira tuae pignora ſuppetunt,
Quae nec mens acie cernere languida
Poſſit, nec numero lingua retexere!

Aurem mî tacite vellis, et admones
Quod labem ſceleris nec pretium levet,
Nec ſanguis pecudis nil meritae eluat.
Nec conſumta focis expiet hoſtia.

Tum dixi, Venio, quod libet impera;
Adſum, ſancte parens, juſſa capeſſere
Promtus: ceu tabulis ſcripta fidelibus
Edunt perpetui fata voluminis.

Huc mens, huc ſtudium tendit, uti tuis
Conformem monitis quae gero, quae loquor,
Quae mecum tacitus cogito: nam tua
Inciſa eſt animo lex penitus meo.

Famam juſtitiae per populos tuae
Late praeco fero: nec labiis meis
Nec linguae requies, omnibus ut tua
Terris (ipſe vides) nota ſit aequitas.

Nec juſtum tacui te mala plectere,
Promiſſique tenacem, et miſeris opis
Largum: me bonitas indice gentibus
Cunctis facta palam eſt, et tua veritas.

Defendant igitur me bonitas tua,
Promiſſique fides fallere neſcia:
Obſeſſumque malis innumeris tua
Me, rerum genitor, protege dextera.

Me poenae, capitis quae ſuperent pilos,
Omni ex parte premunt, quas neque luminis
In promtu eſt acie nôſſe: animus ſtupet,
Curarum innumeris obrutus aeſtibus.

At tu, mundi opifex ſancte, ſalutifer
Adſis; auxilium fer cito, et ultimis
Oppreſſum penitus ſubtrahe me malis,
Ut pravi pudeat conſilii improbos.

Turpem ignominiae triſtitiam ferant,
Tendunt exitio qui laqueos meo;
Infamem referant conſilii exitum,
Noſtris qui capiunt laetitiam e malis.

Hunc fructum ſceleris percipiant ſui,
In fraudem ut recidant quam mihi ſtruxerant:
Fruſtratus doleatque et rubeat, meas
Qui ridet lacrimas, et fruitur malis.

Qui credunt fidei ſe penitus tuae,
Illos auxilii ſpes recreet tui:

Ac ſemper Domini nomen amabile
Certent tergeminis tollere honoribus.
Exſpes, pauper, inops ſim licet, at mihi
Cuſtos rerum opifex pervigil excubat.
Vitae o praeſidium et certa ſalus meae,
Adſis, neu trepida me crucia mora.

PSAL. XLI.

BEATUS ille qui miſertus pauperis,
Fert rebus in duris opem:
Nec arroganti deſpicit faſtidio
Proſtratum et oppreſſum malis.
Quem rere fractum, et penitus abjectum, Deus
Attollet, et ſolabitur.
Cura fideli Dominus illum muniet,
Et e periclis eruet;
Interque vivos ſoſpiti dabit frui
Vitae beatae commodis.
Artus cubili quum dolor proſtraverit,
Opem feretque, et lectulum
Verſabit; omnem prorſus aegritudinem
In dulce vertet gaudium.
Quum me doloris vis acerbi affligeret,
Opem popoſci te, Deus:
Animae medere ſauciae, dixi, ſui
Sceleris pudendo vulnere.
Dira imprecatur hoſtis, ac me devovet,

Laetus meis incommodis:
Quando interibit, inquit, et cum corpore
Nox una nomen obruet?
Si forte quis me visit horum, corporis
Animique morbis anxium,
Vultu dolorem fingit, ac suspiria
Laeto trahit de pectore:
Foras profectus conditum in praecordiis
Repente virus evomit.
In me susurrat clanculum atque obmurmurat
Scelesta conspiratio:
Clam machinantur saeva, in exitium meum
Consilia cuncta conferunt:
Secumque jactant; Missa certe coelitus
Nunc dira vis mali hunc ligat,
Prostratus haeret, lectulo affixus jacet,
Noctem trahens novissimam.
Quin et sodalis, et mihi mensa et domo
Conjunctus, et cui maxime
Fidebam, ad hostes conferens sese meos,
In me ferox recalcitrat.
At tu salutis auctor et custos meae,
Benignus in me respice:
Manum jacenti da salutarem, hostibus
Parem ut rependam gratiam.
Tui favoris pignus id certissimum

Erit mihi, et conſtantiae
In me tuendo, quod malis laetus meis
Hoſtis ferox non geſtiat.
Vires recepit corpus, innocentiam
Servavit animus, dexteram
Te porrigente, qui receperas tuam
Semper tuendum me in fidem.
Agnoſcat orbis unicum et colat Deum,
Quem gens honorat Iſaci;
Unumque laudet, temporum donec vices
Luces et umbrae divident.

PSALMORUM

LIBER SECUNDUS.

PSAL. XLII.

NON cervus fluvios ſic avet algidos,
(Cervus turba canum quem premit) ut tui
Cor deſiderio carpitur anxio,
Rerum conditor optime.
Huc me raptat amor dulcis, et impotens
Ardor ferre moras. O niveum diem
Qui templo reducem me ſtatuet tuo!
O lucis jubar aureum!
Jejunus lacrimis pro dape ſe dolor
Paſcit, turba meis obvia dum malis
Illudens rogat, Heus, iſte tuus Deus
Cur nunc deſerit exſulem?
At rurſus bonitas quum ſubiit tua,
Et menti auxilii certa fides tui
Illuxit trepidae, temporis illius
Me conſolor imagine:
Feſtis quum populus me reducem choris,
Fauſtiſque excipet vocibus et Dei,
Pompa cum celebri, me comitabitur

Augusta ad penetralia.
Cur me sollicitis teque doloribus,
Mens aegra, exanimas! pone metum, ac Deo
Te da; quo patriae vindice redditus,
Grates sospes adhuc agam.
Haec mentem recreat spes, licet aviis
Jordanis lateam saltibus, Hermonis
Exsul dura licet saxa perambulem,
Solis hospita belluis.
Quamvis agminibus me mala densius
Omni ex parte premant, quam super horridos
Montes grando sonat, quam mare verberat
Raucis littora fluctibus:
Tu me si placido lumine videris
Cedent tristitiae nubila; tetricas
Moeroris tenebras discutiet mihi
Lucis dulce jubar tuae.
Laudes interea non mihi nox tuas,
Non curae impedient: O columen meum,
Dicam, et certa salus, ludibrium feris
Cur me deseris hostibus?
Dirumpor, tacitis aestuat ignibus
Pectus, turba meis impia dum malis
Insultans rogat, Heus, iste tuus Deus
Cur nunc deserit exsulem?
Cur me sollicitis teque doloribus

Mens aegra exanimas? pone metum, ac Deo
Te da; quo patriae vindice redditus,
Grates laetus adhuc agam.

PSAL. XLIII.

VINDEX esto mihi Deus,
Et patrocinio protege me tuo,
Oppressum scelere impio;
Et fraudum laqueos frange nefarios,
Vitae o praesidium meae,
Cur me praesidio destituis tuo?
Cur luctu vagor obsitus,
Dum saevae furias vito tyrannidis?
Profer lumen opis tuae;
Montem pande viam quae ferat ad tuum:
Montem, quam proprie domum
Majestate tui numinis incolis.
Atque aram adveniam ad tuam,
Ac te, laetitiae materiam meae;
Et grata cithara tibi
Grates laetus agam, conditor optime.
Cur moeres anime anxie,
Ac me sollicito pectore maceras?
Omnem pone metum, ac Deo
Curam crede tui, quem super aethera
Cantu sospes adhuc feram,
Quum salvus patriae reddar amabili,

VETUSTA ad aures fama noſtras attulit,
Seriſque patres poſteris
Stupenda facta tradidere a te, Deus,
Patrata priſcis ſeculis:
Eliminatis quum profanis gentibus,
Et incolis prioribus,
Eorum labore fructibuſque perfrui
Noſtris dediſti patribus.
Certe nec armis lucidis, nec viribus
Debemus has victorias:
Sed nos favoris aura mollis, et tua
Protexit indulgentia.
Ergo, ſalutis auctor unice o Deus,
Ades piis ſalutifer.
Te dante vires, hoſtium ferociam
Tam facile profligabimus,
Taurus minaci quam jacit cornu pilas,
Stipulaeve faſces aridae:
Superba Regum colla craſſo in pulvere
Proſtrata conculcabimus.
Non arcus iſtam lethifer fiduciam,
Non mucro ſaevus ingerit:
Tu nos ab hoſte ſubtrahes, ſternes ſolo
Infenſa nobis agmina.
Non ergo ſemper jure te cantabimus
Noſtrae ſalutis vindicem?

Ac donec orbis aſtra volvet ignea,
Te proſequemur laudibus?
At nunc relictos objicis ferocium
Injuriae nos hoſtium;
Nec prodis ante noſtra ductor agmina,
Qualis ſolebas antea.
Hoſti imminenti terga cogis vertere,
Praedaeque das prementibus.
Pecus ut macello deſtinata, exponimur
Caedentium libidini;
Omneſque terras barbararum gentium
Errore complemus vago.
Venum dediſti nos palam, nec auctio
Te ditiorem reddidit.
Vicina noſtris oppida inſultant malis,
Cladeſque rident: fabula
Sumus profanis nationibus, caput
Motant, labella exporrigunt.
Oculis oberrat uſque contumelia,
Pudorque vultus inficit:
Dum voce acerba injurias exaſperat,
Minaſque torvas adjicit
Hoſtis protervus. Obruti tot cladibus,
Tot undequaque inſtantibus;
Tamen nec unquam eſt animus oblitus tui,
Tecumque pacti foederis:

Seſe nec ullis territus periculis
Avertit aut flexit via
Recta pes: etſi penitus abjecti interim
Abs te, licet draconibus
Immitioris gentis addicti jugo,
Feramus umbram ergaſtuli,
Et ſervitutem lugeamus, et necem
Vitae precemur taedio.
Iniqua meritis ſi tuis oblivia
Offuderint ſe mentibus
Noſtris, manuſve ſupplices protendimus
Diis impiarum gentium;
Id te lateret, abditas qui pectoris
Prorſus latebras inſpicis?
Te propter, odio caeteris populis ſumus,
Et inſtar ovium caedimur:
In te favoris pendimus poenas; tui
Amoris odia nos premunt.
Exſurge, ſimilem ſomnolentiae moram,
Salutis auctor, corripe.
Cur ora condis, immemorque negligis
Tuos malis in ultimis?
Afflictus animus, et malis praeſentibus
Laſſus, futuris anxius,
Succumbit oneri; ſtrata tabeſcunt humi
Defecta membra viribus.

Exſurge genitor, et vigore corporis
Animique caſſos ſubleva:
Clemens bonuſque nos ab hoſtis impii
Immanitate libera.

PSAL. XLV.

COR micat, exſultant trepidis praecordia fibris,
Eructantque novum gravido de pectore carmen:
Certat lingua animum fando, manus aemula linguam
Scribendo exaequare, meo nova carmina Regi
Dum cano: Regi, hominum cui nemo e ſemine cretus
Audeat eximiae contendere munere formae:
Quem decorat lepor, et roſeis affuſa labellis
Gratia; cui rerum coeli indulgentia ſpondet
Hunc fore perpetuum longaeva in ſecla tenorem.

Ergo, armis invicte heros, age, fortibus apta
Enſem humeris: enſem, per quem te gloria coelo
Aequat; et adverſum fidens fer pectus in hoſtem.
Frena tibi currus verum moderetur et aequum,
Et quae praecipitem clementia temperat iram.
His ducibus tibi ſurget honos, tua dextera factis
Clara per ignotas fundet miracula terras:
Cordaque vulnificis figens inimica ſagittis,
Sponte tibi coges validas procumbere gentes.

Nec maris aut terrae ſpatium, nec terminus aevi
Finiet imperium, ſceptri moderamine juſti
Quod regis, et leges mollis clementer acerbas.

Te ſuper aequaevos omnes regnator olympi
Diligit, et laeto vultum exhilaravit olivo.
Unde tui mulcent populi nova gaudia mentes,
Pallia quum loculis tibi depromuntur eburnis,
Et myrrhae paſſim lacrimae, ſtactaeque süavis
Halitus, et molles caſiae funduntur odores.
Ancillae apparent genus alto e ſanguine Regum
Inter honoratas promtae ad tua juſſa miniſtras.
At Regina thori conſors tibi dextera adhaeret,
Auro picta ſinus, auro radiata capillos,
Miſit ab Eois Ophyre quod flava caminis.
Tuque adeo Regina audi, et rem pectore conde;
Nec mea dicta nega placidas demittere in aures:
Jam nunc et patriam et patrem obliviſcere, jam nunc
Ex animo caros penitus depone propinquos:
Unum oculis ſpecta, unum animo complectere Regem;
Regem oculis animoque, tuo qui pendet ab ore,
Unius et pulchris defixus vultibus haeret.
Hunc dominum agnoſce, et ſupplex venerare; nec ille
Officio ſtudioque tibi concedet: et illa
Undarum regina Tyrus te murice et auro
Accumulans colet: et vicina per oppida late
Procumbent tibi ſuppliciter gaziſque potentes,
Aut opibus clari: meritumque feretis honorem
Hunc populi. Pharii proles generoſa tyranni
Tota decens, tota eſt gemmiſque inſignis et auro;

Et facies cultum illuſtrat, facieque decora
Pulchrior eſt animus. Tibi, Rex, en ducitur uxor,
Dives opum, dives pictäi veſtis et auri,
Virginibus comitata ſuis, de ſtirpe propinqua;
Virginibus, quas pompa frequens clamore ſecundo
Inſequitur, plauſuque fremens laetaeque choreae
Cantibus auguſtam laetas deducet ad aulam.
Neu deſiderio nimium tangare tuorum,
Virgo, tibi dulcem patriſque et matris amorem
Leniet adnaſcens ſobolis generoſa propago:
Quos regere imperio terras, totumque per orbem
Adſpicies populos ſceptris frenare ſuperbos.
Nec tu carminibus, Rex magne, tacebere noſtris:
Quaque patet tellus liquido circumſona ponto,
Poſteritas te ſera canet: dumque aurea volvet
Aſtra polus, memori ſemper celebrabere fama.

PSAL. XLVI.

QUUM muniat nos praeſidio ſuo,
Virtute firmet, cum gravis intonat
Procella, fortunae periclis
Eripiat dominator orbis,
Nullam expavemus vim: quatiat licet
Orbem tumultus, terraque ſedibus
Convulſa montium ruinis
Arctet aquas pelagi frementis:
Inſana quamvis aequora ſaeviant,

Et vorticoſo gurgite torqueant
Spumamque limumque, et procellis
Terrificis ſcopulos flagellent.
Nam civitatem, cui Deus unice
Indulget, aris et propriam ſuis
Dicavit, algenti pererrans
Lympha fugax hilarat liquore.
Occulta ne vis, aut timor hoſticus
Urbis quietem ſollicitet, Deus,
Gentis ſuae intentus ſaluti,
Praevenit auxiliis pericla.
Gentes tumultus concitet impias,
Et regna belli concutiat furor,
Flammis fremat coelum coruſcis,
Terrificet labefacta tellus:
Hac et duelli, pacis et arbiter
Stat praeliorum qui regit exitus,
Munimen, et noſtrae ſalutis
Praeſidium, Deus Abrahami.
Venite, adeſte, et cernite non prius
Audita, mira, incognita, quae Deus
Patravit in terris, ab ortu
Solis ad Heſperium cubile.
Funeſta belli incendia ſuſtulit,
Fregit cruentae ſpicula lanceae
Contrivit arcus, et volucres

In cinerem minuit quadrigas.
Sedate motus mentis, ait Deus,
Measque vires noscite, quem colet
Quocunque sub coelo repostas
Gens hominum colit orbis oras.
Hac et duelli, pacis et arbiter
Stat, praeliorum qui regit exitus,
Munimen, et nostrae salutis
Praesidium, Deus Abrahami.

PSAL. XLVII.

TELLURIS omnes incolae
Deo canoros edite
Plausus, canoris pangite
Laeti Deum praeconiis:
Deum verendum et arduum,
Malisque formidabilem,
Qui regna fastu turgida
Frenat potenti dextera:
Qui bellicosa compulit
Parere nobis oppida;
Nostrumque gentes inclytas
Armis coegit sub jugum:
Haereditatem qui suam
Nobis colendam credidit;
Unde Isaci nepotibus
Aeterna fulget gloria.

En templa ſcandit praevio
Laetum canente claſſico;
En ſcandit auctor omnium
Vulgi ſecundis plauſibus.
Cantate laeta carmina
Deo, canora carmina
Cantate; Regi pſallite
Jucunda veſtro carmina:
Qui ſceptra rerum temperat,
Ac regna terrae dividit,
Docti modorum dulcibus
Hunc ferte in aſtra cantibus:
Qui dirigit mortalium
Res, et ſalubri vinculo
Legum coercet, lucido
E ſiderum praetorio.
Ad hunc potentes gentium
Se contulere principes;
Ultroque colla ſub jugum
Rerum dedere praeſides.
Noſtrum Deum diis caeteris
Sublimiorem agnoſcite,
Coelum, ſolumque, et ſidera
Suo regentem numine.

RECTOR beate coelitum, cui nil viget
  Simile aut ſecundum; coelitum
Beate rector, ſancta jure te Sion
  In aſtra tollit laudibus:
Sion opacam verſa ad arcton, regia
  Formoſa Regis optimi;
Sion voluptas gentium, uberis ſoli
  Arvis beatis accubans.
Senſere Domini vindicis potentiam
  Solymae ſuperba moenia:
Senſere numen, quum feroces viribus
  Coîere Reges, copiis
Caſtriſque junctis, ſervitutem civibus
  Tuis minati et vincula.
Perſtrinxit oculos intuentium ſtupor,
  Et horror artus perculit:
Quales tremores querulus excitat dolor
  Vexante partu foeminas:
Pavorque trepida ſparſit attonitos fuga,
  Euri procella ut aequora
Excita ab imis penitus evertens vadis,
  Trepidas carinas diſſipat.
Haec facta priſcis rettulere ſeculis
  Parvis parentes liberis:
Haec nos in urbe vidimus Dei, ratis
  Qui frenat orbem legibus;

Haec urbe in illa vidimus, cui pervigil
  Deus ipse custos excubat.
O sancte rerum genitor, in rebus malis
  Tuam advocamus dexteram;
Tuas ad aras supplices advolvimur.
  O rector orbis optime,
Tua laus per oras ultimas mundi, et tuae
  Imago fulget gloriae
Et aequitatis. Te scelestos verbere
  Plectente justo, gestient
Colles Sionis: nec feret tacitum suum
  Judae propago gaudium.
Ite, et Sionem obambulate, moenia
  Spectate, turres arduas
Numerate, fossam et aggerem intuemini,
  Molesque celsas aedium.
Narrate natis, posterorum ut audiant
  Et obstupescant secula;
Solumque noscant et colant nostrum Deum,
  Ortusque finisque inscium:
Qui sempiternus sempiterna nos ope
  A fraude vique proteget.

PSAL. XLIX.

AUDITE gentes, ortus et occidens
  Advertite aures, et medio dies
Quos torret axe, et qui vitreum solum

Ponti nivali finditis orbita.

Audite, ſive ignotus, et infima
De plebe pauper, ſive opibus potens,
Multaque fulges plebe clientium,
Aurique gazis ditibus incubas.

Fontes recludam jam ſapientiae,
Plenoque promam pectoris e penu
Prudentiam: jam lingua recondita
Oracla geſtit carmine pandere.

Cur congerendis me cruciem bonis,
Famemque et acrem pauperiem timens,
Ut vita curis anxia triſtibus
Me triſtiorem trudat ad exitum?

Gemmis et auro et murice divites
Superbientes adſpice, qui ſibi
Gaudent beato plaudere ſomnio,
Tutoſque fluxis credere ſe bonis.

Germanus auro non redimet ſuum
De morte fratrem; nec pretio Deum
Doniſve flectet fata retexere,
Ut membra liquit frigida ſpiritus.

Sed nec perennes interitus moras
Dives paciſci, nec potis eſt putres
Ne ſolvat artus tempus edax: vetat
Id lege dura fixa neceſſitas.

Mors aequa ſtultis et ſapientibus

Intentat arcum: par manet exitus
Vitae hos et illos: occupat improbis
Ignotus heres parta laboribus.
Villae ſuperbae delicias breves,
Luxuque ſtructas regifico domos
Linquunt; ſepulchrique irremeabilis
Tenebricoſis ſub latebris jacent.
Quid fama duris parta laboribus
Prodeſt? inanis quid tituli decus?
Quid aura blandae laudis, et ambitus
Nomen futuris prodere ſeculis?
Quum vani honoris ver breve floruit,
Lethale ſpirans mortis hiems, viros
Et bruta raptans interitu pari,
Oblivionis nube pari premit.
Hac ſtulti ierunt; hanc male providos
Ducet nepotes error in orbitam:
Quos mors ſepulchri ſub ſcrobe conditos
Depaſcet, imbelles ut oves lupus.
Aeterna coeli temperies pios
Manes fovebit lucis in aureae
Splendore: qualis mane fluit nitor
Per prata vernis picta coloribus.
Stultis ſenectus robora deteret,
Pro ſumtuoſis buſtum erit aedibus:
At me benignus de barathri cavo

Specu remiſſum ſuſcipiet Deus.

Nec te cupido ſauciet aemula,
Stuporve, ſi quem videris impia
De plebe fluxis conſpicuum bonis,
Clarumve multa fulgere gloria.

Quum dexteram mors illacrimabilis
Injecit, ex tam divite copia
Secum ſub umbras nil feret; et comes
Infida buſtum gloria deſeret.

Dum commeantis pectora ſpiritus
Hauſtu caleſcunt, perfruitur bonis,
Seſeque curat molliter, et monet
Omnes eundem pergere tramitem.

At quum parentes ceſſerit ad ſuos,
Longum dolebit ſtultitiam brevem,
Ad regna tractus lucis egentia,
Quae ſemper horror nubilus obſidet.

Rectrix honoris ni ſapientia
Acceſſerit, brutis homo beſtiis
Nil intereſt; quos vita facit pares,
Exſpectat aeque inglorius exitus.

PSAL. L.

QUI frenat aequis legibus arbiter
Superba Regum colla minacium,
Vocabit in jus orbem ab ortu
Solis ad Heſperium cubile.

Vultu verendo tum ſacer, ardua
Pulchrae Sionis de ſpecula loquens,
Ad gentis humanae coactum
Concilium Deus ora ſolvet.
Non facta ſemper, non ſinet impia
Impune graſſari, veniet Deus;
Flammae vorax illum antecedet
Vis rapidis agitata ventis.
Teſtes vocabit, cum populo ſuo
Acturus, ignes, lumine conſcio
Qui cuncta deſpectant ab alto, et
Omniparae ſola vaſta terrae.
Adeſte primum gens mihi propria,
Gens ſancta, dicet, cui ſuper hoſtiis
Legem dedi rite offerendis,
Perpetuum pepigique foedus.
Hic aequitatem judicis igneus
Miratus aether, juſtitiam Dei
Annunciabit: nam ſedebit,
Ne dubita, Deus ipſe judex.
Audi Abrahami progenies boni,
Peculiaris gens mihi: te voco,
Teſtem benignitatis in te
Perpetuae, et ſolidi favoris.
Non arguam te, quod mihi victimae
Cruore raro altaria ſparſeris,

Aut parcus armenti cremâris
Rara ſacris holocauſta flammis.
Non taurum egens te de ſtabulis peto,
Hircumve caulis: omne pecus meum eſt,
Quod montium anfractus pererrat,
Quod nemorum tegitur latebris.
Nec me volucris rupis in edito
Uſquam receſſu nidificans latet:
Non ulla picturato amictu
Ruris avis genialis hoſpes.
Quod ſi eſurirem, ſcilicet ut petam
A te neceſſe eſt, arbiter aetheris,
Terrae, fretique, et quicquid ingens
Orbis habet gremio capaci?
Taurine veſcor carnibus, aut bibo
Hirci cruorem? pectore candido
Grates age, et quovis litabis
Rite Deo ſine caede voto.
Tum deprehenſus rebus in aſperis
Securus implora: auxilium feram,
Grates ut accepta ſalute
Laetus agas, Dominumque laudes.
At impium ſic alloquitur Deus;
Qua fronte leges tu recitas meas?
Et ore ſanctum impurus audes
Sacrilego memorare foedus?

Tu legum habenis impatiens regi,
Et inſtitutis, moribus et bonis
Juratus hoſtis, voce laudas,
Tecum animo mea verba rides.
Cum fure furti conſilium cois,
Moechis adulter te ſocium applicas:
Ad probra projectus, doloſa
Perniciem meditare lingua.
Cum fratre juncti vincula ſanguinis
Oris procacis non rabiem premunt:
Infamia germanum eodem
Dedecoras utero creatum.
Et arbitraris me ſimilem tui,
Quod perpetrata haec diſſimulaverim?
Ne crede: tecum expoſtulabo,
Ante oculos tua facta ponam.
Conſiderate haec vos, quibus excidit
De mente caeca mentio numinis:
Ne, quum prehendam, nemo ſit qui
De manibus mihi prenſa tollat.
Si victimam vis magnificam mihi
Mactare, laudes canta, age gratias:
Hac itur ad certam ſalutem,
Haec ſuperos via pandit axes.

O Salus rerum lacrimis precantûm
Mollibus flecti facilis, rogantem
Lenis exaudi, ſcelerumque tetras
Ablue ſordes.

Uſque peccati lave et uſque labem,
Dum repurgatum maculis pudendis
Purius corpus niteat recocto
Ignibus auro.

Nam meam agnoſco, pudet heu pigetque,
Ah miſer labem: vitiique foeda
Mentis obverſans oculis imago
Semper oberrat.

Unus arcani es mihi teſtis; unus
Arbiter verax, temerario auſu
Improbas linguas tua judicantûm
Facta refutas.

Quippe jam primo ſcelus uſque ab ortu
Haeret, infectas vitians medullas:
Deque conceptu genitricis hauſi
Semina labis.

At tibi cordi eſt ſine fraude veri
Simplicis candor, fideique certae
Puritas, nullo labefacta duri
Turbinis ictu.

Hanc facis tanti, vitiis ut atris
Oblito, legum ſapientiaeque

Tu mihi arcanae facilis beatum in-
dulſeris hauſtum.

Ergo me hyſſopi, ſator alme, luſtra
Frondis adſperſu: maculaeque cedent,
Membra candorem tibi lota vincent
Pura nivalem.

Si bonus laetum placiduſque mittas
Nuntium, triſtem mihi recreabis
Gaudio mentem: ſtupidos recurret
Robur in artus.

Ne meos lapſus oculis acutis
Semper obſerva, numerave labes:
Sed malae culpae nimium tenaces
Ablue ſordes.

Cor mihi rectum, ſceleriſque purum,
O potens rerum genitor, refinge:
Spiritum firmum renova novata
Cordis in aula.

Neu mihi avertas faciem, tuoque
Arceas vultu procul, auferaſque
Spiritum ſanctum, calida incitatus
Rurſus ab ira.

Redde, ſperatae ſolido ut ſalutis
Gaudio per te fruar; inquieti
Spiritu motus animi rebelles

Principe firma.

Tum meo exemplo moniti ſceleſti,
Quos via flexit maleſuadus error,
Denuo legum duce me tuarum
Juſſa capeſſent.

Expia noxa mihi, ſoſpitator,
Caedis infandae caput obligatum, ut
Te canam juſtum, pariterque lapſis
Parcere largum.

Tu viam vocis mihi pande; mutum
Tu Deus linguae moderare plectrum:
Tum feram late tua magna gentes
Facta per omnes.

Victimae ſi te caperent, dediſſem
Victimam: ſed te neque ſanguis hirci
Fuſus, aut ſacris holocauſta placant
Addita flammis.

Poenitens fraudum ſcelerumque pectus,
Spiritus fracti, mala cor peroſum,
Haec Deum placant: adhibe haec, et abſque
Thure litabis.

Gentis humanae bone dux, Sionem
Quo ſoles vultu facilis tuere;
Pace florentes Solymae beatae
Protege turres.

Tum tibi votis bona mens pudicis

Sacra perſolvet; ſacer hircus ignes
Paſcet, et ſanguis vituli calentem
Imbuet aram.

PSAL. LII.

QUID gloriaris impie
Tyranne pravis artibus?
Innoxiis clementia
Divina ſemper excubat.

Tua lingua ſemper fraudibus
Intenta comminiſcitur
Nefas, nitente cotibus
Acutior novacula.

Te prava rectis plus juvant,
Plus falſa veris recreant;
Doliſque peſtilentibus
Libenter aurem commodas.

Ergo Deus te conteret,
Hominumque contubernio
Eliminabit, ac domum
Evertet omnem funditus.

Juſtus videbit, et gravem
Dei pavebit dexteram;
Vanaque dignos exitus
Ridebit impotentia.

En ille gazis, inquiet,
Maliſque fidens artibus,

Securus ille numinis,
Divinae opis nil indigens.
  Ego, ceu virens olivula,
Domini in agello consita,
Florebo, spe fretus bona
Coelestis indulgentiae.
  Te semper, in coetu pio,
Fraudis scelestae vindicem
Canam; et tuae clementiae
Spe dura cuncta perferam.

PSAL. LIII.

OPINIONUM foeda mentem toxico,
  Corpusque scelerum sordibus
Contaminata turba, vela dum cupit
  Suo furori obtendere,
Ferri ac referri sortis arbitrio omnia
  Humana comminiscitur.
Ergo exsoluta numinis formidine,
  Dat frena turpitudini:
Scelesta, foeda; abominanda excogitat,
  Excogitata perpetrat.
Ex arce celsa siderum deflexerat
  Dominus in orbem lumina,
Si quem videret forte non penitus malis
  Corruptum opinionibus,
Qui mentis oculis omnium fideliter

Rerum parentem quaereret.
Erroris omnes nubili fallacibus
Fraus illigârat cassibus:
Se cuncti eisdem polluere sordibus,
Nec recta cuiquam curae erant.
Ergo ille mitis, ille munificus parens,
Ira incitatus aspera,
Gens, inquit, ista plena scelerum ac sordium,
Crudelis animo, et impia,
Quae panis instar devorat plebem meam.
Ecquando cognoscet Deum?
Ecquando mentis lumine in periculis
Agnoscet orbis arbitrum?
Certe timebit non timenda, et conscius
Vexabit horror pectora:
Nam Dominus ossa conteretque, et hostium
Ausus retundet impios.
Vultum pudoris turpibus sparget notis:
Turbabit animum infamia.
En unquam Eoo lucifer salutifer
Ab axe promet hunc diem?
Ab arce Dominus quum Sionis ardua
Speratam opem feret suis,
Patriaeque vinclis liberos hostilibus
Reddet nepotes Isaci;

Electa laudes illius gens ut canat
Perfusa vero gaudio.

PSAL. LIV.

RERUM parens me protege,
Et saevo ab hoste libera;
Nomen boni ut colant tuum,
Et vim pavescant impii.
Audi benignus supplicem,
Nec durus aurem questibus
Occlude: vitae nam meae
Crudelis hostis imminet.
Infestus hostis imminet
Vitae meae: nec vindicem
Dei potentis dexteram
Sibi imminentem respicit.
Rerum sed aequus arbiter
Opem feret: periculis
Me liberatum fulciet,
Et sospitem tuebitur.
Suis peribit artibus
Scelesta fraus, et incident
In ipsa caeci retia,
Quae clam mihi tetenderant.
Liber periclo, victimis
Te munerabor: te canam
Patrem, bonis placabilem,

Malisque formidabilem:
Qui libero molestiis
Mihi dedisti gaudia
Haurire laeto lumine
De clade gentis perfidae.

PSAL. LV.

COELITUM rector bone, mitis aurem
Admove in rebus trepidis vocanti,
Neu meos vultu tetrico severus
Despice questus.
Adspice attentus mihi quo tumultu
Aestuet pectus, gemitu dolores
Quo fremant, dum vis mihi frausque saevi
Imminet hostis.
Imminet saevus capiti tyrannus,
Et meae famae meditatur atrox
Crimen, et secum furit impotenti
Turbidus ira.
Cor micat, nervis trepidant solutis
Ossium nexus, animus labascit,
Semper et pallens oculis oberrat
Mortis imago.
Ergo sic mecum loquor: O quis altos
Nubium in tractus celeri columbae
Me levet penna, nemorum et remotis
Sistat in antris!

Ut procul cura trepida metuque
Montium ſolos habitem receſſus,
Ocior ventis ferar et coruſci
Fulminis alis.

O Deus linguas male perde pravas,
Illitas linguas gelido veneno:
Quae dolis, probris, rabidiſque vexant
Litibus urbem.

Sive lux fundat radios micantes,
Sive nox fundat tenebras opacas,
Excubant muris maledicta, vicis
Omnibus errant.

Vis, furor, fraudes, ſcelerum libido
Obſidet cunctos aditus viarum,
Et fames auri miſeram trucidans
Foenore plebem.

Si palam ſaevos inimicus enſes
Stringeret, ſi clam laqueos pararet,
Dente ſi famam peteret maligno,
Aequior eſſem:

Tu mihi inſultas comes et ſodalis,
Teſtis arcani taciturni, et auctor
Conſilî, ſacrae totieſque junctus
Foedere menſae.

Gentis humanae moderator, orbem
Qui ſalutari regis aequitate,

Fraudis auctores ſcelerumque vivos
Obrue terra.
At mihi attentam dabis aequus aurem,
Sive lux promat radios ab undis,
Sive lux condat radios ſub undis
Veſpere ſero.
Inter hoſtiles dabis ut tumultus
Tutus evadam: mihi nam ſuperbis
Viribus fretus numeroque ſaevus
Imminet hoſtis.
O potens rerum, ſine fine poenis
Tu premes juſtis ſcelus impiorum,
Arrogans pectus quibus obſtinata
Intumet ira.
Pace qui ficta ſimulant amicae
Mentis affectus, animoque virus
Occulunt, priſco neque facta curant
Foedera ritu:
Lacteus blando fluit ore rivus,
Bella cor ſpirat fera, ſuaviorque
Balſamo ſermo ſecat inſtar enſis
Vulnere caeco.
Tu tui curam Domino relinque,
Is tuos greſſus reget, is dolores
Leniet, juſtumque ope ſublevabit
Rebus in arctis.

Impio, fallaci, avidoque caedis
Fila mors rumpet viridi in juventa:
Me tui, rector bone, ſpes favoris
Certa fovebit.

PSAL. LVI.

ORBIS creator me bonus adſpice,
Injurioſo quem pede prorutum
Hoſtiſque conculcat, premitque
Aſſiduis agitans periclis.

Conculcat hoſtis me numero ferox,
Et inſolenti ſaevitia premit:
Nec liberas luces laborum,
Nec vacuas finit ire noctes.

Seu luce terror ſollicitus mihi,
Seu nocte circumſtat, pater optime,
Spes rebus in duris mihi una,
Et columen ſuperas ſalutis.

Te fretus uno, pollicitis tuis
Innixus unis, nec metuam dolos
Mortalium caecos, minaſque
Terrificas, et aperta bella.

Calumniantur quae loquor omnia,
Pravaque carpunt facta libidine:
Huc conferunt omnem laborem, ut
Exitium mihi moliantur.

Coetuſque cogunt, et capiti meo,

Qua fraude, qua vi, jugiter imminent:
Veſtigia obſervant, nec horam
Inſidiis vacuam relinquunt.
Impune tantam nequitiam ferent?
Pravique fructum conſilii legent?
O arbiter mundi, nec illos
Praecipites agis in ruinam?
Meae labores tu numeras fugae,
Urna repoſtas tu lacrimas meas
Servas, apud te certa conſtat
Uſque mei ratio doloris.
Aurem vocanti tu facilem mihi
Das, atque inanes ſpes facis hoſtium:
Et ſigna non obſcura amici
Das animi, et ſtabilis favoris.
Te fretus uno, pollicitis tuis
Innixus unis, nil metuam dolos
Mortalium caecos, minaſque
Terrificas, et aperta bella.
Te ſemper ergo carmine patrio
Laudabo, vitae praeſidium meae:
Ex hoſtium ferro doliſque
Incolumis tibi vota reddam.
Te liberatus vindice, te meum
Firmante greſſum, ne titubent pedes

Dum ſpiritus fovebit artus,
Juſſa ſequar tua, rector orbis.

PSAL. LVII.

SANCTE parens miſerere animae pereuntis, et omnem
In te ſalutis quae locavit ſpem ſuae:
Meque tuis alis tectum defende, procellae
Dum ſaevientis impetus deferveat.
Te voco, te, ſolum in rebus quod reſtat egenis,
Appello, ſupplex et tuam imploro fidem:
Te voco, qui cumulata mihi promiſſa refundes,
Et coepta duces proſperos ad exitus:
Qui mihi ſubſidium e coelo praebebis, et hoſtis
Jamjam imminentis liberabis faucibus:
Qui dabis auxilium ex adyto ſublimis olympi,
Memorque fidei et priſtinae clementiae.
Inter enim ſaevos habito feritate leones:
Flammam vomentes verſor inter belluas,
Lingua quibus ſaevo proſcindit acutius enſe,
Dentes ſagittis lanceaeque cuſpide.
O Deus auguſtum celſo caput exſere coelo:
Oſtende terris gloriae jubar tuae.
Explicuere meis pedibus ſua retia: terrae
Me ſaevus hoſtis penitus afflictum premit.
Et ſcrobibus foſſis iter obſedere: ſed ipſi
Mihi paratas in ſcrobes caeci ruent.
Mens invicta malis, animi vigor integer, orbis

Te voce rector, te celebrabit lyra.
Eia age depositis mens expergiscere curis,
Et tu canora barbitos cum nabliis.
Ocius aurorae quam lucifer excitet ignes,
Aurora cantus quam volucrum exsuscitet;
Te, pater alme, canam: populos tua facta per omnes,
Quacunque tellus panditur, vates feram.
Nam tua siderei bonitas fastigia coeli,
Fidesque tractus nubium supervolat.
O Deus, augustum nitido caput exsere coelo,
Ostende terris gloriae jubar tuae.

PSAL. LVIII.

QUI jura celso de solio datis,
Qui frena legum flectitis, en erit
De plebis ut caussis egenae
Judicio statuatis aequo?
Quin mente prava nequitiam et dolos
Versant, sub umbra justitiae tegunt
Injuriam; factis honesti
Objiciunt speciem pudendis.
Materna ab alvo flagitii viam
Sensim sequuntur: perque suos gradus
Obliqua sectandi libido
Cum teneris adolescit annis.
Lingua venenum pestifera gerunt:
Auresque claudunt consiliis; velut

Obturat aures callida aſpis,
Quae magicos metuit ſuſurros.
Confringe malas, o Deus, impudens
Os comminutis contere dentibus:
Et rictibus ſaevis hiantes
Hos inhibe catulos leonum.
Emiſſa fracta cuſpide ſpicula
Intercidant, nec vulnera perferant:
Ipſique vaneſcant repente,
Per bibulas velut unda arenas,
Senſim liqueſcant, tardigradus velut
Limax: acerbo funere deſerant
Vitale lumen, more foetus
Ante ſuum pereuntis ortum.
Florentis aevi in limine, turbinis
Vis atra tollat progeniem, prius
Quam ſurculus ſpinas tenellus
Exſerat, et ſtimulis acutis
Foecunda late brachia porrigat.
Juſtique poenae vindicis exitum
Laeti videbunt, impiique
Sub pedibus fluvium cruoris.
Vitae bene actae gens hominum ſciet
Manere juſtos praemia: at impios
Manere poenas, arbitrumque
Eſſe Deum ſciet orbis aequum.

AB hoſtis inclementia
Me rector orbis aſſere:
Defende vim crudeliter
Me ſemper oppugnantium.
Ab improbis me protege
Laetis cruore innoxio,
Meae ſaluti per dolum
Qui caeca tendunt retia.
Ultro immerentis in caput
Conſilia cuncta conferunt:
Exſurge, teque peſſimis
Fer obviam conatibus.
O arbiter mortalium,
Et agminum coeleſtium,
Favore ſemper qui pios
Peculiari amplecteris,
Exſurge, poenis impias
Compeſce gentes: perfidis
Neu parce, qui ſibi favent
Nefanda quum patraverint.
A ſole Eoo ad Heſperum
Perambulabunt compita,
Et inſtar oblatrantium
Canum feroces obſtrepent.
Nihil niſi merum crepant
Ferrum, cruorem, vulnera:

Et quae loquuntur propalam,
Clam posse rentur obrui.
  Meae salutis tu Deus
Tutela praesens, irritas
Ridebis iras, et tua
Me dextera tueberis.
  Tu robur es meum, meae
Vires, et arx fiduciae:
Ergo quieto pectore
Exspecto spe tui auxilì.
  Discrimina imminentia
Ope antevertes: et malis
Fracta hostium superbia,
Laeto fruar spectaculo.
  Ne prorsus impios tamen
Una ruina elimina,
Obliviosa ne pii
Torpore recta negligant:
  Sed error illos dissipet
Vagos per orbis ultimas
Oras: tuaque dextera
Semen piorum protege.
  Ob oris arrogantiam,
Virusque linguae noxium,
Mendacia et perjuria,
Consume semen impium:

Evelle

Evelle ſtirpe ab ultima
Juſti furoris impetu,
Ut norit orbis ultimus
Deum bonorum vindicem.
A ſole Eoo ad Heſperum
Perambulabunt compita,
Et inſtar oblatrantium
Canum procaces obſtrepent.
Paſſim vagati, pauperem
Victum ut parent, ſub veſperum
Serum petant cubilia,
Victus egentes pauperis.
Ego interim Deum canam,
Fortem, bonumque in aſperis
Rebus ſuorum vindicem,
Fidumque propugnaculum.
Deum canam, qui robore
Me fulcit, auget viribus,
Benignitate ſublevat,
Tuetur arx ut aenea.

PSAL. LX.

SANCTE parens, noſtris vitiis offenſus, abactos
Preſſoſque duris diſſipaſti nos malis:
Placatus mitiſque veni, jamque immemor irae
Salutis auctor ad tuos revertere.
Omnis ager rimis te concutiente dehiſcit:

Committe rimas, refice quaſſatum ſolum.
Dura tuae genti ſpectacula ferre dediſti
Inebriatae poculo formidinis:
At trepidos tandemque animi miſeratus egenos,
Signum ſalutis efferes: qui te colunt,
Veridicis freti oraclis, formidine merſum
Erigere rurſus audeant ut verticem:
Eripiaſque tuos gelidi formidine lethi
Praeſens, et opifer invocantes audias.
Audiit, ex adytoque Deus flammantis olympi
Vocem rependit gaudii praenuntiam.
En tibi frugiferos Sichimae diſpertiar agros:
Vallem Sucothi metiar decempeda.
Nonne mihi parent Jacobi pignora, quiſquis
Vel pecore tondet arva, vel vomere ſecat?
Oppida ſub pedibus Syriae calcabo ſuperbae,
Moabum, Idumen, et Palaeſtinas domos.
Quis mihi pandet iter munitas ductor ad arces?
Muros Idumes divitis quis diruet?
Quis? niſi tu noſtrae gentis, Deus unice, tutor,
Qui nos premendos hoſtibus reliqueras,
Offenſus vitiis pravis; nec in arma ruentes
Noſtros praeibas dux, ut ante, exercitus.
Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in arctis:
Humana fallax credulos ſpes decipit.

Te duce victrici decorati tempora lauro,
  Pedibus prememus hostis arrogantiam.

PSAL. LXI.

AUDI vocantem me bonus, et meis
  Intentus aurem da precibus, Deus.
Projectus oris orbis in ultimis,
Ad te recurram rebus in asperis.

  Me siste rupis culmine in arduo
Procul periclis: semper enim tui
Spe fretus, hostis tutus ab impetu,
Munitae ut arcis praesidio fui.

  Tentorio fac semper ut in tuo
Degam, sub alis protegar et tuis:
Qui lenis aurem das precibus meis,
Qui vota laetum ducis ad exitum.

  Frenare sceptris te metuentium
Hereditatem das mihi: regiae
Tu longa vitae tempora porrigens
Nectes peractis secula seculis.

  Securus ut te perpetua colat
Rex, liberalem porrige dexteram
Fortuna in omni: quaque soles fide
Fac ut fruatur pollicitis tuis.

  Ac tum periclis liber ab asperis,
Te voce, dulci te cithara canam,

Pacti tenacem, et munificum tuis;
Et vota ad aras perpetuo feram.

PSAL. LXII.

MENS acquiescit unice mea in Deo:
Hinc spes salutis, arduis
In rebus arx haec: tutus hoc munimine
Nullum tremiscam ad impetum.
Quousque tectis fraudibus subvertere
Innoxium tentabitis?
Poenas daturi mox et ipsi, improvidi
Jamjam imminentis exitus,
Proni in ruinam incumbitis, ceu moenia
Saxis solutis putria:
Et interim omnes corporisque et ingenî
Vires eo contenditis:
Vobis placetis fabulis vanis, gradu
Turbetis impii ut pium.
Clam devovetis corde tacito, propalam
Laudatis ore subdolo.
At tu acquiesce mens mea in Deo tamen:
Hinc spes salutis, arduis
In rebus arx haec; tutus hoc munimine
Nullum tremiscam ad impetum.
Spes inde vitae et gloriae pendet meae,
Et roboris fiducia.
Quocunque coeli gens colis sub sidere,

Huic crede rem, ſobolem, domum;
Omnes ad illum mentis aegritudines,
Et laeta defer et refer:
Semperque praeſens numen ejus omnibus
Adeſſe coeptis ſenties.
Ventoſa regum et principum potentia
Eſt vanitate vanior,
Adeoque fumo levior: ut ſi principum
Hac lance vires omnium,
Inanitatem hac colloces, cunctis ſimul
Inanitas praeponderet.
Ne firma ſpera parta per vim, ne nimis
Confide ſtultis viribus.
Opes abundant affluenter? ne bonis
Da rebus animum credulum.
Semel eſt profeſſus, nec ſemel tantum Deum
Id profitentem audivimus,
Se poſſe ſolum cuncta, ſe ſolum bonum,
Et arbitrum rerum unicum;
Bonis benignum ſemper et placabilem,
Maliſque formidabilem.

PSAL. LXIII.

DEUS, ſalutis auctor et cuſtos meae,
Te veneror roſeus quum fugat aſtra dies.
Te mens anhelat, membra ſitiunt languida,
Terra velut pluvias arida quaerit aquas.

Quamvis arenas aridas aeſtu colam,
Praeſentem Dominum mens videt uſque meum;
Non aliter adyta arcana quam ſi conſpicer,
Numinis adſervant quae monumenta tui.
Nec dulcis aeque eſt vita quam benignitas,
Qua vitam munis proſequeriſque meam.
Ergo remotis diſſitus quamvis locis,
Praeſidio tutus te celebrabo tuo:
Tui ſonabunt nominis praeconia,
Quae dederis vitae tempora cunque meae.
Nec victus aeque recreat corpus, tua
Excitat ut mentem laus celebrata meam.
Tu nocte carmen, mane tu carmen mihi es:
Tu trepido praeſens fers mihi ſemper opem.
Securus alis conquieſco ſub tuis;
Teque procul curis et tua facta canam.
Te quaerit animus, te colit, te deperit:
Tu valida fulcis me, pater alme, manu.
At qui laborant per nefas me perdere,
Conſiliis pravis digna ruina premet.
Ferro profundent ſpiritum nefarium;
Membra dabunt avidis dilanianda lupis.
Rex laetus autem vindicem agnoſcet Deum,
Et quicunque Dei numina rite colunt:
Metu ſtupentes conticeſcent impii,
Spe ſtolida fluxis qui tumuere bonis.

AUDI, ſancte parens, non tetricus preces
Te poſcentis opem rebus in aſperis:
Et fallacis ab hoſtis
Vitam fraudibus eripe.
Pravorum tacitis factio me dolis
Oppugnat, trucibus conſiliis fremunt,
Conſpirantque ſceleſti;
Tu me dux bonus eripe.
Linguas ceu gladios exacuunt ſuas:
Oris peſtiferi verba nefaria
Intentant, medicata
Tanquam ſpicula toxico;
Ut rectos animi ex inſidiis petant;
Et ſecuri avida mente coquunt nefas:
Nec quenquam malefacti
Formidant fore vindicem.
Deſignant animis horrificum ſcelus,
Et ſaevo laqueos conſilio parant:
Inter ſeque loquuntur,
Nemo conſcius haec ſciet.
Cor, mens, ingenium, conſilium, labor,
Huc tendunt, facies ut ſcelerum novas
Et fraudum meditentur:
Hoc unum ſtudium fuit.
Aſt illos ſubiti cuſpide ſpiculi
Incautos feriet magna Dei manus,

Et lethalia certa
Figet vulnera dextera.
Spectantes gelidus corripiet timor,
Auctori exitium quum videant ſuae
Dirum immittere linguae
Viroſae mala toxica.
Gens humana tuae robora dexterae
Agnoſcet, meritis laudibus efferet;
Et mirabitur altae
Lumen perſpicientiae.
Juſti ſpes animos eriget, et Dei
Tutus praeſidio laetitia fremet:
Et gaudentia corda
Vero ſimplice geſtient.

PSAL. LXV.

TE manent laudes, Deus, in Sione:
Hic tibi caſtis operata ſacris
Vota gens ſolvet tua, victimiſque
Imbuet aras.
Quique tam praeſens tibi ſupplicantûm
Exitus votis tribuas ſecundos,
Te petent gentes ſub utroque mundi
Axe jacentes.
Noſtra nunc juſtis ſcelerata facta
Nos premunt poenis: facilis querelis
Tu tamen flecti, mala ſervitutis

Vincula

Vincula franges.
O quater, plusquam quater o beatos,
Quos leges, lectos facies amicos:
Ut colant puri tibi dedicati
Atria templi.
Illa lux felix, cumulata cunctis
Lux bonis, pectus satiabit aegrum
Gaudio, quae nos reduces sacrata
Sistet in aede.
Annues nostris facilis querelis,
Finium terrae Deus ultimorum
Spes, et extremas maris ambientis
Gurgite terras.
Tum stupor mentes quatiet tuentûm,
O Deus nostrae columen salutis,
Te malis durum, miseris benignum,
Omnibus aequum.
Tu potens rerum, validisque pollens
Viribus, firmas stabili catena
Montium tractus, jugaque inquietis
Tunsa procellis.
Tu maris nigris agitata ventis
Terga componis: cohibes rebelles
Gentium motus, placidaque mutas
Pace tumultus.
Ultimi rerum tua signa norunt

Et pavent fines, quoties coruſcis
Turgidum flammis fremuit ſonoro
Murmure coelum.

Quique Phoebaeos habitant ad ortus,
Et quibus ſera face Phoebus undas
Tingit, auctorem te hilares fatentur
Lucis et umbrae.

Tu ſolum terrae ſitientis imbrem
Laetus inviſis, gravidaeque nubis
De ſinu fundis genitale pigros
Semen in agros.

Alveus pleno tibi ſemper amne
Turgidus laeta novat arva fruge,
Floribus campos, nemorum virentes
Fronde receſſus.

Rore tu leni ſola contumacis
Maceras terrae, ſubigiſque glebas:
Ebrios ſulcos viridante amictu
Meſſis inumbras.

Qua feres greſſus, renovabis annum
Fertilem frugum: vegetanſque foetus
Per cavas valles riguoſque ſaltus
Impluet humor.

Geſtiet pauper tuguri colonus,
Lacte diſtentas comitans capellas:
Mugient colles, et amica feſſis

Silva juvencis.
Spes aratoris cupidas fovebit
Fluctuans latis seges alma campis:
Ut canat festa tibi feriatus
Carmen in umbra.

PSAL. LXVI.

INCOLAE terrarum, ab ortu
Solis ultimum ad cubile,
Eia Domino psallite.
Eia Domino jubilate;
Nomen ejus, numen ejus
Ferte in astra laudibus.
Dicite illi; Rector orbis
Sancte, quam stupenda rerum
Est tuarum gloria!
Quanta virtus, qua protervos,
Mente fracta, cogis hostes
Supplices procumbere!
Te parentem laeta honoret,
Te potentem prona adoret
Tota rerum machina.
Voce blanda te canamus,
Barbito dulci sonemus,
Carminumque cantibus.
Eia adeste, facta cunctis
Cernite admiranda seclis;

Acriterque expendite
Facta providi parentis,
Facta Domini consulentis
Arte mira servulis.
Vertit aequor aestuosum
Aridae in campos arenae:
Fluminis per alveum
Agmen ire gratulantûm,
Ceu per arva sicca, fecit,
Stante fluctu languido.
Frenat unus orbem habenis
Sempiternis: intuetur
Et pios et impios.
Nec sinit sibi rebelles,
Viribus fretos superbis,
Improbis votis frui.
Laus Deo nostro per omnes
Orbis oras: omnis unum
Laudet illum natio.
Morte liberavit unus
Nos propinqua; fulcit unus
Liberos firmo gradu.
Igne ut aurum, examinâsti
Nos periclis: illigasti
Hostium nos cassibus.
Vincla lumbis, frena malis

Sub tyrannis induiſti
Impotentis imperî:
Sed per ignes, ſed per undas,
Divitis tamen dediſti
Uber agri exercitis.
Ergo ſupplex introibo
Templa, victimaſque caedam:
Vota ſupplex offeram,
Vota duris in periclis
Nuncupata: pinguis agnus,
Cornigerque agni parens,
Bos et hircus ſanguine aras
Imbuent: nec thura deerunt
De Sabaeo ſtipite.
Dum Dei benignitatem
Explico in me, cuncti adeſte
Qui Deum veremini.
Audiit ſtatim vocantem:
Nos vocantes audientem
Proſequamur laudibus.
Conſcios ſceleris nefandi
Supplicantes rector orbis
Aure ſurda reſpuit:
At mihi, lenis bonuſque,
Supplicanti ſemper aurem
Non ſeveram commodat.

Gratias ago parenti
Optimo, qui ſe roganti
Aſperum non praebuit:
Qui ſua benignitate
Deſtitutum non reliquit
Rebus unquam in aſperis.

PSAL. LXVII.

ARBITER mundi, placidus bonuſque
Parce delictis, ſolito et favore
Terra fac laetis ſegetem pecuſque
Nutriat arvis:
Nota per terras bonitas ut omnes
Sit tua, et noſtrae ſtudium ſalutis,
Mente quos curas patria, tegiſque
Rebus in arctis.
Ut tuas laudes populi per omnes
Praedicent terras, bonitatis uſque ad
Terminos rerum celebretur omnes
Fama per urbes.
Omnis exſultet locus, omnis aetas
Geſtiat plauſu et fremitu ſecundo,
Res quod humanas modereris aequi
Juris habenis.
Ut tuas laudes populi per omnes
Praedicent terras, bonitatis uſque ad
Termnios rerum celebretur omnes.

Fama per urbes.
Si tuae genti faveas benignus,
Conditor mundi bone, messis agros
Vestiet, vites oleaeque colles,
Gramina campos.
Si tuae genti faveas benignus,
Conditor mundi bone, te pavebunt
Et colent gentes sub utroque mundi
Axe jacentes.

PSAL. LXVIII.

O Qui perpetuis orbem moderaris habenis,
Placidos bonus exsere vultus;
Impietasque exosa tuas, pater optime, leges,
Tremefacta repente facesset;
Ut levis in tenues fumi vapor effugit auras,
Ut cera liquescit ab igni.
At laetis pia turba animis sua gaudia plausu
Testabitur, et tibi, rerum
Sancte parens, paeana canet, qui lucida coeli
Veheris super astra, nec aevi
Inclusus spatiis, aeternis legibus orbem
Aeternus et ipse gubernas.
Te canimus laeti, et laetos renovamus honores,
Qui celsi e vertice mundi
Respicis humanas curas; et patribus orbos
Pueros, viduasque maritis

Prosequeris patrio affectu: qui prole beata
Steriles solare hymenaeos;
Compedibus vinctos solvis; populi arva rebellis
Bibulis obducis arenis:
Isacidae Nilo quum, te ductore, relicto,
Arabum per inhospita saxa
Errarent, tremuere soli penetralia: coelum
Maduit sudoris anheli
Imbribus: a vultu Domini conterrita durae
Tremuere cacumina Sinae.
Arva sibi selecta bonus rigat imbre benigno;
Et quum labefacta fatiscunt,
Confirmat, recreatque afflicta: suoque fruenda
Dat habere gregi: nec egenam
Temporibus duris virtutem deserit. Arma
Trepida formidine belli
Quum quatient animos, laetum celebrare triumphum
Teneris dabit ille puellis:
Sufficietque suas in laudes carmina: reges
Numeroso milite freti
Terga dabunt, latebrasque petent: spoliisque fruetur
Imbellis turba relictis.
Vestra licet somno sternantur corpora nigrae
Inter fuliginis ollas,
Illa tamen vincent nitidam candore columbam
Rutilae cervicis honore,

Quae nunc argentum nitidum, nunc lumina blandum
Radiantis provocat auri.
Quum Deus omnipotens traduceret agmina regum
Longo ſpectanda triumpho,
Squalida quae luctu et tenebris Solyma ante jacebat,
Nivea tum luce refulſit;
Ceu nive vicinos inter candentia colles
Salmonis culmina fulgent.
Uſque ſibi Baſan placeat, jactetque ſuperbus
Faſtigia proxima coelo:
Ne tamen herbiferos ſaltus, ne paſcua ſacro
Auſit conferre Sioni:
Quam propriam pater omnipotens in ſecula ſedem
Legit, lectamque tuetur:
Ille pater quem coelituum tot millia currûm,
Equitum tot millia ſtipant.
Sive ille excelſae vehitur per culmina Sinae,
Sua ſeu ſacraria viſit:
Seu ſcelerum vindex celebri petit aſtra triumpho
Captivaque colla catenis
Vincta trahit: victae paſſim donaria gentes
Cumulant: paullo ante rebelles,
Poplite nunc flexo venerantur templa Sionis.
Igitur celebramus honores
Jure tuos, nullam nobis qui munere lucem
Vacuam ſinis ire: ſalutis

Unica ſpes noſtrae: nempe unus frena gubernas
Vitae, irremeabilis Orci
Unus clauſtra tenes, et nutum fata ſequuntur.
Inimicos vulnere certo
Tu figis, longa ſcelerum tu ſorde ſepultis
Lethali tempora plaga
Dividis. At caros ſic conſolaris amicos,
Extremo a littore ponti
Vos ego crudeli incolumes ex hoſte reducam,
Rubri ceu trans freta ductos
Aequoris a ſaevo incolumes ſervavimus Ogo.
Caeſorum in ſanguine regum
Tingent crura: canes hoſtilia vulnera lambent.
Laetae ſpectacula pompae
Adſpicient, pater alme: tuo, pater alme, triumpho
Plaudent tua templa petentes.
Anteibunt qui voce canant, qui cymbala pulſent,
Citharae tuba juncta tubaeque
Tibia, quaeque tuas celebrent, fortiſſime, laudes,
Doctae pulſare puellae
Tympana: te populi coetu fremituque ſecundo
Et plauſu ad ſidera tollent:
Iſacidaeque tuas in laudes ora reſolvent:
Juvenis de ſtirpe creatus
Benjamini, Judaeque aderit generoſa propago.
Neque clarus Zabulo deerit,

Nepthalidaeque duces. Nam tu tua juſſa ſecutis
Vireſque animoſque miniſtras;
Claraque victrici das tempora cingere lauro.
Solymae victoria praepes
Ex adytis volat. Ergo ferent tibi munera reges,
Atque ad tua templa ferentes
Munera, te ſuper aſtra ferent. Tu freta ſagittis
Lethalibus agmina fundis;
Tu forteſque domas dextras, animoſque rebelles:
Humiles tibi pendere cogis
Vectigal fractoſque duces, avidique cruoris
Vindex populi agmina perdis.
Quique bibunt Nilum, qua mergitur aequoris undis,
Quique ipſo fontis in ortu,
Accurrent, pacemque petent, opulenta ferentes
Tibi munera ſupplice dextra.
Regna hominum celebrate Deum: date carmina Regi,
Qui templa gubernat olympi
Aeterna aeternus: cujus mortalia cuncta
Vocem tremefacta paveſcunt.
Hunc fortem celebrate, unique accepta referte
Bene geſti proſpera belli:
Cujus in Iſacidis reſplendet gloria, cujus
Teſtantur robora nubes:
Cujus ab arcano templo venerabilis horror
Stupefacta in pectora manat.

Isacidum Deus ille, Deus qui robore nervos,
Animosque vigore suorum
Implet: ei laudes Jacobi dicite proles:
Etenim Deus ille deorum est.

PSAL. LXIX.

SANCTE parens, fer opem lasso: torrentibus undis
Pene obruerunt me malorum flumina.
Pes nequit in molli vestigia figere limo:
Pronumque inundans vertici fluctus rapit.
Dum clamo, arentes urit sitis arida fauces:
Spectando lassa torpuere lumina.
Me vexant odiisque premunt immanibus hostes,
Plures inumbrant quam capilli tempora.
Inque dies crescunt numero: et, ceu rapta rependam,
Bene parta per vim cogor illis reddere.
Simplicitas tibi nota mea est, bone conditor orbis,
Meaeque testis semper innocentiae es.
Fac, pater alme, bonis ne sit mea damna pudori,
Dum te colentes clade cernunt opprimi.
Te propter maledicta tuli et ludibria vulgi:
Te propter ora turpis infecit pudor.
Me vitant fratres, et eadem e matre creati
Me ceu scelestum abominantur filii.
Uror, et ira coquit penitus praecordia, leges
Tuosque ritus impii quum negligunt.
In tua quae jactant probra et convicia sacra,

In me recurrunt, corque vulnerant meum.
Si fleo jejunus, si macero pectora curis,
Rident, probrisque prosequuntur lacrimas.
Si tegor incultos saccis squalentibus artus,
Fio repente fabula et ludibrium.
Me salibus petit e portae statione senectus:
Et ebriosae sum tabernae cantio.
Interea curis, genitor, confectus acerbis,
Ad te recurro: tu benignus respice.
O genitor, sine fine bonus, sine fraude fidelis,
In rebus arctis da salutarem manum.
Erige pene luto absorptum: da figere gressum:
Crudelis hostis me eripe impotentiae.
Neu rapiat torrentis aquae violentia, neu me
Mergatve gurges, aut vorago absorbeat.
Sancte parens, nullos cujus clementia fines
Novit, vocantem et destitutum respice.
Ne faciem servo avertas, qui rebus egenis
Supplex opem orat: subito miserum subleva.
Mitis ades: serva hanc animam, ut pudor obruat hostes,
Qui ceu relictum me enecant conviciis.
Tu testis mihi probri ignominiaeque superbae:
Tu testis hostes quam proterve illuserint.
Cor dolor urebat; socius mihi nemo doloris,
Nemo dolorem qui levaret anxium.
Dulcia felle mihi tingebant fercula amaro:

Pro vino aceti porrigebant pocula.
Ergo victum illis vitient aconita viciſſim;
Moerorque laeta obnubilet convivia.
Unde ſibi placidae promittunt otia pacis,
Hinc ſemen illis pullulet diſcordiae.
Caligent oculi, et nutent veſtigia: vires
Elumbe corpus deſerant. Iram tuam
Sic meritos effunde ſuper: tuus hauriat illos
Furor: colonis tecta vidua moereant:
Qui deſerta habitet tentoria nemo ſuperſit,
Quia perſequuntur dextera afflictos tua.
Afflictos miſeroſque procaciter inſultantes,
Verbis acerbant vulnera atque injuriis.
Tu ſine peccatis cumulent peccata, nec unquam
Dulcem aequitatis ſentiant fructum tuae.
Impia de tabulis viventûm nomina dele:
Tuos nec inter hos recenſe filios.
Me tenuem afflictumque tua, pater optime, dextra
Erige, locoque ſiſte tutum in arduo.
Hic ego carminibus rerum ſuper aſtra parentem
Tollam, et celebri gratias in coetu agam.
Gratius hoc illi eſt, quam ſi cadat hoſtia ad aram
Vitulus tenellus jam coniſcans cornibus.
Adſpicient mites, et pectore gaudia volvent,
Deum colentûm laeta corda geſtient.
Audit enim Dominus tenues, nec deſpicit aegros

Ob nomen ejus vinculis coërcitos.
Unum igitur tellus colat hunc, et pontus, et aether,
Et quicquid aether, terra, pontus continet:
Qui facit incolumem pulchram florere Sionem,
Urbesque Judae moenibus cingit novis:
Metiturque suis rura ante inculta colonis,
Tenenda blandis quae relinquant liberis:
Quae placida teneat series in pace nepotum,
Quicunque Domini nomen et numen colunt.

PSAL. LXX.

O Deus, praesens ades, et periclis
Me praesentibus eripe:
O Deus, duros propera labores
Confestim auxilio ut leves.
Qui meam quaerunt animam, erubescant,
Foedam ignominiam ferant;
Et fuga turpi doleant, malignis
Qui me consiliis petunt:
Terga dent, fusos pudor ut perurat,
Qui rident gemitus meos.
Teque clementi et placido fruantur,
Qui gaudent placitis tuis.
Qui salutis spem posuere in uno
Te certam penitus Deo,
Gaudeant, semperque canant: Perennis
Majestas et honor Deo.

Sunt meae vires et opes pusillae:
Sed tu me Deus adjuva.
Tu meae vires, mea spes, opesque:
Festinus fer opem mihi.

PSAL. LXXI.

IN te salutis spem posui meae,
Fac me perennis ne pudor obruat.
Audi vocantem lenis, et eripe
Hostis cruenti me violentiae.

Vitaeque custos et columen meae,
Turrisque rebus semper in asperis,
Nunc turris esto et perfugium mihi,
Et saevientûm subtrahe dexterae.

A vi scelestae subtrahe dexterae
Pendentem ab uno subsidio tuo:
Et qui juventae tutor eras meae,
Orbam senectam viribus assere.

Tu me tuendum matris ab ubere
Duxti: pependit matris ab ubere
Spes nostra de te: materies meis
Una est perennis laus tua cantibus.

Ceu continenter prodigium malis
Natum ferendis, rideor impiis:
Sed me malorum fluctibus obrutum
Spes una fulcit praesidii tui.

Me lux videbit, me tenebrae tuas

Laudes canentem: jam ſenio gravem,
Fractiſque laſſo corpore viribus,
Ne me impiorum trade libidini.
 Et clam ſuſurrant, et caput in meum
Occulta tendunt retia per ſcelus;
Et dum ſceleſtum propoſitum premunt,
Ajunt, Ope illum deſtituit Deus:
 Inſtate fracto, prendite, perdite
Nudum ſalutis vindice. Tu Deus
Ne linque fretum praeſidio tuo;
Praeſenſque ſaevis hoſtibus eripe.
 Pudore vultus inficiat rubor
Hoſti doloſo, fraude nefaria
Qui me aucupatur: moereat irrita
Conata, vanum lugeat exitum.
 Liber periclis, carmine te novo
Pangam tenacem polliciti, et tuis
Promtum juvandis: et numeris meis
Aptabo laudes innumeras tuas.
 Canam potentem te dare proſpera
Eventa, belli quum fremuit timor:
Canam fidelem reddere foederum
Promiſſa, largo non ſine foenore.
 Abuſque primo flore puertiae
Laudum tuarum tu mihi carmina
Semper praeiſti: ne ſenio gravem

Canumque nunc me, ſpes mea, deſere;

Donec nepotum ſecula noverint,
Me vate, quanto robore, qua fide
Me liberaris. Juſtitiae tuae
Convexa mundi gloria tranſvolat.

Rerum creator, quis ſimilis tui?
Qui me malorum gurgite merſeras,
Mitiſque vita rurſus amabili
Tracto e profundo gurgite das frui:

Opeſque honoreſque accumulas bonus,
Ira remiſſa: et pectora turbida
Solaris. Ergo te cithara canam
Nabloque, certa conſpicuum fide.

O ſancte noſtrae gentis ab ultimo
Protector ortu, vox mea te canet:
Te ſpiritus, te vita laboribus
Exemta duris, laudibus efferet.

Lux nulla ſolem proferet aureum,
Quae praedicantem juſtitiam tuam
Non audiet me, Rex bone, qui meis
Rubore vultum offuderis hoſtibus.

PSAL. LXXII.

DA tuae Regi, Deus, aequitatis
Jus ad exemplum dare, filioque
Regis, ut legum patriae ad ſalutem
Flectat habenas.

Ut regat juſtis populum inſtitutis,
Pauperum queſtus facili tuorum
Aure cognoſcat, dirimatque lites
Legibus aequis.

Pace laetentur juga montiumque
Horridi ſaltus: genitrix quietis
Aequitas colles amet, aſperoſque
Ruris alumnos.

Jus ſuum det pauperibus, potentum
Curet ut ne vi tenues premantur,
Deſtruat quiſquis miſeros doloſis
Litibus urget.

Ut reformidet venientis aevi
Gens tuum nomen, ſua ſol diei
Donec effundet, ſua luna donec
Lumina nocti.

Aequitas et jus veniens olympo
Recreet terras, veluti ſub aeſtu
Imber, et rores pluvii beatos
Ruris honores.

Floreat, rerum hoc moderante habenas,
Jus, bonae paces vigeant, perenni
Luna dum curſu rediens novabit
Menſtrua vultus.

Imperi fines maris unda fluctu
Hinc et hinc claudat; ſpatiumque latis

Quod modum regnis faciat, ſit idem
Terminus orbis.
Ad pedes illi cadat advolutus
Aethiops: hoſtes veniam precati
Supplices, vultus humiles comamque in
Pulvere verrant,
Qui tenent pontum, refluique ponti
Inſulas, regeſque Arabum beati,
Thuris et dites venient Sabaei,
Dona ferentes.
Illum adorabunt, mare qua remotis
Obſtrepit terris, metuentque reges:
Servient gentes ſub utroque mundi
Axe jacentes.
Ille deſertos ope ſublevabit;
Eximet curis querulos, egeno et
Pauperi dextram dabit, obrutoſque
Foenore ſolvet.
Nec velut vilem tenuis cruorem
Plebis effundi ſinet: ergo vivat,
Deque theſauris Arabum beatis
Munera ſumat.
Ac ſuo Regi bene comprecatus,
Illius laudes canat, illum honoret,
Largam opum dextram celebret, patremque
Vulgus adoret.

Per feros montes fegetem refundat
Terra, tam denfis crepitans ariftis,
Quam gravi cedros Libani flagellant
Murmure venti.
Augeat prolem numero carentem
Per vias urbis bona pax beatae:
Laeta ceu campis riguis per imbrem
Gramina furgunt.
Nomen aeterno juvenefcat aevo:
Filii nomen, jubar ufque folis
Dum vagae fundet radiata terris
Lumina flammae.
Ille Rex gentes faciet beatas
Quas finu claudit refugo Amphitrite,
Omnis hunc tellus canet Amphitrite
Cincta beatum.
Ifaci gentis Domino Deoque
Laus, honor, virtus: opis haud egenus,
Illa quae cuncti attoniti intuentur,
Perficit unus.
Nomen auguftum canat omnis aetas,
Ulla quod nunquam taceat vetuftas:
Nominis fancti penetret per omnes
Gloria terras.

PSALMORUM

LIBER TERTIUS.

PSAL. LXXIII.

TELLUS ut undis hoſpitium neget,
Undaeque terras fluctibus obruant,
Aer coruſcis fulminet ignibus,
Ruina mundi ſidera miſceat:
Dei potentis non bonitas tamen
In rebus arctis deſtituet pios,
Puraſve mentes nequitia ſinet
Moeroris aeſtu funditus opprimi.
Quam pene lapſu pes mihi lubrico
Greſſum fefellit, dum pede metior
Immenſa parvo, dum trutina mea
Expendo ſtultus judicium Dei!
Fervebat ira pectus, et aemulo
Livoris aeſtu, quum ſcelerum omnium
Contaminatos ſordibus impios,
Florere cunctis conſpicerem bonis.
Sors illa cunctis invida, mobilis,
Infida, ſervat perpetua fide

Iſtis tenorem, et robore vivido
Firmos ſenectam ducit ad ultimam.
  Exemta duris vita moleſtiis
Curiſque (pectus quae reliquis coquunt
Mortalibus) per laetitiam fluit
Luxumque, et aegris pura laboribus.
  Ergo inſolenti foeta ſuperbia
Corda intumeſcunt: pectora ſpiritus
Ventoſa tendunt caecus amor ſui
Frena impotenti dat violentiae.
  Tecta invidendas non capiunt opes,
Felicitatem non animus ſuam;
Et vota vincens ſpemque ſuperfluus
Luxus fatigat, nec ſatiat tamen.
  Verbis minores terrificant feris,
Et faſtuoſae mole potentiae:
Vultu procaci et vocibus improbis
Adblandiuntur nequitiae ſuae.
  Nec impudentis garrula vanitas
Contenta linguae fundere toxica
Terras per omnes, aſtra laceſſere
Audet Deumque inſana ſuperbia.
  Haec mente ſpectant attonita pii,
Et aeſtuanti pectore fluctuant:
Secumque muſſant, Scilicet haec Deus
Quum cernat, atris abſtinet ignibus?

Opes abunde ſuppeditant malis,
Creſcitque nullo ſine pecunia:
Secura pacis molliter otia,
Quaſſante nullo turbine tranſigunt.

Fruſtra ergo puro pectore vivitur;
Fruſta innocentem contineo manum:
Fruſtra labores perfero, torqueor
Dolore, nullis non crucior malis.

Rurſus verebar ne temerario
Auſu improbarem conſilium Dei,
Ac arbitrarer forte miſerrimos
Selecta quos is pignora nuncupat.

Cauſſas latentes dum ſequor anxius,
Et pertinacis viribus ingenî
Pugno, profundum ſe chaos ingerit,
Et nocte mentis lumen adobruit.

Labore tandem feſſus inutili
Ad te recuro, Rex bone coelitum:
Quietus exſpecto ex adytis tuis
Quis hos et illos ſeparet exitus.

Vidi repente quam pede lubrico
Starent ſuperbi, quam ſtabiles parum
Opes tenerent, quam fragili loco
Fultos ruina praecipiti trahas.

Procella vindex ut ſonuit tuae
Irae, fugaces cum domino ſuo

Evanuerun

Evanuerunt divitiae; manet
Umbra invidendae nulla potentiae.
Sic nocte mentes ludificans fugit
Imago ſomni; et quae modo pectora
Sopita vano terruerat metu,
Riſus per urbem mox ciet omnibus.
Donec viderem haec, moeror et anxiae
Mentem obruebant ſollicitudines:
Aut haeſitantem, ceu ſtupidum pecus,
Torpor ligabat pectore marcido.
Arcana ſed vis interea tui
Me fulciebat numinis, ac manum
Dextram regebas: auſpicio tuo
Ductuque clarus fulgeo gloria.
Quid terra, praeter te, mihi, quid polus
Offert colendum? cor mihi tabuit,
Infracta mens deſiderio tui
Languebat, aegrum corpus inaruit:
Tu rurſus artus robore vivido
Firmâſti, opimas ſuppeditâſti opes.
Qui, te relicto, ſpe ſtolida deos
Vanos adorant, cladibus obruis.
Te ſector unum, tu ſuperas meis
Spes una rebus: praeſidio tuo
Liber periclis, auctus honoribus,
Te ſempiternis laudibus efferam.

CUR nos relinquis penitus, o rerum parens,
  Hoſtique dedis impio?
Lupis vorandum cur gregem, paſtor, tuum
  Ira obſtinata deſeris?
Memento coetus ſervitute ab aſpera
  Quem vindicâſti: quem tibi
Peculiari ſorte, patrimonium
  Ceu proprium, receperas.
Colles Sionis, numinis ſedem tui,
  Bonus favenſque reſpice.
Tandem reſurge, et hoſtium ſuperbiam
  Compeſce: perde funditus
Hoſtes protervos, qui tuam ſacrarium
  Manu nefanda polluunt.
Clangunt ſonora buccina, non quae tuas
  Laudes canat, ludibrio
Sed feſta acerbo quae profanet; in tuis
  Vexilla figunt turribus.
Bacchatur audax ira frenis libera;
  Aedis ruentis it fragor,
Quales ſub altis murmurant quercus jugis,
  Caeſae bipenni quum ruunt.
Demoliuntur malleis et vectibus
  Caelata templi limina.
Populatur ignis adyta: nominis tui
  Contaminant ſacrarium;

Secumque tacito comminantur pectore
Se diruturos omnia.
Nec temere: flammis ſtrata fumant omnia
Tuo dicata cultui
Loca: ſigna nuſquam, nulla jam miracula:
Propheta nullus perditos
Solatur, et, ſpe quamlibet lenta, tamen
Spondet malorum terminum.
Quouſque tandem nomini ſines tuo
Hoſtem protervum illudere?
Quouſque acerbis facta dira et impia
Exaſperabit jurgiis?
Cur otioſus retrahis manum? exſere
Tandem potentem dexteram.
Tu noſter olim rector et cuſtos, Deus,
Priſcis abuſque ſeculis.
Te vidit orbis vindicantem ab omnibus
Semper tuos periculis.
Seceſſit unda te jubente, et vitreo
Muro liquor coërcuit
Curſum, feroces viribus ſuis duces
Ponti recurſus obruit:
Ipſum marinis vaſtiorem belluis
Hauſit tyrannum, et aſperis
Afflicta ſaxis, fluctibus cadavera
Ejecta vultur Aethiops

Voravit: inter aestu arenas torridas,
De cote dura limpidi
Fluxere rivi: te imperante subftitit
Arente flumen alveo.
Tuus dies est, nox tua est; solis jubar
Radiis adornas aureis.
Aequorque claudis littorum repagulis,
Terrasque cingis fluctibus:
Aestate lenis frigus acre, frigoris
Aestum rigore temperas.
Domine, intuere probra, contumelias,
Et hostium ludibria,
Qui te lacessunt impiis conviciis,
Molestiis nos opprimunt.
Ne trade vitam turturis tuae feris:
Turbem tuorum pauperum
Ne sempiterna oblivione desere:
Memor tuis sis foederis;
Nam nec tenebrae nos tegunt, nec pellimus
Obscuritate injurias.
Ope destituti et omnibus fracti malis
Populi pudori consule:
Ut te merentem prosequantur laudibus
Miseri levati luctibus.
Exsurge, rector orbis optime, et tuam
Caussam tuere; sis memor

Quae probra paſſim nomini ſemper tuo
  Stulta ingerat procacitas.
Voces ſuperbas et tumultus improbos
  Silentio ne ſupprime:
Curamque rerum gerere te mortalium,
  Qui negligunt te, ſentiant.

PSAL. LXXV.

TE nos carminibus, Rex bone, patriis
  Dicemus merito: te celebrabimus
Praeſentem miſeris; et memorabimus
    Facta illuſtria poſteris.
Quum plenis venient tempora ſeculis,
Cogam, inquit Dominus, concilium meum:
Juſtis ſuppliciis proſequar impios,
    Juſtis muneribus pios.
Fundamenta ſoli diſſiliant licet,
Turbetur trepidis gens hominum minis,
Fundamenta ſoli fluxa adamantinis
    Nectam rurſum ego vinculis.
O ſtultos quoties admonui modum
Veſanae ut facerent nequitiae ſuae!
In coelum quoties admonui impios
    Ne ſtulte arma capeſſerent!
Quid coelum ſtolida voce laceſſitis?
Qua ſpe ſic furitis? ſpiritus arrogans
Cujus praeſidio fretus in aethera

Criſtas erigit impias?
Eois coëat viribus occidens,
Conjurent calidae cum borea plagae,
Fruſtra divitias, ſceptra, potentiam
Cuiquam conciliaverint.
Unus Rex hominum, res hominum ſuo
Verſans arbitrio, praecipitem trahit
Illum de ſolio, plebis ab infimae
Hunc faece ad ſolium erigit.
Nam cratera meri purpurei Deus
Jam dextra tenet, et vindice pharmaco
Undantem pateram temperat, et malis
Juſtum ſupplicium parat.
Illinc impietas undique ab ultimis
Terrarum ſpatiis hauriet, et mero
Conſumto, cupido gutture turbida
De faece exitium bibet.
At me vate, Dei, quem genus Iſaci
Et thure et precibus placat et hoſtiis,
Omnis poſteritas munificentiam
Et vim numinis audiet.
Confringam tumidae tela ſuperbiae
Formidata bonis: cladibus obruta
Emerget pietas, et ſuper aethera
Tollet conſpicuum caput.

GENTES profanae numinis loco colunt
Sibi quiſque quem finxit Deum:
Judaea verum novit et colit Deum,
Laudatque feſtis cantibus:
Deum Sionis incolam, Solymae ſacris
Cui templa fumant ignibus.
Illic minaces fregit arcus, lucida
Fregit ſagittae ſpicula;
Clypea ſiniſtris rapuit, enſes dexteris;
Funeſta bella ſuſtulit.
Tu praepotentes fortior tyrannidas
Virtute frangis: tu feram
Compeſcuiſti fortium ſuperbiam
Regum, potenti dextera.
Fracta minacis ſpiritus ferocia,
Praedae fuere: aut ferreo
Somno gravati condidere lumina.
Obtorpuere dexterae
Fortes virorum, vis equorum, et curruum
Elanguerunt impetus.
Tuum verendum nomen et numen; tuae
Quando aeſtus irae incanduit,
Quis obviam auſit ire? quis miſerum caput
Tuo furori objecerit?
Quum templa mundi fulminum quateret fragor,
Ut, impia tyrannide

Poenis repreſſa, ſupplicem modeſtiam
  E ſervitute abduceres,
Attonita tellus ſiluit: imbellis pavor
  Mentes ſuperbas perculit.
Ultricis irae ſcelera poenis obruta
  Humana gens quum cerneret,
Boni efferebant laudibus te, conſcius
  Premebat horror impios.
Vota ergo Domino nuncupate, et reddite:
  Domino verendo munera
Ferte univerſi civitatis incolae
  Sanctae, Deumque agnoſcite,
Reges ſuperbi quem pavent, qui ſpiritus
  Feros retundit impiis.

PSAL. LXXVII.

TE voce ſemper, te prece ſupplice,
  Rerum invocabo conditor optime:
    Nam lenis ac placatus aurem
      Das facilem miſeris querelis.
Ad te refugi quum premerer malis,
Ad te tetendi ſollicitus manus
    Sub nocte ſola, donec atras
      Lux tenebras rediens fugaret.
Mens inquietis fracta doloribus,
Surda abnuebat aure fidelium

Voces

Voces amicorum, medelae
Impatiens: animuſque ſolum
Intentus in te, cum lacrimis preces
Miſcens fremebat: pectora flebili
Concuſſa ſingultu ſonabant;
Cura animi cruciabat artus:
Aeſtus vetabat ſollicitudinum
Dulcem ſoporem carpere lumina;
Segnis ligabat membra torpor,
Vocis iter dolor obſtruebat.
Tum mente verſa volvere ſecula
Coepi anteacti temporis, ac Dei
Numen bonis praeſens, nec unquam
Auxilii miſeris avarum.
Laudum ſubibat quas tibi carmine
Lyrae canebam ſuaviloquae ad modos:
Secumque veſtigabat aegra
Mens vario labefacta motu;
Num, me relicto, in perpetuum Deus
Opis benignam jam retrahit manum?
Nec amplius ſuum tenebit
Larga Dei bonitas tenorem?
Nec ore vatum leniet anxias
Curas ſuorum? nec miſeris erit
Placabilis? nec ſiſtet irae
Praecipitem bonitate curſum?

Tandem remiſſo pectore, Quo dolor
Impellis? inquam: ſtant adamantinis
Decreta coeli fixa vinclis,
Nec dubio labefacta caſu,
Nec fracta vi, nec temporis invidis
Obliviosi obnoxia dentibus.
Rurſus tuae mentem ſubibant,
Sancte parens, monimenta dextrae:
Qui templa picti ſideribus poli,
Frugumqne campos germine fertiles,
Et ſecla tot noſtros ad uſus
Condideris pecudum et ferarum.
Quam ſaepe, poenis dum premis improbos,
Tutoque fulcis praeſidio probos,
Mortalibus clementiaeque et
Juſtitiae ſpecimen dediſti,
Aeterne rerum conditor! omnia
Conſulta cujus factaque ſanctitas
Illuſtrat: haud quidquam tibi ingens
Orbis habet ſimile aut ſecundum.
Mirante mundo tu Deus unice
Mirae dediſti ſigna potentiae,
Ergaſtulis quum liberâſti
Abramidas Pharii tyranni.
Vidêre fluctus te tumidi, Deus,
Vidêre fluctus, et trepido gradu

Fugêre: turbavit profundas
Horror aquae vitreae lacunas.
Fudere aquofas imperio tuo
Nubes procellas de gravido finu,
Sonore rauco; grandinifque
Infremuit lapidofus imber.
Coeli tonantis vaftificus fragor
Implebat aures: lumina fulgurum
Terrebat ardor, et pavore
Attonitae tremuere terrae.
Sali rubentis pervia vaftitas,
Ductore te, tot millibus obruit
Veftigia, et fluctu refufo
Claufit iter Phariis quadrigis.
Mofes et Aaron (ceu pecudum greges
Paftor reducit) praefidio tuo
Duxere tranquillas per undas
Incolumes populi catervas.

PSAL. LXXVIII.

AUDITE Ifacidae, et rerum pietate parentem
Qui colitis pura, huc animos advertite veftros.
Mira canam, fed vera canam: quae longa vetuftas
Occulit arcanis oracula merfa tenebris
Evolvam: prifcis accepta parentibus olim
Veriloquis dictis, in fecula fera nepotum
Tranfmittam: laudefque Dei, mirandaque facta

Cognita de proavis diſcent me vate minores.

Namque parens mundi, ſancto quum foedere gentem
Jungeret Iſacidûm ſibi, patres prodere natis
Per feriem, et ſeris venientia ſecula ſeclis,
Et legum monitus et facta ingentia juſſit.
Scilicet ut memori benefacta priora tenentes
Pectore, conſilium vitae auxiliumque regendae
A Domino exſpectent, trepido turbante tumultu.
Ne tam caeca animos condant oblivia, legum
Irrita ventoſis ut dent praeſcripta procellis.
Neu ſimiles patrum, male grata mente rebelles,
Deficiant animi inſtabiles, dubioque labantes
Pectore. Cur ſoboles Ephraemi, docta ſagittis
Figere vel jaculo quamvis diſtantia certo,
Terga dedit pene ante tubas? latebriſque ſalutem
(O pudor!) abjectis quaeſivit turpiter armis?
Nempe quod averſos flexere per avia greſſus,
Obliti legum et monitorum, et foederis icti,
Obliti tantorum operum, quae, teſtibus olim
Patribus, in Phariis Dominus patraverat oris.

Quum mare diviſit ſeſe cumulante profundo,
Inter et aggeſtos undae ſtagnantis acervos
Incolumem eduxit populum, duce nube, ſerena
Luce, per obſcuras flamma praeeunte tenebras.
Flumina de ſolidi patefecit vulnere ſaxi,
Damnatiſque ſiti rivos donavit arenis.

Nec ſatiati undis linguas tenuere procaces:
Auſi immane ſcelus, deſerta per avia rurſus
Tentavere Deum: et, ventris ſtimulante voracis
Ingluvie, petiere cibos: ac talibus ora
Solverunt: Silicis durae qui flumina venis
Elicuit, ſubitoque ſitim torrente levavit,
Non potis eſt panem, non lautae fercula menſae
Addere? non epulis convivia larga profuſis?
Audiit omnipotens, calidaque accenſus ab ira eſt,
In Judamque hauſit flammato corde furorem.
Et populo tamen ingrato, totieſque ſalutis
Immemori acceptae, victum dedit eſſe petitum.
Caſtra ſuper late aetherei patefecit olympi
Horrea: dein gravidas coeleſti ſemine nubes
Ambroſiae largos ſuper agmina ſolvit in imbres:
Coeleſtiſque cibi indulſit mortalibus uſum.
Credere tum juſſo campis ex aëris euro,
Mox tepidis volucrum pluvias notus attulit alis,
Non ſecùs ac ſiccae cumulos quum verrit arenae,
Pulvereamque trahit deſerta per arida pallam.
Caſtra ſuper tenſiſque ſuper tentoria velis,
Alituum tremulis reſonabant agmina pennis,
Et circum affuſis cumulabant ſtragibus agros.
Jamque epulis exemta fames: ſed prava libido
Non exemta tamen; ſed adhuc ſine fine petitae
Faucibus haerebant epulae: Deus ecce repente

Ultor adeſt; late ſubito graſſante ruina,
Robora ſelectae paſſim cecidere juventae.
Sed neque tot poenae, neque tot benefacta rebelles
Continuere animos, nec tot miracula, rerum
Natura monſtrante Deum. Pater ergo procaces
Caſibus aſſiduis fregitque, et robore fracto,
Ante diem tremulae ſuccidit fila ſenectae.
Vix tandem morbis vexati, erroribus acti,
Omnibus exhauſti prope cladibus, omnium egeni,
Agnovere Deum: per tot diſcrimina tecti,
Ereptique malis, ſaevoque ex hoſte recepti,
Verba tamen blandis fundebant ſubdola linguis,
Ore pii, mendace animo; neque foederis icti
Servavere fidem. Verum clementior ille
Sontibus ignovit, patria pietate remiſit
Offenſas, meritamque ultro compeſcuit iram:
Quippe homines memor eſſe animi modo flabra fugacis,
Quae fragiles agitent morituri corporis artus.
O quoties inter viduas cultoris arenas,
Inter ſaxa ſiti ſqualentia, numinis iram
Languentem inſanis irritavere querelis!
Et ſua divinas dimenſi ad robora vires,
Virtutem brevibus voluere includere metis,
Quae mare, quae terras, quae coeli continet orbes!
Scilicet obliti benefacta priora, ſalutem
Acceptam, et duri nuper juga demta tyranni,

Et quae per Pharias miracula plurima gentes
Edidit, in vitreos ſuffuſo ſanguine rivos,
Damnatiſque ſiti laticum ſine munere menſis.
Et modo peſtiferae per celſa palatia muſcae
Spicula figebant liventi tincta veneno:
Et modo flumineis ſqualebant atria ranis.
Et nunc bruchus edax hominumque bonumque labores,
Agmine nunc denſo dirae exedere locuſtae.
Grandinis imbre hortos, lapidoſa grandine vites,
Grandine ſilvarum Dominus decuſſit honorem:
Grandine proſtrati fortes jacuere juvenci:
Et ſegetum gravidos ruit igneus imber in agros.
Ira Dei, laxiſque furor bacchatus habenis,
Eumenidumque faces, et conſcius horror oberrans
Pectora, turbabat ſtimulis praecordia caecis.
Tum letho patefacta via eſt; mors ſaeva per omne
Paſſim hominum pecudumque caput nulli aequa cucurrit:
Primitias ſobolis, cariſſima pignora, florem
Roboris, et ſerae ſpem praeſidiumque ſenectae
Proſtravit, qua Nilus aqua ſe divite volvit,
Et ſeptemgeminis refluum mare ſubmovet undis.
Interea, ceu paſtor oves in paſcua ducit,
Ipſe ſuum Dominus populum deduxit, ab omni
Vi procul et trepida formidine: fluctibus aequor
Obruit infeſtos in ſe redeuntibus hoſtes.
At ſancti tenuere patres loca ſancta, Deique

Parta manu, exclusit gentes prius unde profanas,
Aut prostravit humi victas; et jugera mensus
Abramidis habitare dedit. Nec segnius illi
Irritare Deum, et rerum tentare parentem,
Foedera negligere: et patrum de more rebelles,
Avertere suos recto de tramite gressus.
Non secus ac arcus curvat se in cornua nervo
Adducto, dextraque iterum nervoque remisso
In faciem subito flectit se sponte priorem:
Libera sic iterum gens impia vindice poena
Ad sese rediit, cunctisque in collibus aras
Erexit, finxitque sibi simulacra deorum,
Ac Dominum rerum meritas accendit in iras.

Audiit omnipotens pater impia vota precesque,
Et sibi dilectam gentem contemsit: et aras
Ipse suas, ac Silonis tentoria liquit,
Sola sibi e cunctis electa habitacula terris.
Deseruitque sui monumentum foederis Arcam
Hostibus in praedam: monimentum roboris, unde
Clara Dei in cunctas splendebat gloria terras.
Hos ferro, terrae iratus sibi nuper amatae,
Objecit, flammis alios; cecidere cruento
Ense sacerdotes; non connubialia festis
Carmina sunt cantata toris, carique mariti
Indeploratis viduae jacuere sepulchris.
Ast ubi jam poenis meritam satiaverat iram,

Ceu

Ceu crapula excuſſa miles, lentoque ſopore
Excitus, arma iterum fugientes vertit in hoſtes:
Tergaque vulneribus figens imbellia caecis,
Perpetuam adſperſit ventura in ſecula labem.
Non tamen Ephraemum praeſtantem fortibus armis
Elegit, cui ſceptra daret; non ille Manaſſae
Pignora: ſed Judam, ſed celſae tecta Sionis,
Templa ſibi et ſolido fundata ſacraria ſaxo,
Cumque polo et ſtellis manſuram in ſecula ſedem.
Quique ſequebatur pecudes in paſcua David,
Suſtulit e caulis, caram et ſibi paſcere gentem,
Impoſitum ſolio, et ſanctae jus dicere terrae
Juſſit: et ille gregem ſtudio curaque fideli
Rexit, et infeſtis defendit ab hoſtibus armis.

PSAL. LXXIX.

HAEREDITATEM, rector orbis, cur tuam
Invadit hoſtis impius?
Ritu profano polluit ſacraria
Tuo dicata nomini,
Soloque ſtratam funditus Solymam ſuae
Tegit ruinae molibus.
Truncata ferro membra te colentium
Paſſim per agros objacent,
Lanianda roſtris vulturum, crudelibus
Aut belluarum dentibus.
Rivi cruoris perluunt vias, velut

Torrens adauctus imbribus.
Nec usquam amicus ossa sparsa qui legat,
Aut lecta tumulis obruat.
Functique fato pariter et superstites
Ludibrio accolis sumus.
Parens benigne, quem modum tandem tuae
Speremus iracundiae?
An continenter instar ignis omnia
Vorantis in nos saeviet?
Tui furoris verte potius impetum
In impiarum gentium
Tot regna, nomen quae tuum vel nesciunt,
Vel, si sciant, non invocant:
Semen piorum quae laborant perdere
Armis, et urbes ignibus.
Revocando vetera, parce, genitor, crimina,
Faces furori subdere:
Sed pene cunctis obrutos malis, tua
Nos praeveni clementia.
Offensionum mitis obliviscere,
Nostrae salutis anchora.
Placatus adsis, splendor ut cunctis tuae
Clarescat oris gloriae.
Os obstruatur impiis, quaerentibus
Num noster hic cesset Deus.
O juste vindex, impios exercitos

Poenis viciſſim cernere
Fac nos, cruore qui piorum ſordidi
Nunc inſolenter geſtiunt.
Audi gementes, carcerem qui vinculis
Marcent: potente dextera
De fauce mortis libera, quos caedibus
Jamjam tyranni deſtinant:
Et quam intulerunt contumeliam tibi,
Et quam tuis injuriam,
Multiplicatam redde noſtris accolis,
Rerum perennis arbiter.
Et nos, ovilis grex tui, quem pabulo
Alis, tueris numine.
Et poſterorum poſteri, laudes tuas
Cunctis canemus ſeculis.

PSAL. LXXX.

HEBRAEI generis paſtor, uti gregem,
Blande progeniem qui regis Iſaci,
Inter qui geminos aligeros tuo
Praeſcribis populo jura ſalubria:
Selectae ſoboli da bonus ac favens
Lumen poſſe tuae cernere gloriae,
Da vim poſſe tuae noſſe potentiae,
Ac feſſis propere porrige dexteram.
Tu nos ſi placido lumine videris,
Cedent continuo cetera proſpere,

O Rex armipotens, quem ſtatues modum
Irae? quando humiles ſuſcipies preces?
Irroras lacrimis fercula, lacrimis
Miſces continuis pocula: jurgia
Noſtris finitimi de ſpoliis ſerunt,
Et noſtra exagitant ludibrio mala.
O Rex armipotens, agmina coelitum
Cui parent, faciem cernere da tuam.
Tu nos ſi placido lumine videris,
Cedent continuo cetera proſpere.
Traduxti Pharia de ſcrobe vineam;
Pravarum expuleras ſemina gentium,
Ut puro ſereres purius hanc ſolo.
Jam radix teneras fuderat undique
Fibras; jam tremulo frigore texerat
Montes; aequa cedris brachia ſparſerat:
Tangebant teretes aequora palmites,
Euphratem teneri germina ſurculi.
Nudatam ſolitis cur modo ſepibus
In praedam hoſpitibus deſeris hanc vagis?
Cur hanc ſaevus aper proterit? alites
Carpunt? omnigenae depopulant ferae?
O Rex armipotens, obſecro jam redi
Tandem, et ſidereo proſpice de throno:
Placatuſque tuam reſpice vineam,
Plantaras propria quam tibi dextera.

Hunc ſaltem placidus reſpice ramulum,
Cui cultu aſſiduo conciliaveras
Robur, clara tui gloria nominis
Terrarum ut populis nota ſit omnium.
Illic flamma vorat brachia vitium,
Hic convulſa gemunt, caeſa bipennibus
Hic duris reſonant; omnia peſſum eunt.
Irae juſta tuae nos premit ultio.
Indulgens genitor, nunc ope ſubleva;
Firma praeſidio nunc propius tuo
Hunc, vires et opes et decus antea
Affectu patrio cui cumulaveras.
Vitam redde tuis, ſancte parens, quibus
Semper mors avidis faucibus imminet.
At nos uſque ducem te comitabimur,
Praeſentem miſeris te celebrabimus.
O Rex armipotens, agmina coelitum
Cui parent, faciem cernere da tuam.
Tu nos ſi placido lumine videris,
Cedent continuo cetera proſpere.

PSAL. LXXXI.

EXSULTATE Deo noſtro, bona dicite verba
Noſtrae ſalutis vindici:
Iſacidum laudate Deum, paeana canentes
Ad tympani dulces modos,
Nec lyra, nec ceſſent genialia nablia: feſtis

Tuba calendis clangite.
Hunc laeti celebrate diem, ſtata ſacra ferentes.
Nam ſic ſtatutum eſt patribus:
Sic lex ſancta jubet, ſic ſacri foedera pacti
Percuſſa cum majoribus.
Haec eſt illa dies ventura in ſecula teſtis
Memphiticae tyrannidis:
Quum Peluſiacis Hebri gens hoſpes in oris
Erraret, et linguae ſonum
Attonita ignotum audiret, nec nota viciſſim
In verba fruſtra os ſolveret:
Quumque humeros curvaret onus ſervile, manuſque
Laſſaret olla fictilis:
Excuſſi manibuſque ollas, humeroſque levavi
Luto, inquit optimus parens:
Auxiliumque tuli poſcenti in rebus egenis:
Et nube denſa conditus
Intonui: Meribam propter, tua jurgia paſſus,
Feci tui periculum.
Nunc etiam ſelecta mihi gens auribus hauri,
Et quae paciſcor accipe:
Si mea dicta vagis non tradas irrita ventis;
Nec alterum colas Deum;
Nec proſtratus humi ſupplex nova numina adores:
Sed unicum tibi me Deum
Eſſe velis, domini qui rupta compede Nili,

Juris tui te reddidi:
Poſce modo; ſpe plura feres, potiora petitis,
Majora votis auferes.
Haec neque dicta ſuas populus demiſit in aures,
Bene nec monenti paruit.
Ergo ipſos ſibi permiſi, frenoque remiſſo
Solvi vagam libidinem.
O potius monita audîſſent mea! me duce rectum
Utinam inſtitiſſent tramitem!
Namque humiles illis ſubito fractoſque dediſſem
Hoſtes, meamque dexteram
Vertiſſem in gentes, quae recta odêre, profanas:
Et ſupplices mendacibus
Vultibus Iſacidûm ambîſſent verbiſque favorem;
Felicium omne in ſeculum
Iſacidûm, quibus almus ager fudiſſet abunde
Frugum benignam copiam,
Mellaque de duri fluxiſſent viſcere ſaxi
Per arva cultus inſcia.

PSAL. LXXXII.

REGUM timendorum in proprios greges,
Reges in ipſos imperium eſt Jovae,
Qui judicantûm examinabit
Nequitiam trutina ſevera.
Num fraudulentos ſemper et impios,
Inquit, doloſa lance fovebitis?

Pauperque pupillusque vestrum,
Ceu scopulum, metuet tribunal?
Quin orbitatem cernitis anxiam?
Aurem querelis quin inopum datis?
Cur pauperes non a superbo
Ludibrio asseritis potentûm?
Frustra monemus: lumina coecitas,
Errorque mentes obsidet; ut neque
Compaginem rerum solutam
Justitia pereunte cernant.
Deos vocavi vos, dominos necis
Vitaeque feci: sceptrifera manu
Pacem dedi tueri, et armis
Lethiferum cohibere bellum,
At mors iniquae justa superbiae
Ultrix honores detrahet, et pari
Ignobili cum plebe fato
Purpureos rapiet tyrannos.
Exsurge, legum frena manu Deus
Capesse, cunctis arbitrio tuo
Qui regna dispensas, et orbi
Imperio domineris aequo.

PSAL. LXXXIII.

NE taceas, ne cuncteris, pater optime, neve
Preces tuorum sperne duris auribus.
Ecce fremunt hostes circum, et miscere tumultu
Saevo

Saevo parati cuncta, criſtas erigunt.
Concilia occulte coëunt, populoque minantur,
Tu quem tuendum proprie ſuſceperas.
Eia, aiunt, properate, omnem ſuccidite ſilvam,
A ſtirpe ſobolem deleamus Iſaci.
En ſceleri jurata manus coit omnis in unum,
Tua inſtituta ut deleant et foedera.
En cum palmifera junctus Nabathaeus Idume,
Soboles Moabi, et Agareni, et Gabala,
Cumque Palaeſtinis Tyriiſque Amalecus et Ammon,
Syruſque jungit caſtra Lothi poſteris.
At tu ſterne ſolo victos, Madiana juventus
Ut caeſa texit ſemitas te vindice:
Siſara ceu tumidus cecidit, mileſque Jabini:
Ciſſontis undas turbidas quum ſanguine
Tinxêre; infletae paſſim jacuêre catervae,
Laetamen agris: nec fuga eripuit duces
Orebum et Zebum: nec ſubtraxêre latebrae
A falce mortis Zebeamque et Salmanam:
Dicere non veritos animo votoque ſuperbo,
Dominos futuros ſe tui ſacrarii.
At tu, ſancte parens, ſic hos vertigine torque,
Ut rotula clivo, ſtipula vento volvitur:
Flamma velut ſiccae populatur brachia ſilvae,
Per alta ſtridens montium cacumina:
Sic urge attonitos conſternatoſque procella,

Tui furoris diſſipa ſic turbine;
Sic animos dolor exurat, pudor ora coloret,
Suis miſeriis numen ut probent tuum:
Sic ignominia faſtum preme, damna timorque
Sic continenter territos exerceant;
Te ſolum ut noſcant Dominum, rerumque potentem,
Quacunque terras ambit axis ignifer.

PSAL. LXXXIV.

O Rex armipotens, qui creperos tuo
Bellorum arbitrio dividis exitus,
Ergo limina templi
Laetus conſpiciam tui?
Hic cor laetitia palpitat, hic bonis
Languet mens nimiis ebria, geſtiunt
Artus, atria vivi
Viſuri propius Dei.
Hic paſſer latebras invenit, hic locat
Nidum veris avis nuntia. O atria
Regis bellipotentis,
Ut vos adſpiciam libens!
Felix qui domui perpetuo tuae
Haerens te celebrat: qui penitus ſuam
In te ſpem poſuerunt,
Felices ter et amplius.
Felices ſtudio qui properant pio
Templo ſacra tuo ferre: per aridas

Valles fontis amoeni
De rivis liquidis bibent.
Nec deerit pluviae quae repleat cavas
Foſſas agmen aquae, dum properat premens
Turmam turma, parentûm
Ritu caedere victimas.
O Rex armipotens, da placidum tuo
Te Regi, capitis cui decus inclytum
Indulſti; bonus aurem
Ne duram abnue ſupplici.
Tu noſter clypeus, rebus in aſperis
Spes et praeſidium: juxta adytum tuum
Unius mora lucis
Pro mille eſt mihi ſeculis.
Sim cuſtos potius liminis in tuo
Templo, ſancte parens, quam Solyma procul
Degam inter ſceleratos
Multis clarus honoribus.
Tu ſol, tu clypeus, tu Dominus: tuis
Tu das conſpicua fulgere gloria;
Nec puro ſcelerum unquam
Claudis munificam manum.
O Rex armipotens, quem penes exitus
Bellorum, et poſitis enſibus otia:
O bis terque beatos
Qui te ſpe ſolida colunt!

NON ſemper tumidis fervent vexata procellis
Aequora, nec gelida riget horrida terra pruina:
Inque vicem ponunt venti, mare ſternitur, aura
Mitior in florem torpentes evocat herbas.
Nec ſemper, Deus, avertis moerentibus aurem
Durus, et indulgens irae; quondamque favore
Sponte tuum amplexus populum es: vinclisque ſolutis
Servitii, patrias duce te remeavit ad aras.
Oblitus ſcelerum et violati foederis, iram
Lenîſti, et patria texiſti crimina cura.

Et nos ergo, parens, noſtrae et ſpes una ſalutis,
Reſpice placatus faciliſque; animumque benignum
Accipe: perpetuae neve implacabilis irae
Saeviat in ſeros etiam vindicta nepotes.
Reſpice nos melior tantum: quodcunque miſellae
Spirat adhuc animae, te reſpiciente, vigorem
Accipiet; populoque tuo, jam nube repulſa
Triſtitiae, laetos hilarabunt gaudia vultus.

Alme parens, bonitate tua complectere feſſos,
Speratae que diu jam fructum oſtende ſalutis.
Jamdudum exſpecto Dominus dum laeta futuri
Signa det, arcano pulſans praecordia motu.
Et dabit haud dubie, poſita placabilis ira,
Signa ſecunda; piis dabit omnia proſpera, leges
Qui patrias et ſacra colent, errore relicto.
Ecce ſalus, ecce incultas bona copia terras

Incolet, et laeti renovatrix gloria fecli.
En bonitas, en alma fides feret obvia greſſus:
Terra fidem, coelo terras Aſtraea relicto
Sancta colet: comes Aſtraeae bona copia coelo
Appluet, et laetos decorabit frugibus agros.
Et quacunque feret Dominus veſtigia, greſſus
Ante ferent jus faſque ſuos: lis, viſque doluſque
Deſeret afflictas per tot jam ſecula terras.

PSAL. LXXXVI.

DA mitis aurem ſupplici
Deus: ſaluti conſule
Ope deſtituti et pauperis,
Nec ſemper irae vindicis.
Servum tuum ſerva Deus,
Cui ſpes ſalutis unica es:
Serva invocantem jugiter
A ſolis ortu ad veſperum.
Depelle mentis nubila
Pendentis a te ſervuli.
Blandae parens clementiae,
Promtus vocanti parcere;
Intentus audi ſupplicem:
Nam te vocamus arduis
In rebus, invocantibus
Opem benignus quod feras.
Nullus deorum par tibi:

Nullus ſecundus; exſerit
Nullus ſuam potentiam
Tam ſplendidis miraculis.
  Rerum creator, ultimis
Ab orbis oris affluent,
Flexoque gentes poplite
Te proſequentur laudibus.
  Solus nec aevi termino
Incluſus aut potentiae,
Deus deorum, gentibus
Miranda cunctis perpetras.
  Legum tuarum ſemitam
Fac ingredi me: pectoris
Compone fluctus turbidos,
Tranquilla mens ut te colat:
  Ut ſpiritus contagio
Emancipatus corporis,
Tuam celebret gloriam,
Dum vita voxque ſuppetet.
  Vivo tua clementia,
De fauce mortis erutus,
Quum virium fiducia
Saeviret hoſtis inſolens.
  Secura quum vis numinis
Mihi immineret, tu Deus
Es lenis et placabilis,

Et pacta fidus reddere.
 Mitis bonusque respice
Qui pendet ex te servulum:
Opem fer, et vernaculum
Tuum periclis exime.
 In me favorem sentiant
Hostes tuum: ora decolor
Mutet pudor, quum viderint
Mihi te salutis vindicem.

PSAL. LXXXVII.

ABRAMIDARUM ceteras urbes supra
 Dominus Sionis diligit
Portas; Sionis, imminet quae montium
 Fundata sanctis collibus.
O praedicanda posteris seclis Sion,
 Beata mater urbium!
Tecumne Babylon se audeat componere?
 Tecumne Memphis insolens?
Ventura Babylon sub jugum Dei, Deo
 Flexura Memphis poplitem.
Praeclara quamvis et Palaestina et Tyros
 Jactet virorum robora;
Nihil ad Sionem fortibus foetam viris,
 Favore tutam numinis.
Censore Domino humana gens quum nomina
 Ad profitenda confluet,

Quis non Sionis se feret civem? inseri
 Quis non colonus ambiet?
Tum vox Sionem carminum, tum vox lyrae
 Canent Sionem et tibiae:
Et nostra si quid audiendum vox sonet,
 Laudem Sionis vox canet;
Et si quid animus voce dignum excogitet,
 Animus Sioni serviet.

PSAL. LXXXVIII.

LUCE voco te, nocte voco te, sola salutis
 Spes, columen, vitae presidiumque meae.
Alme parens, facilem ne vultum averte precanti,
 Neve humiles dura respue mente preces.
Mens hebetata malis torpet, confecta dolore
 Funereas spectat languida vita faces.
Membra vigor liquit, mors unguibus imminet atris:
 De tumulo tantum jam mihi cura meo est.
Corpora non aliter pallent sub mole sepulchri,
 Vulnere quae subito mors inopina tulit:
Perpetuis quae sub tenebris oblivia condunt
 Alta, salutiferam te retrahente manum.
Carcere ceu clausum, et caeca sub nocte sepultum,
 Me prope lethaeae gurgite mergis aquae.
Usque premis, stratumque urges, supraque jacentem
 Accumulas irae flumina cuncta tuae.
Me veluti scopulum fugiunt horrentque sodales,

Quos portum afflictae spes erat esse rati.
Affixusque toro jaceo, ceu compede vinctus:
Languida cesserunt lumina victa malis.
Interea lassas tendens ad sidera palmas,
Te veniente die, te fugiente voco.
Scilicet exspectas ut acerba morte peremto
Ostentes vires me revocando tuas?
An rediviva tuas in laudes ora resolvent
Quos gelido tellus claudit avara sinu?
An tua sub tumuli bonitas cantabitur antro?
Vulgabuntve tuam muta sepulchra fidem?
Justitiamne tuam taciturna silentia pandent?
An referent vires nox tenebraeque tuas?
Ast ego, sancte parens, supplex tua numina clamo:
Nec precibus vacua est hora locusve meis.
Sancte parens, animae auxilium cur subtrahis aegrae?
Cur surda miseras respuis aure preces?
Me dolor et primis labor anxius urit ab annis;
Me trepidi exanimant corde micante metus.
Me furor exagitat tuus, opprimit undique terror;
Agmen ut hibernae, quod fata mergit, aquae.
Aeger, inops, caris jaceo desertus amicis;
Nec noti aerumnis ingemuere meis.

TU mihi carmen eris, rerum pater optime, ſemper;
Notaque erit populis bonitas, me vate, futuris,
Pollicitique immota fides, dum ſidera mundo
Volventur: tacito citius quoque ſidera credam
In chaos antiquum lapſo ſe condere mundo,
Irrita quam ſacri credam fore foedera pacti,
His concepta tuo quondam cum Davide verbis:
Dum mare, dum tellus ſtaret, dum ſidera coeli,
Davidici generis manſuram in ſecula prolem,
Et ſtabilem regni ventura in tempora ſedem.

Te, pater, aetherei coetus, te jure piorum
Secla hominum celebrant, patrantem ingentia mundo
Mirante, et ſtabilis jus inviolabile pacti
Servantem. Quem terra tibi, quem conferet aether,
Magne parens? quem ſiderei tremit omnis olympi
Cóetus, et attoniti ſubmiſſa mente tyranni.
Armorum bellique potens, quocunque moveris,
Alma fides clara circum te luce refulget.
Tu maris irati furias compeſcis, et undae
Dejicis inſanae tumidos ad ſidera fluctus.
Tu Pharon elatam lethali vulnere ſternis,
Et quicunque tuis miſerum caput objicit armis.
Tu terrae coelique opifex: quaecunque capaci
Complexu facies mundi revolubilis ambit,
Auctorem agnoſcunt: Aquilo tibi ſervit et Auſter;
Thabor et occiduum qui condit vertice ſolem,

Quique rubet radiis Hermon tepefactus Fois,
Laetitia exsultant: validae tu robore dextrae
Clara per immensum spargis miracula mundum.
Ante tuum solium tibi justum apparet et aequum:
Ante oculos adstat bonitas, et nescia flecti
Promissi sincera fides. O terque quaterque
Felices, quos festarum clangore tubarum
Ad tua sacra vocas; quos sacri lumine vultus
Illustras, hilaresque tui sub nominis umbra
Custodis: bonitate tua super aethera vectis
Das vires, decus, imperium; das impia contra
Agmina, ceu clypeum, per dura pericula Regem.
Tu tibi dilectum secreto numine vatem
Implèsti, ut seclis daret haec responsa futuris:
Ipse mihi legi media de plebe, meoque
Imposui Regem solio, qui protegat armis
Isacidas, populoque meo qui jura ministret;
Davidis et sacro perfudi tempora olivo.
Huic animum viresque dabo, praesensque tuebor
Perpetuo, ne fraude scelus, ne robur aperte
Exitium ferat; ipse hostes, ipse impia sternet
Agmina: nulla meam vertet sententia mentem.
Auxiliumque feram bonus, et super aetheris axem
Nominis auspicio nostri se gloria tollet.
Jura dabit terris rapido quas gurgite claudit
Hinc mare Sidonio foecundum murice, et illinc

Palmifer Euphrates. Supplex me in vota vocabit
Ille patrem: Deus ille meus tu, dicet, et unum
Praesidium, una meae custodia certa salutis.
Hunc ego praecipuo contra dignabor honore,
Supra aliosque dabo rerum moderamina reges,
Quicunque immensum populis dant jura per orbem.
Nec meus absistet favor illi in secla, nec illi
Jurata aeterni solventur foedera pacti.
Quin sobolem, et sobolis seros in cuncta nepotes
Secla dabo, et stabilis sceptrum immutabile regni,
Donec ab obscuris lucem sol dividet umbris.
Quod si posteritas mea foedera sancta profanet
Immemor, et legem spernat, jussamque recuset
Ire viam, domitos poenis duroque labore
Compescam, et plagis usque exercebo rebelles.
At neque destituam Regem bonitate perenni,
Foedera nec solvam, nec quod semel ore profudi,
Ulla immutabit venturi temporis aetas.
Quippe semel sancto firmavi foedere, jurans
Per me, Nulla dies initi cum Davide pacti
Immemorem arguerit: soboles, dum secula mundus
Volvet, ei patrii sceptri moderamen habebit.
Esto mi sol testis ad haec, et conscia luna,
Cum quibus aequaevum sceptrum Judaea tenebit.

At nunc, sancte parens, tumida inflammatus ab ira
Projicis electum Regem; rata foedera pacti

Negligis, et capiti ſacrum diadema revulſum
Sternis humi, et populis praebes calcare profanis.
Nuda patent hoſti disjectis oppida muris;
Si qua manet, gelida formidine concutis arcem.
Cunctis praeda ſumus populis; rapiuntque feruntque
Vicini, inſultantque malis, miſeroſque protervis
Vocibus illudunt. Hoſtis tu robore dextram
Interea firmas, perfundis pectora dulci
Laetitia: ac gladios hebetas in vulnera noſtros;
Nec recreas fractos duro in diſcrimine belli.
Jam decus et regni ſplendor, jam proxima coelo
Majeſtas verſa in tenebras, ſoliique ſuperbi
Gloria ſtrata jacet: brevis immatura juventae
Stamina praecidis; miſerae pars ultima vitae
In luctu, in ſqualore ignominiaque ſeneſcit.
Quem finem dabis aerumnis? nunquamne tuorum
Reſpicies clades vultu placatus amico?
An, ceu flamma furens, ſemper tua ſaeviet ira?
Ipſe memor tecum reputa quam concita noſtrae
Tempora praetereant vitae: fruſtra ergo creâris
Humani generis ſobolem? ut brevis exigat aevi
Tempora, perpetuo curarum exercita fluctu,
Dum fractam luctu et morbis, ſeniove, ſepulchri
Clauſerit obſcuro mors illacrimabilis antro?
Heu bonitas ubi priſca? fides ubi priſtina? ubi illa
Foedera conceptis quondam cum Davide verbis

Facta tibi? Cerne opprobriis quibus impia ſervos
Turba tuos premat inſultans: quam multa ſilenti
Clauſa ſinu maledicta feram, dum turba profana,
Dum circum innumerae gentes convicia fundunt,
Noſque tui Chriſti verbis petulanter amaris
Adventum ſperare jubent. At tu, bone rerum
Conditor, aeterno verax celebraberis aevo.

PSALMORUM

LIBER QUARTUS.

PSAL. XC.

COELITUM rector bone, abusque primis
Seculis, mundi rudis et juventa,
Qui laborantes ope sublevâsti
Semper amicos.
Antequam tellus nova parturiret
Montium saltus, tegeretque montes
Lucidus coeli decor, ante metas
Lucis et umbrae:
Tu manes idem, pater orbis, unus
Nec vices rerum patiens, nec aevi
Termino clausus brevis; unus expers
Finis et ortus.
At brevis nobis miseraeque vitae
Fila paullatim tenuas, senecta
Donec in putrem cinerem caducos
Solverit artus:
Tempus annorum tibi mille, lucis
Instar hesternae, fluidique puncti,

Nulla decurſus quod ubi receſſit
Signa relinquit.
Noſtra vaneſcit tenues in auras
Vita, per ſiccas velut unda arenas,
Aut velut ſenſus per opaca ludens
Noctis imago.
Herba ceu verno ſaturata rore
Mane, mox languet medio ſub aeſtu,
Mox humi comis jacet arefactis
Veſpere ſero.
Praeter et vitae mala tot fugacis,
Quae voluptates vitiant amaro,
Ira turbatis tua ſemper inſtans
Pectora vexat.
Quicquid erramus temere aut maligne,
Quae timor celat tenebris pudorve,
Tu vides, nec te latet inquieti
Pectoris aeſtus.
Dum tui poenas meritas furoris
Mens reformidat, prope cogitatu
Ocius vitae ſpatium citatis
Aufugit alis.
Septies denos ſpatioſa in annos
Vita procurrit; quibus eſt ſenecta
Firmior, ferme in decimum ſuperſunt
Amplius annum.

Quid

Quid ſenectutis memorem labores?
Tranſvolat blandae breve ver juventae,
Inquies curis miſeriſque morbis,
Ocius Euro.
Deinde quis juſtae tolerabit irae
Impetum, ſi jam jubeas nocentes
Pro modo offenſae numeroque juſtas
Pendere poenas?
Sic pater, ſic o, numerare fluxae
Nos doce vitae ſpatium, caducis
Mens ut a curis revocata, veri
Lumen honeſti
Cernat. O tandem placidus favenſque
Deſine irarum, propiuſque ſervis
Semper aſſueta tibi lenitate
Conſule feſſis.
Fac tuae fructu bonitatis aucti,
Gaudio tandem ſatiemur; aegris
Liberi ut curis reliquos agamus
Suaviter annos.
Cedat et laetis fugiens viciſſim
Luctus; exacto modus et labori
Par voluptatis ſubiens amarum
Mitiget aevum.
Facta, majeſtas, opera, amplitudo
Nota ſint ſervis tua, poſteriſque

Nota servorum, tua qui libenter
Jussa capessunt.

Fac tuae semper bonitatis ut nos
Splendor illustret, bone rector orbis:
Gratiae adspirans favor actiones
Prosperet omnes.

PSAL. XCI.

SI protegendam praesidio Dei
Credas salutem, rem, sobolem, domum,
Insana quum sors intonabit,
Si Domini fugias sub umbram;

Securus omnem fer violentiam
Sortisque mortisque, et tetricas minas
Contemne; securus tumultum
Despicias creperi duelli:

E fraude caeca te Deus eximet,
Frangetque casses insidiantium;
Nec saeviens late venenum
Lethiferae patière pestis.

Expandet alas te super, et suis
Pennis fovebit rebus in asperis:
Certusque promissae salutis
Sub clypei latitabis umbra.

Noctis per atrae caeca silentia
Non expavesces caeca pericula;
Non luce grassantem timebis

Perniciem, nec aperta bella:
Interque ſtrages mille cadaverum,
Dextra, ſiniſtra, mille cadaverum,
Periculorum exſors propinquam
Incolumis fugies ruinam.
Poenam luentes interea malos
Laetus videbis: praeſidio Dei
Securus armorum et tumultus,
Ceu validis tegerêre muris.
Nec te, nec aedes vis propius tuas,
Aut damna tangent: nam Deus Angelos
Cuſtodiae tuae ſalutis
Praeficiet, vigileſque ad omnes
Motus, viarum qui referent moras:
Qui per ſalebras te manibus ferant,
Ne ſaucietur pes recuſſus
Objicibus ſcopulorum acutis.
Securus atras inter et aſpides
Deges, ferarum et pignora tigridum:
Tutuſque calcabis dracones,
Et Libycae catulos leaenae.
Obſervat, inquit, me Deus, unice et
Honore nomen proſequitur meum;
Laborioſis hunc viciſſim
Incolumem eripiam periclis.
Praeſens vocanti ſubſidium feram,

Et imminenti rebus in asperis
Fato eximam; exemtoque honorum
Eximium decus arrogabo.
Faxo virenti robore transigat
Serae senectae tempora suaviter:
Meosque monstrabo beare
Qua soleam ratione amicos.

PSAL. XCII.

TE praedicare, laudibus te prosequi,
Rex alme coelitum, decet.
Seu sol Eoa luce terras purpuret,
Seu nox tenebris obruat,
Lux praedicantem me tuam clementiam,
Nox audiet constantiam:
Nec voce tantum sed canora barbito,
Sed cymbalo, sed nablio.
Operum tuorum tacita cogitatio
Animum jacentem exsuscitat.
Quum facta reputo, gestiunt praecordia
Perfusa dulci gaudio.
O opera! facta o magna vere! o sub cava
Consilia nube condita!
Consilia caecis mentibus mortalium
Ignota! qui non cogitant
Florere pravos instar herbae, quam fovet
Sol lenis, humor educat;

Mox inſtar herbae frigorum afflatu levi
  Marcentis evaneſcere.
Tu ſemper idem permanes, nec ſentiens
  Rerum vices, nec temporum.
Sceleris amicos ac tuos hoſtes premet
  Ruina inevitabilis :
At me fovebis patria indulgentia,
  Crudo vigentem robore;
Et rore mitis balſami vultum imbues,
  Roſeo juventae lumine.
Oculis malignis qui tuentur me hoſtium
  Paſcam ruinis lumina;
Et impiorum, qui creant moleſtiam
  Mihi, laetus excidium audiam.
Ceu palma, juſtus germinabit interim,
  Aut cedrus in Libani jugo,
Quam non procellae, non calor, non frigora
  Honore nudant frondium.
Quae planta firmis haeſerit radicibus
  In aede Domini aut atriis,
Se flore amoeno frondibuſque veſtiet:
  Fluxique lapſu temporis
Aegrae ſenectae damna nulla ſentiet,
  Onerata largis fructibus :
Ut nota cunctis gentibus ſit aequitas
  Domini potentis; qui mea

Arx eſt ſalutis una, qui nunquam malae
Affinis eſt injuriae.

PSAL. XCIII.

JAM Dominus rerum imperium ſuſcepit, amictus
Decore multo et dignitate: robore
Jam ſeſe accinxit Dominus, qui moenia mundi
Firmavit ullo non movenda ſeculo.
Cujus ab aeterno ſolium eſt immobile regni,
Ut ipſe, nullas temporum metuens vices.
Flumina praecipites volvant cum murmure fluctus,
Et aequor undis aeſtuet minacibus;
Compeſcit Dominus gravidis turgentia nimbis
Flumina, minacis ſternit undas aequoris.
Stat fixum, et cunctis manet invariabile ſeclis,
Quodcunque Dominus ore ſancto protulit:
Quaeque aedem exornant Domini ſacra myſtica, nulla
Oblivionis damna ferae ſentient.

PSAL. XCIV.

O Fraudis ultor, ſceleris o vindex Deus,
Oſtende numen impios contra tuum.
O juſte judex orbis, expergiſcere,
Meritiſque poenis reprime arrogantiam.
Quouſque tandem, rector orbis optime,
Seſe ſuperbe jactitabunt impii?
Devota ſceleri factio in ſcelere ſuo
Plaudit, ſibique fabulis ſtultis placet:

Tuumque populum pedibus interim premunt,
Tuam proterve hereditatem proterunt:
Viduam trucidant advenamque, et omnibus
Parente caſſos obruunt moleſtiis:
Secumque muſſant, Haec Deus non adſpicit,
Nec fanda prorſus et nefanda intelligit.
Gens ergo bruta, penitus ignorantia
Obſeſſa pectus ſomnolentum, diſcute
Animi veternum, et cogita tecum, Deus
Qui fecit aurem, ſurdus eſt? qui luminum
Formavit orbes, ipſe nil videt? vagas
Sine lege gentes recta qui ſequi docet,
Non is ſuorum puniet ſcelera, quibus
Oracla legum ſacroſancta credidit?
Arcana noſtri pectoris novit Deus,
Conſilia vana, ſpes inanes, turbidos
Aeſtus. Beatus ille demum, quem parens
Erudit amore patrio, legis ſuae
Cui ſcita monſtrat: rebus in duris aget
Securus aevum, dum paratur impio
Naſſa, in lacunam incogitantem quae trahat.
Hereditatem nec Dominus unquam ſuam
Ope deſtitutam negliget, nec impiis
Praedae relinquet; ſed tribunal judicum
Ad aequitatis diriget normam ſuae:
Vitamque ad illam dirigent boni ſuam.

Contra ſceleſtos quis mihi auxilium feret?
Mecum impiorum quis premet ſuperbiam?
Nam jam ſepulchri frigidus ſub frigido
Cumulo jacerem, niſi Dominus opem mihi
Praeſens tuliſſet, et ſua clementia
Firmâſſet animum, et jam vacillantem gradum
Fulſiſſet, et me pene ſubmerſum malis
Solatus eſſet, anxiaeque nubibus
Curae remotis reddidiſſet gaudium.
Mecum loquebar, Quid ſceleſtis cum Deo
Commune? ſcelera legis umbra qui ſua
Tegunt, bonorum fraudulenta qui in caput
Conſilia coëunt, factione innoxium
Premunt, iniquiſque obruunt ſententiis.
At rector orbis me tuebitur, meae
Cuſtos ſalutis, arx meae fiduciae,
Pro ſcelere pravis digna reddet praemia:
Suis et ipſos artibus peſſundabit
Rerum creator Dominus, ac noſter Deus.

PSAL. XCV.

EIA alacres cuncti Domini celebremus honores:
Salute parta Domino agamus gratias.
Eia alacres rapiamus iter, mora ſegnis abeſto:
Dominum canora perſonemus barbito.
Magnus enim Dominus Deus eſt: Rex magnus, et orbis
Longe univerſis eſt deis potentior.

Ille

Ille manu fulcit vaſtae penetralia terrae,
  Et nube cincta montium faſtigia.
Ille vagum fecitque, et factum temperat aequor,
  Terramque ſalſis innatantem fluctibus.
Eia igitur genibus flexis manibuſque ſupinis,
  Dominoque noſtro ſupplicemus et patri.
Noſter enim Deus eſt, nos grex illius; ab uno
  Pendemus illo, ſpiritumque ducimus:
Si modo non lentam verbis damus illius aurem,
  Nec reſpuamus monita pertinaciter:
Nec, velut ad Meribam, me rixis, inquit, acerbis
  Et arroganti provocetis murmure;
Aut, Arabum veluti quondam per inhoſpita ſaxa,
  Vires rebelli voce tentetis meas.
Quum proavi veſtri me exploravere, meamque
  Didicêre factis plurimis potentiam.
Illa quater denis mihi natio reſtitit annis:
  Dixique ſemper interim, Haec gens deſipit,
Et mea ſecuras tranſmittit dicta per aures.
  Ira ergo juſta in pertinaces concitus
Juravi, Terrae gens haec ingrata beatae
  Promiſſa amicis commoda haud carpet meis.

NON ufitato pangite
Orbis parentem carmine,
Orbis coloni, incognitis
Abufque terrae finibus.

Cantate Dominum, laudibus
Nomen beatum tollite,
Et mente grata agnofcite
Veftrae falutis vindicem.

Sol qua recurrit, audiant
Gentes Dei potentiam,
Stuporque dulci gaudio
Perfufa oberret pectora.

Namque unus eft vere Deus,
Cunctifque major laudibus,
Et diis timendus ceteris,
Quos horret error credulus.

Vefana gentes ceterae
Pro diis colunt ludibria:
Dominus potenti dextera
Coelum folumque condidit.

Apparet illi dignitas,
Auctoritas, potentia;
Ejufque templa fiderum
Fulgore lucent gloriae.

Tribuite Domino gentium
Terras colentûm fecula,

Tribuite Regi coelitum,
Et robur et potentiam.
Tribuite magnitudinem
Tanto decoram numini:
Augusta templi ad atria
Adferte promti munera.
Adeste, pompam adducite,
Et supplices procumbite:
Omnesque rerum termini
Deum tremant et diligant.
Narrate cunctis gentibus
Regnare Dominum, qui ligat
Orbem catena immobili, et
Aequis gubernat legibus.
Laetetur aether, gestiat
Tellus, fretum prae gaudio
Exsultet, et quicquid freti
Salsas lacunas incolit.
Campi virescant avii,
Se culta fruge vestiant;
Arrideantque floribus
Silvae, et graventur fructibus.
Natura rerum gestiens,
Cunctos per artus sentiat
Dei sui praesentiam,
Et promta jussis pareat.

Jus namque veniet dicere,
A vi ſuos ut aſſerat,
Mundumque juſtis legibus
Et veritate temperet.

PSAL. XCVII.

IPSE ſui Dominus regni moderatur habenas:
Laetare tellus continens, et inſulae
Quas vagus Oceanus refluis complectitur undis,
Cuicunque coeli ſubjacetis cardini.
Hunc circum umbriferae nubis praetexit amictus,
Pallenſque multa fuſca nox caligine.
Apparent famulae juxta, firmantque tribunal,
Severitaſque dura, mitiſque aequitas.
Ante volant ſaevum rutilantes fulminis ignes,
Hoſteſque flammis obruunt ſequacibus.
Fulguribuſque micat late flagrantibus aether:
Attonita tellus intremiſcit: montium
Saxa fluunt, rapido ceu cera liqueſcit ab igne,
A ſempiterni pavida vultu numinis.
Terra ſui a vultu Domini tremefacta liqueſcit:
Et aequitatem templa coeli praedicant,
Et quicunque habitant terras ubicunque remotas,
Novêre numen et Dei praeſentiam.
Illis ora pudor turpis confundat, inanes
Quicunque mentis ſtipites pro diis colunt:
Dumque ſacris placant picti ludibria trunci,

Se gloriantur impio in ſcelere pios.
Quicquid ubique Dei ſub nomine credulus error
Honorat, unum adoret, unum diligat.
Laeta Sion tenebras errorum cernet abactas:
Judaea dulci delibuta gaudio,
Sacrilega adſpiciet vani ſacraria ritus
Everſa, poenas luere meritas impios.
Nam procul aſtriferi trans ignea moenia mundi
Tu frena rerum juſtus arbiter tenes.
Teque deos infra longe premis altior omnes,
Tuique obumbras numinis faſtigio.
Ergo Deum quicunque pio complectere amore,
A ſcelere mentem contine puram et manum.
Nam Domino cordi eſt pietas, vitamque bonorum
A vi tuetur impiae tyrannidis.
Et laetum offundit lumen cultoribus aequi,
Et pura ſceleris corda recreat gaudio.
Vos quibus eſt cordi reverentia juris et aequi,
Gaudete, Domini ſpe favoris ac opis
Securi: gratoque Deum ſuper aethera cantu
Sanctumque nomen ejus uſque tollite.

PSAL. XCVIII.

NON uſitato carmine
Rerum parentem pangite,
Virtute qui victoriam
Non uſitata rettulit.

Sua ipſe ſolus dextera,
Externae opis nil indigus,
Nos liberando, poſteris
Miranda geſſit ſeculis.

Sensêre gentes impiae
Bello Dei potentiam:
Poenas luendo, judicem
Sensêre juſtum et vindicem.

Promiſſa ſolvit optima
Fide Iſaci nepotibus,
Partae ſalutis teſtibus
Totius orbis incolis.

Huic ergo laeti pſallite
Totius orbis incolae:
Hunc ferte in aſtra laudibus,
Laetis tubae et clangoribus.

Laudate Dominum barbito,
Nerviſque carmen jungite;
Leniſque tibiae modis
Adſit ſonora buccina.

Teſtetur aequor gaudium,
Et quicquid aequor occulit:
Orbiſque terrae geſtiat,
Et quicquid orbis educat.

Exſultet unda fluminum,
Leni ſuſurrans murmure:

Montesque laeti plausibus
Deum venire gaudeant.
En ipse Dominus advenit,
Cunctis ut orbis incolis
Det aequa justis praemia,
Et facta plectat impia.

PSAL. XCIX.

JAM regnum Dominus, spirituum piis
Qui dat jura choris, suscipit: impiis
Horror terrificet pectora gentibus,
Tellurem quatiat tremor.
Nec tantum Solymae vim Dominus sui
Fecit conspicuam numinis, et suae
Majestatis opes cernere finibus
Terrarum dedit ultimis.
Ergo te meritis tollat honoribus,
Augustum celebret gens hominum tuum
Nomen, qui salubri temperie modum
Sceptris constituas tuis.
Selectae soboli qui populi tui
Jus nullis dederis mobile seculis;
Frenas justitiae qui moderamine
Aequali genus Isaci.
Sublimem Dominum laudibus et Deum,
Solus qui liquido regnat in aethere,
Ferte, et scamna pedum, sanctus enim Deus

Eſt noſter, veneramini.
Huic Moſes et Aron, et Samuel bonus,
Docti legitimis tingere victimis
Aras, conſilium quum peterent, data
Saepe oracla petentibus.
De pila tereti nubis eis dabat
Reſponſa ambiguis ſollicito metu,
Legum quod monitus pactaque foedera
Servâſſent ſtabili fide.
Aurem ſupplicibus tu facilem dabas,
O rerum genitor maxime et optime,
Indulgenſque bonis, et ſcelerum ſimul
Vindex, durus in impios.
Sublimem Dominum tollite laudibus,
Solus qui liquido regnat in aethere: et
Montem quo colitur, ſanctus enim Deus
Eſt noſter, veneramini.

PSAL. C.

ORBIS omnes incolae
A ſole Eoo ad Heſperum
Jubilate, et optimo
Rerum parenti plaudite
Mente laeta, et ritibus
Servite puris numini.
Geſtientes gaudio
Adite ſancta limina.

Ille

Ille noſter eſt Deus,
Noſter parens et conditor:
Non enim nos finximus
Ipſi, ſed illius ſumus,
Qui levi de pulvere
Alit creatos et regit.
Ad fores ergo illius
Adite laeti, gratias
Agite: feſtis laudibus
Benignitatem pangite.
Praedicate ceteris
Numen beatum gentibus.
Nam benignitas Dei,
Et in ſuos clementia,
Clauſa nullo eſt termino;
Et firma ſtat pactis fides
Poſterorum poſteris
In ſempiterna ſecula.

P S A L. CI.

TE ſalus rerum cano, qui precanti
Lenis irarum es, faciliſque flecti,
Impiorum idem tetricus rebelles
Frangere faſtus.
Huc meae vires vigilant, labores
Huc ferent omnes, opis in tuae ſpem
Semper ut caſtis domus inſtitutis

Culta nitefcat.

Si falutarem mihi tu ferenus
Porrigis dextram, tibi corde puro
Serviam: fraudum fcelerifque pura
Serviet aula.

Nec mihi exemplum ftatuam fequendum,
Litibus fi quis miferos iniquis
Vexet, aut cauffam tenuis clientis
Prodidit hofti.

Sponte qui pravis ftudiis inhaeret,
Sit procul: faevi fceleris minifter
Candidos nunquam mihi cenfeatur
Inter amicos.

Quifquis incautum lacerat fodalem,
Clam venenato jaculatus ictu,
Perfequar, plectam, penitufque ab ima
Stirpe revellam.

Nec meae menfae dapibus fruetur
Mentis elatae tumor, arroganfque
Vultus, et cunctos veluti minores
Lumine fpernens.

Veritas fimplex quibus eft amori,
Hos amo, amplector, video libenter:
His mihi feros fociis fenectus
Impleat annos.

Integer vitae mihi fit minifter:

Tecta non intret mea fraudulentus:
Nemo mecum intra mea commoretur
Limina mendax.

Impios longe, mora nulla, terrae
Finibus pellam: procul omne monſtrum
Civitas ſancta ut Domini releget
Flagitiorum.

PSAL. CII.

EXAUDI genitor ſancte meas praeces,
Clamoriſque ſonum percipe lugubris:
Neu vultum miſero ſubtrahe, cladibus
Omni ex parte prementibus.

Aures ſuppliciis nunc adhibe meis:
Da votis facilem te, pater optime,
Et preſſo celerem porrige dexteram,
Et praeſenti ope ſubleva.

Ceu fumi nebulae tempora tranſvolant,
Ut lentis coquitur torris ab ignibus,
Paullatim tacitus ſic dolor aridis
Humorem ebibit artubus.

Dum luctu crucio me dapis immemor,
Ut ſecta e viridi gramina ceſpite
Areſcunt nimio torrida ſole, cor
Exſuccum mihi tabuit.

Crebro ſic remeans ſpiritus ilia
Tendit, ſic gemitus pectora concutit

Moeſtus continuo, tabida uti cutis
Jam vix haereat oſſibus.
Ut ſaltus habitans cuculus avios,
Aut tectis latitans noctua dirutis,
Aut turtur, viduus, ſolus, inops, dies
Et noctes vigiles gemo.
Dum ceu ludibrium rideor improbis,
Irriſumque petunt fraude nefaria.
Nec panis cinere eſt gratior arido, et
Potum tempero fletibus.
Iſtis ira malis me cumulat tua,
Qui me ſuſtuleras ex humili loco,
Sublimi gravius rurſus ut e gradu
Tractum praecipitem dares.
Ut ſero in tenebras umbra crepuſculo
Vaneſcit, celeres deproperant dies
In mortem: veluti ſub medio die
Foenum, corpus inaurit.
At te perpetuis ſecula ſeculis
Nectentem, volucris non fuga temporis
Carpit, nec memorem nominis obruet
Famam poſteritas tui.
Tandem ſurge, pater, tecta Sionia
Jam lenis placido reſpice lumine;
Jam pleno redeunt tempora circulo,
Promiſſumque ferunt diem.

Jam ſervi lapides reſpiciunt tui
Disjectos faciles, ſparſaque rudera,
Incultique ſoli jam miſerabilem
Verſa mente dolent vicem.
Ut vertat populos terror in exteros,
Ut nomen domini ſit celebre omnibus
Et numen, trifidum qua colitur ſolum,
Formidabile regibus.
Verſam reſtituet quum Solymam, ſuae
Majeſtatis opes quum dabit adſpici:
Lugentûm miſeris quum querimoniis
Flectet ſe, et prece ſupplice.
Scribentur tabulis iſta fidelibus,
Seris ut Domini nota nepotibus
Sit laus, nec ſenium prodita poſteris
Nôrit gloria ſeculis.
De ſanctis adytis aethereae domus,
Templi ſepoſitis de penetralibus,
Coeleſtis Dominum non piguit ſoli
Curas reſpicere ad leves.
Nexorum ut gemitus audiat, et neci
Addictos tetrica compede liberet:
Laudes ut Solymae templa Deo ſonent,
Et nomen recinat Sion
In coetu celebri. Tum procul ultimis
Terrarum populi finibus exciti

Illuc ſacra ferent, et Domino dabunt
Reges munera ſupplices.

Quamvis in medio curriculo meum
Robur comminuit, deſtituit manum,
Atque aevi ſpatiis tempora lubrici
Contraxit brevioribus:

Clamabo tamen, O mi Deus unice,
In vitae medio ne ſtadio brevem
Curſum ſiſte rotae: quantulum ad ultimam
Jam metam ſupereſt mihi?

Te nunquam brevibus clauſa recurſibus
Aſtrorum ſenio conficiet dies:
Tu terrae ſtabilis mole, volucribus
Tu coeli prior ignibus.

Illis interitus ſtant ſua tempora:
Tu nullo interitum tempore ſenties.
Annorum ſeries cetera deterit,
Ut veſtis teritur vetus:

Ut detrita novis pallia veſtibus
Permutat locuples; ſic abit et redit,
Et mutat facies imperio tuo
Mundi daedala machina.

At tu, qui fueras, ſemper es atque eris:
In te ipſoque habitas; nec varias vices
Decurſo patiens tempore, permanes
Metae ſecula neſcia.

Sed servi soboles, et sobolis tui
Servi posteritas per seriem, tuis
Tecum perpetuis aemula seculis,
Aevi tempora transigent.

PSAL. CIII.

SIT parens rerum mihi carmen: illum
Vox canat, sensus petat, et remotis
Quisquis est fibris vigor, et sacratum
Nomen honoret.

Mens Deo laudes cane, redde grates
Mens Deo: nullis benefacta seclis
Excidant, et quae tribuit benigna
Munera dextra.

Qui scelus tollit maculosum, et aegros
Sanat angores, animoque vires
Reddit, et vitae properante fato
Prorogat annos.

Qui manu larga tibi plura donat,
Ore quam poscas, animo vel optes:
Servat ac in morem aquilae virentem
Flore juventam.

Integer judex, scelerumque vindex,
Tradidit sancto sua jura Mosi:
Isaci prolem docuit piarum
Dogmata legum.

Lenis et blandus, dare dona largas,

Tardus iraſci: neque ſempiternae
Saevit offenſae memor, aut perennes
Ardet in iras.

Nec modus poenae numeruſve noſtris
Aequus eſt culpis: bonitas redundat
Latius terrae plaga quam remoto
Diſtat olympo.

Tam procul noſtri maculas removit
Criminis, quam ſe procul a cubili
Gaditano ſol oriens Eois
Exſerit undis.

Qualis in natos placidi parentis
Lenitas, talis Domini benigni eſt,
Quiſquis illius pietate vera
Nomen adorat.

Tu ſinus mentis penitus repoſtos,
Tu pater noſti penetrale cordis:
Quippe nos terrae memor e rubenti
Pulvere factos.

Herba ceu, lactens pueri venuſtas
Prodit, occultoque adoleſcit aevo,
Donec ut foenum cadat arefactum
Falce ſenectae.

Inſtar aut floris Tyrio comantis
Murice, ut vultu modice ſereno
Riſit afflatu tepidi repente

Concidit

Concidit auſtri.
Sed Dei aeterna bonitate in aevum
Tutus aeternum remanet piorum
Coetus, et longa ſerie propago
Sera nepotum:
Si nec aeternas violabit icti
Foederis leges, memorique juſſa
Mente ſervârit, referatque vita
Puriter acta.
Ille flammantis ſuper alta coeli
Culmina immotum ſolium locavit,
Et ſuo nutu facile univerſum
Temperat orbem.
Angeli juſſis Domini miniſtri,
Sub jugum jus eſt quibus et poteſtas
Cuncta cogendi, Domino Deoque
Pangite laudes.
Quique caſtrorum comites meretis
Sub ducis tanti imperio, audientes
Sedulo dictis, Domino Deoque
Pangite laudes.
Quaeque per vaſtos ubicunque fines
Imperî pollens opifex creavit,
Plaudite, auctori Domino Deoque
Pangite laudes.
Mens Deo grates cane, redde grates

Mens Deo: hunc ſenſus petat, et remotis
Quiſquis eſt fibris vigor, et beatum
Nomen honoret.

PSAL. CIV.

TE rerum, Deus alme, canam Dominumque patremque:
Magne parens, ſancta quam majeſtate verendus,
Aetheris aeternas rector moliris habenas!
Te decor, auratis ambit te gloria pennis,
Et circumfuſum veſtit pro tegmine lumen.
Tu tibi pro velo nitidi tentoria coeli,
Et liquidas curvo ſuſpendis fornice lymphas:
Et levibus ventorum alis per inania vectus,
Frenas ceu celeres volitantia nubila currus.
Apparent accinctae aurae flammaeque miniſtrae,
Ut juſſa accipiant. Stat nullo mobilis aevo
Terra, ſuper ſolidae nitens fundamina molis,
Pollenti ſtabilita manu: terra obruta quondam
Fluctibus, ut fuſo ſuper ardua culmina velo:
Sed ſimul increpuit tua vox, tonitruque tremendo
Inſonuêre aurae, paullatim aſcendere montes
Cernere erat, ſenſimque cavas ſubſidere valles,
Inque cavas valles trepidas decurrere lymphas.
Neve iterum immiſſa tellus ſtagnaret ab unda,
Limitibus compreſſa ſuis reſonantia plangit
Littora, praeſcriptas metuens tranſcendere metas.
Tum liquidi fontes imis de collibus augent

Flumina, per virides undas volventia campos:
Unde ſitim ſedent pecudes, quae pinguia tondent
Paſcua, quique feris onager ſaxa invia ſilvis
Incolit: hic levibus quae tranant aëra pennis,
Per virides paſſim ramos ſua tecta volucres
Concelebrant, mulcentque vagis loca ſola querelis.
Tu pater aërios montes, campoſque jacentes
Nectare coeleſti ſaturas, foecundaque rerum
Semina vitales in luminis elicis oras.
Unde pecus carpat viridis nova pabula foeni:
Unde olus humanos geniale aſſurgat in uſus:
Quaeque novent feſſas cerealia munera vires,
Quaeque hilarent mentes jucundi pocula vini,
Quique hilaret vultus ſuccus viridantis olivi.
Nec minus arboribus ſucci genitabilis humor
Sufficitur: cedro Libanum frondente coronas,
Alitibus nidos: abies tibi conſita ſurgit,
Nutrit ubi implumes peregrina ciconia foetus.
Tu timidis montes damis; cava ſaxa dediſti,
Tutus ut abſtruſis habitaret echinus in antris.
Tu lunae incertos vultus per tempora certa
Circumagis: puroque accenſum lumine ſolem
Ducis ad occiduas conſtanti tramite metas:
Inde ſuperfuſis cuncta involventibus umbris,
Per tacitas ſpargis nocturna ſilentia terras.
Tum fera prorepit latebris, ſilviſque relictis

Praedator vacuis errare leunculus arvis
Audet, et e coelo mugitu pabula rauco
Te patrem expofcit; dein rurfus, fole renato,
Abditur occultis praedatrix turba cavernis:
Inque vicem fubeunt hominumque boumque labores,
Donec fera rubens accendat lumina vefper.

Sic pater in cunctos didis te commodus ufus.
Nec tantum tellus, genitor, tua munera fentit,
Tam variis foecunda bonis: fed et aequora ponti
Fluctibus immenfas circumplectentia terras,
Tam laxo fpatiofa finu: tot millia gentis
Squamigerae tremula per ftagna liquentia cauda
Exfultant: tot monftra ingentia et horrida vifu
Veliferas circum nant puppes: grandia cete
Effingunt molles vitreo fub marmore lufus.
Atque adeo quae terra arvis, quae fluctibus aequor
Educat, a te uno pendent, pater optime, teque
Quaeque fuo proprium pofcunt in tempore victum.
Te magnam pandente manum, faturantur abunde
Omnia: te rurfus vultum condente, fatifcunt.
Te tollente animam, fubito exanimata recurrunt
In cinerem: infpirante animam te denuo, furgit
Illico foecundae fobolis generofa propago,
Et defolatas gens incolit aurea terras.

Sic eat, o nullo regnet cum fine per aevum
Majeftas divina: fuumque in fecula laetus

Servet opus Deus: ille Deus, quo territa tellus
Concutiente tremit, montes tangente vaporant,
Fumifera trepidum nebula testante pavorem.
Hunc ego, dum vivam, cum spiritus hos reget artus,
Usque colam: tantum ille meas facilisque bonusque
Accipiat voces: nempe illo oblector in uno.
At vero impietas plane exstirpetur ab ima
Radice, et scelerum stirps nulla repullulet: ac nos
Te rerum, Deus alme, patrem Dominumque canemus.

PSAL. CV.

CANITE Dominum, et invocate nomen ejus: exteris
Facta gentibus per orbem praedicate illustria.
Ille sermo, carmen ille, et illius miracula:
Nomen ejus, numen ejus una nobis gloria.
Hunc amantûm et hunc petentûm palpitet cor gaudio.
Robur ejus, pignus ejus sacrosanctum roboris
Petite; vultum ejus beatum continenter quaerite.
Subeat animum quanta nostris edidit majoribus
Signa, quae portenta; legum scita quae reliquerit.
Vos Abrami, vos Jacobi posteri, servi Dei
Separati, sorte lecta natio, vos alloquor.

Ille rerum rector unus, orbis unus arbiter,
Pacta nostris firma servat facta cum majoribus;
Verba meminit: mille sancta in secla nectit foedera,
Icta primitus cum Abramo, deinde jurata Isaco:
Isaci sancita nato, lege non mutabili:

Posterisque sempiterno roborata vinculo;
Quum, Tibi Chananaea, dixit, arva sorte dividam.
Turba numero parva quamvis advena illic degeret,
Aucta nondum stirpe longis temporum decursibus:
Regna quanquam et nationes exsul errans verteret:
Hos tamen Dei benigna fovit indulgentia:
Vimque duram praepotenti dextra ab illis arcuit:
Et minis reges potentes tetricis compescuit;
Ne mihi, inquit consecratos, ne mihi unctos tangite;
A meis, moneo, prophetis abstinete injuriam.
Quum famem voracem in orbem contumacem induceret,
Gentibusque alimenta late noxiis subduceret,
Praevium misit ministrum Nili ad arva fertilis:
Filium pulchrae Rachelis mango turpis vendidit:
Carceris latuit tenebris, crura vinctus compede;
Somnii donec soluti nota regi veritas,
Crura ferro liberavit, solvit animum crimine:
Et nova sortis benignae jam vicissitudine,
Regiorum servulorum servus ante ignobilis,
Frena rerum tractat unus: nuper e custodia
Missus, aulae purpuratos nunc coërcet vinculis:
Et senum juvenis severae praesidet prudentiae.
Isaci tandem propago culta linquens patria,
Pinguis ad fluenta Nili castra fixit advena.
Ac, Deo fovente, laeta stirpe sic refloruit,
Viribus brevi ut praeiret inquilinus incolas,

Tum Phari rector ſuperbae, mente verſa, Abramidas
Fraude molitus nefanda ſtirpitus revellere:
Circulo donec voluto deſtinati temporis,
Legifer cum fratre Moſes miſſus eſt divinitus;
Ac Pharon Pharique regem terruit miraculis.
Ergo natura, imperantis non rebellis juſſibus,
Veſtiit polum tenebris et ſolum caligine
Condidit, ceu nocte caeca ſole juſſo cedere.
Unda decolor cruoris tabe rivos polluit,
Squameaeque ſtrage gentis inquinavit littora.
Terra felix ante frugum, more nunc praepoſtero,
Turpibus foecunda ranis ſqualet; ipſa regia
Foeta ranis, ipſa regum foeta ſunt cubilia.
Fuſa deinde nube denſa muſca Memphin occulit:
Et pediculorum ubique foedā erant examina.
Inſtar imbrium ruebat miſta flamma grandini,
Arbores nudans comantes fronde, flore, fructibus.
Quod reliquit atra grando, mox locuſta perdidit:
Bruchus abſtulit, locuſtas quod voraces fugerat.
Tot malis ſubinde ſaevis icta Nili regia,
Quum ferox non mitigaret contumaces ſpiritus,
Dira populum mox in ipſum verſa poena ſaeviit.
Prima pignorum repente per penates omnium
Occidère: cuncta planctu, cuncta fletu perſonant.
Rege tandem pertinace cladibus perterrito,
Sancta Memphin gens reliquit, jam tyranno libera,

Dives auro argenteisque barbarorum poculis;
Nec tot inter millia ullum languor attentaverat.
Ergo Nili jam pavore liberata regia,
Voce, vultu, plausibusque praeserebat gaudium.
At parens memor benignus gentis electae sibi,
Per siticulosae arenae vastitatem imperviam
Castra nubis texit umbra, luce; noctem luridam
Ignium late corusco temperavit lumine.
Arva, victum cum rogarent, texit imber alitum:
Panis impluit per auras more densae grandinis.
Petra jussa fudit undas; deque rupis viscere
Ante sicca solitudo flumen hausit. Scilicet
Foederis parens benignus immemor nunquam sui,
Quod sibi caro cum Abramo sempiternum fecerat.
Sic parentum stirps piorum, tuta ductu numinis,
Arva liquit fraudulenta perfidi Pelusii;
Occupatis efferarum nationum sedibus,
Tradidit Deus labores impiorum eis carpere:
Sanctiones ut tenerent sacrosancti foederis,
Et piarum ad jussa legum facta cuncta fingerent,
Laus, honor, decusque Regi sempiterno coelitum.

PSAL. CVI.

LAUDATE Regem coelitum, Regem bonum,
Suisque nullo non benignum tempore.
Quis facta verbis aequet? eloquentia
Quis assequetur illius potentiam?

O ter

O ter beatos aequi amantes, et tuae
Praefcripta legis qui tuentur jugiter!
Memento noftri facilis et favens, tuum
Profpicere populum qua foles clementia:
Et me revife lenis ac falutifer;
Ut feparati tibi bonis populi fruar,
Carpamque laetus quo fruuntur gaudio,
Hereditatique comes applaudam tuae.

Scelefta proles cum fceleftis patribus
In te rebelles multa iniqua fecimus;
Abominanda, dira perpetravimus.
Nam nec tyranni Aegyptii ex ergaftulo
Noftri parentes liberi per te, tua
Oftenta graviter ponderârunt, nec tuae
Meminêre gratis mentibus clementiae:
Sed propter undas aequoris rubri, duces
Adverfus animis turba contumacibus
Obmurmuravit. At parens malis bonus
Poenas remittis, ut tuam clementiam
Agnofcat orbis, et tremat potentiam.
Nam comminanti ceffit unda fluctuum:
Sufpenfa moles hinc et inde per fali
Tranquilli arenas aridam dedit viam,
Ceu folida campis figerent veftigia:
Donec tyranno liberati et hoftium
Crudelitate, tuta tuti littora

Tenuere: at hoſtes vorticoſo gurgite
Abſorpſit unda, cladis ut nec nuntius
Supereſſet. Illic tum ſalutis compotes
Fidemque verbis praebuêre, et cantibus
Cecinêre feſtis numinis potentiam.
Metu repulſo, protinus laſcivia
Animos rebelles perculit: nec amplius
Meminêre ſigna nec pericla priſtina.
Repente prava perciti libidine
Arsêre, verbis et Deum procacibus
Irae impulerunt frena juſtae ſolvere:
Ac flagitatos impie dedit cibos,
Juſtiſque poenis impios coërcuit.
Nec poena mentes, nec benignitas feras
Mollire potuit, quin procaciter ducem
Duciſque fratrem peteret aemulatio,
Et freta ſtudiis ſemper ambitio malis.
Sed factioſos terra vaſto condidit
Sinu dehiſcens, flammeique gurgitis
Torrens vorago devoravit impios.

Nec noxiorum monita tot poenis modum
Gens prava ſceleri fecit. Horebi in jugo,
Proh facinus! ante imaginem bovis Dei
Imago ſeſe ſtravit, et fronde ſaturi
Simulacra tauri coluit inſtar numinis;
Partae ſalutis nuper ingrata, immemor

Miraculorum in urbibus Niloticis;
Et fluctu eodem sospites se, subrutos
Hostes superbos verticosis aestibus:
Ergo scelestos ira justa perdere
Ibat, furenti ni Deo carum caput
Pro gente Moses obtulisset, et prece
Frenâsset iras. Nec tamen turbae furor
Illic quievit, expetitum tam diu
Uber feracis sprevit agri: nec fidem
Mosi docenti, pollicenti nec Deo
Habuit: tumultu castra complens respuit
Imperia: donec ille munificus parens,
Delere promptus inter invia montium
Toties rebelles, extulit dextram, et genus
Per nationes impias disperdere
Jam destinârat. Ante sculpta numina
Iterum protervi procidère, et mortuis
Diis thura, lectasque immolârunt hostias:
Deum sceleribus provocaverunt novis,
Iramque rursum exasperârunt vindicem:
Justa incitatus donec ira Phineas
Ferro scelestam puniit licentiam,
Et saevientem dexteram compescuit
Domini, sibique peperit aeternum decus.
Quod nulla sileant posterorum secula.
Nec contumaces supplicia tot spiritus

Coërcuerunt, Meribae ad undas quin Dei
Rursus furorem accenderent: nec publico
Moses furore liber, etiam incredula
Oratione vertit iram numinis
In se. Potiti deinde pactis finibus,
Nec impiarum semen omne gentium
Disperdiderunt funditus, nec jussibus
Recte monentis paruerunt numinis:
Sed se profanis miscuêre gentibus,
Didicêre ritus, serviêre ludicris
Diis: ac, eorum mancipati cultibus,
Tenuêre puras a scelere nullo manus.
Quippe immolârunt filios ac filias
Ad daemonum aras: et suae propaginis
Tinxêre sculptos sanguine innocuo deos,
Terramque sanctam polluerunt caedibus.
In scelera proni abominanda, dum suae
Manus adorant opera, patrium Deum
Justas ad iras provocârant, ut suam
Hereditatem abominatus impiis
In servitutem manciparet hostibus:
Quorum severo pene contriti jugo,
Posuère saevam spiritus ferociam.
Ac liberati saepe Domino vindice,
Rursus rebelles spiritus in vindicem
Sumsêre; rursus ob scelera poenas sua

Dedêre: mitis nec Dei bonitas tamen
In rebus arctis innocentium a prece
Avertit aurem: foederis memor sui
Poenas remisit lenis et placabilis.
Quin et superba corda gentis barbarae,
Cui serviebant diruta jam patria,
Lenivit: animos omnium ut perstringeret
Imago sortis flebilis vel hostibus.

Tu nos tuere, Domine noster et Deus,
Et e profanis gentibus recollige:
Ut te canamus, nomen ut sanctum tuum
Celebremus unum: populus omnis ut simul
Dicat, Deo, quem posteri Abrami colunt,
Sit laus, honorque in seculorum secula.

Amen, amen.

PSALMORUM

LIBER QUINTUS.

PSAL. CVII.

CANTEMUS Dominumque bonum, facilemque parentem,
Cujus habet nullas larga indulgentia metas.
Hunc grato ſimul ore canant, quos dira tyrannis
Quum premeret, ſaevo incolumes ex hoſte recepit,
Et juga captivo excuſſit ſervilia collo.
Perque feras gentes ſparſos, qua ſurgit ab undis,
Et qua diverſas abiens ſe condit in undas
Phoebus, ab arctoae campis glacialibus urſae
Collegit, tepidoque domum revocavit ab auſtro.
Per ſteriles ſaltus et inhoſpita ſaxa vagantes,
Qua nulla ad cultas ducunt veſtigia terras,
Fracti animos moerore, inopes undaeque cibique,
Auxilium miſeris imploravêre querelis:
Audiit orantes, et opis miſeratus egenos,
Omnibus exſolvit moerentia pectora curis,
Monſtravitque viam cultas quae ferret ad urbes.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-
Et late ignotis pandant facta inclyta terris, [tem,
uippe sitim victuque famem compescuit aegram,
eddidit et membris vires, animoque vigorem.
uique Dei monitis ingrata mente relictis,
arceris in tenebris et caeca nocte jacebant,
uum tremerent gelidae exanimes formidine mortis,
fflictique malis humiles fractique jacerent,
uxilium miseris imploravêre querelis:
udiit orantes, et opis miseratus egenos,
mnibus exsolvit moerentia pectora curis:
incla manu valida rupit, mortisque timorem
eppulit, et tetris pavidos eduxit ab umbris. [tem,
Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-
Et late ignotis pandant facta inclyta terris:
Liminaque et portae qui claustra refregit ahenae.
Deliciis animi vires quum stulta libido
Affligit, corpusque gravi languore solutum
Stultitiae pendit poenas, et morte propinqua
Rejiciunt omnem fastidia marcida victum;
Auxilium miseris qui imploravêre querelis,
Adspicit orantes, et opis miseratus egenos,
Omnibus exsolvit moerentia pectora curis:
Ereptisque suo lethi de limine verbo,
Restituit laetumque novat per membra vigorem. [tem,
Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-

Et late ignotis pandant facta inclyta terris:
Et meritis cumulent memores altaria donis,
Et grata acceptam teſtentur voce ſalutem.
Qui mare fluctiſonum ſulcat, curviſque carinis
Admovet externas vaga per commercia gentes,
Non ignota illi divina potentia, nec quae
Monſtrat in immenſo miracula ſaepe profundo.
Quum jubet, irrumpunt venti ſtridente procella,
Et mare nunc ſpumis canentibus aſtra laceſſit,
Et nunc tartarei ſubſidit ad ima barathri:
Pallent ora, metus trepidantia pectora pulſat,
Et velut oppreſſis vino veſtigia nutant:
Callida nec cani juvat ars aut cura magiſtri.
At Dominum ut moeſtis imploravêre querelis,
Exaudit trepidos, et opis miſeratur egenos.
Jam venti ponunt, ſtrataque aequaliter unda,
Arrident taciti tranquilla ſilentia ponti.
Jam poſita laeti gaudent formidine nautae,
Cum lacerae optatum portum tetigêre carinae. [te
Ergo canant Dominumque bonum, facilemque pare
Et late ignotis pandant facta inclyta terris.
Hunc populi coetus laudent, ſanctique ſenatus
Concilium ſuper aſtra ferat, qui flumina ſiccat,
Et riguos paſſim rivis bullantibus agros,
Fontibus occluſis ſitienti damnat arena:
Et foecunda, ſui facta ob ſcelerata coloni,

A

Arva jubet falsis subito sterilescere glebis.
At contra in sterili campo male pinguis arenae
Stare lacus, pinguesque facit stagnare paludes:
Et fluviis siccos rivisque fugacibus agros
Irrigat, atque inopi transmittit habere colono:
Quique novas sanctis moderetur legibus urbes,
Et scrobibus credat vites, et semina sulcis,
Unde legat dulces maturo in tempore fructus,
Quos pater omnipotens alit, et proventibus auget
Assiduis pecorum foetus. Ubi nescia rursus
Commoda fortunae modice mens ferre secundae,
Frena dedit vitiis, retrahit sua munera justus
Arbiter: indomitos animos et corda superba
Cladibus affligit: saevis punire tyrannis
Tradit, et ignavo petulans sub principe vulgus
Contemtum, populis praedam jubet esse propinquis.
Perque inopes victus terras traducit, ubi ante
Nulla hominum tritam monstrant vestigia callem.
Avertit mala pauperibusque, animique modestis,
Atque hilares multa foecundat prole penates.
Haec spectant gaudentque boni; male conscia mussat
Turba metu. Ast, animi quibus est solertia, cura
Assidua volvunt, memorique haec mente recondunt,
Luceat ut cunctis Domini clementia terris.

MENS invicta malis, animi vigor integer, orbis
  Te voce, rector, te celebrabit lyra.
Eia age, depositis mens expergiscere curis,
  Et tu canora barbitos cum nabliis.
Ocius aurorae quam lucifer excitet ignes,
  Aurora cantus quam volucrum exsuscitet,
Te pater alme canam: populos tua facta per omnes,
  Quacunque tellus panditur, vates feram.
Nam tua siderei bonitas fastigia coeli,
  Fidesque tractus nubium supervolat.
O Deus augustum nitido caput exsere coelo,
  Ostende terris gloriae jubar tuae.
Eripiasque tuos gelidi formidine lethi
  Praesens, et opifer invocantes audias.
Audiit, ex adytoque Deus flammantis olympi
  Vocem rependit gaudii praenuntiam.
En tibi frugiferos Sichimae dispertiar agros:
  Vallem Sucothi metiar decempeda.
Nonne mihi parent Jacobi pignora, quisquis
  Vel pecore tondet arva, vel vomere secat?
Oppida sub pedibus Syriae calcabo superbae,
  Moabum, Idumen, et Palaestinas domos.
Quis mihi pandet iter munitas ductor ad arces?
  Muros Idumes divitis quis diruet?
Quis? nisi tu nostrae gentis, Deus unice, tutor?
  Qui nos premendos hostibus reliqueras,

Offenſus vitiis pravis: nec in arma ruentes
  Noſtros praeibas dux, ut ante, exercitus.
Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in arctis:
  Humana fallax credulos ſpes decipit.
Te duce, victrici decorati tempora lauro,
  Pedibus prememus hoſtis arrogantiam.

PSAL. CIX.

NE ſileas, ne diſſimula, mea gloria, neve
  Sine veritatem ſupprimi mendacio.
Me ſcelerati oris fraus, et crudele venenum,
  Proterva fictis lingua me premit dolis.
In me odia occultis acuunt ſermonibus iras,
  Et immerenti fabricant moleſtiam.
Qui mihi debebant fidum ſolamen amici,
  Probra ingerebant clanculum et convicia.
Aſt ego, ſecretae tibi qui penetralia mentis
  Cernis, dolente corde fundebam preces.
Omnibus officiis culti mihi damna rependunt,
  Remunerantur odio amorem ſimplicem.
Tu Pater hunc ſaevo vexandum trade tyranno:
  Vaſtator illi ad dexteram adſtet Angelus.
Judicis adſtiterit cum ſordidus ante tribunal,
  Damnatus aſpris exeat ſententiis.
Quum volet iratos animos inflectere fando,
  Oratione judices exaſperet.
Ante diem fato pereat praereptus acerbo:

Locumque vacuum dominus occupet novus.
Orba fleat ſoboles, vidua gemat uxor in aula:
Ejecta proles patrio exſulet ſolo;
Inſtabilis, mendica, vagis erroribus orbem
Luſtret; quietum reperiat nuſquam locum.
Conturbetque domum miſeram, inſcribatque penates,
Scrutatus omnes foenerator arculas.
Ignotuſque heres longo congeſta labore
Rapiat, opemque nemo poſcenti ferat:
Nullaque progeniem miſeratio ſublevet orbam.
Mors falce totam demetat ſemel domum:
Proxima gentem omnem cum nomine deleat aetas.
Apudque Dominum, patris erratum, ut recens,
Ante oculos interque manus verſetur et erret:
Nec vitia matris tollat ulla oblivio.
Utque erat oblitus miſerandi, oblivio gentem
Ejus perenni ſupprimat ſilentio:
Qui dejectum, inopem, et curis mordacibus aegrum,
Pertrahere mortis nixus eſt in retia.
Semper ei veluti fuerat maledictio cordi,
Maledicta in illum et exſecratio cadent.
Ac veluti ſtudio fugit benedicere pravo,
Sic nullus illi cupiat aut dicat bene.
Et velut obtegitur talari corpus amictu,
Totus miſeriis ille ſordeat obſitus:
Sic in cuncta illi paſſim ſe viſcera fundant,

Ut oleum in oſſa penetrat, unda in viſcera.
Hoc ergo incedat ſemper veſtitus amictu:
Haec zona lumbos cingat illi et ilia.
Ante Deum tales pendat detractio poenas,
Et clam ſalutem quiſquis oppugnat meam.
Alme pater, pater alme, tua me protege dextra,
Et invidorum libera calumniis.
Ut nomen latus omne tuum telluris honoret,
Et ſuavitatem ſentiat clementiae.
Eripe me invidiae: ſum pauper, egenus et exſpes,
Animumque curae turbidum urunt anxiae.
Non aliter pereo, ſpecies quam futilis umbrae,
Pallent tenebris ſera quum crepuſcula:
Aut ubi decuſſis ſolerti indagine ramis,
Locuſta tectis pulſa frondeis cadit.
Genua labant infirma: artus jejunia ſolvunt:
Exſangue ſiccis corpus aret oſſibus.
Me tumidi probris hoſtes petiêre ſuperbis:
Me conſpicati capita quaſsârunt ſua.
Adfer opem, ſervumque tuum, pater optime, ſerva
Pro lenitate ſemper aſſueta tibi.
Agnoſcantque tuam, rerum pater optime, dextram:
Tuaque ſalvum me ſciant clementia.
Dum maledicta voment hoſtes, dum probra loquentur,
Bonuſque placiduſque benedices tu mihi.
Dum confuſa illis turpis pudor ora notabit,

Laetitia ſervi pectus hilarabit tui.
Hos pudor, ut talos a vertice veſtis ad imos
Effuſa late corpus omne contegit;
Hos pudor, et moerens turbato infamia vultu,
Qui me maligno dente rodunt, obruat,
Aſt ego tum Domino grates memor ore ſonabo,
Coetuque laudes in celebri concinam;
Qui ſtetit auxilio dexter cum paupere, vitamque
Eripuit ejus hoſtium ludibrio.

PSAL. CX.

SIC alloquutus Dominus eſt Dominum meum,
Aſſide dexteram ad meam,
Dum proterendos, ceu ſcabellum, ſub pedes
Hoſtes tibi provolvero.
Ad orbis oras ultimas faſces tuos
Alta ab Sione proferam:
Ut juris aequi vinculis coërceas
Faſtus rebelles hoſtium.
Te pompa laetis quum reducet plauſibus
Ad templa voti compotem,
Sancto decorus apparatu exercitus
Laetum celebrabit diem.
Non roris imber ante lucem argenteis
Tot veſtit arva gemmulis,
Quam multa cunctis gentium de finibus
Ad te propago confluet.

Juravit et ſe adſtrinxit immutabili
Dominus ſacramento tibi,
Tete futurum Melchiſedecis ſibi
Ritû ſacrorum antiſtitem,
Sol inquicto lucis orbe dum diem,
Dum luna noctem illuminet.
Ad dexteram ille ſemper adſiſtet tuam:
Ferro tyrannos vindice
Compeſcet: iram commodans ſuam tibi,
Gentes rebelles comprimet;
Duceſque regnis imperantes ditibus
Sternet ſolo: torrentibus
E fortuitis, dum fugam premet, ſitim
Victor levabit igneam.
Ergo ſubactis hoſtibus, coelo caput
Tollet decorum gloria.

PSAL. CXI.

SIVE inter fidos tractem ſecreta ſodales,
Seu ſancti ſtipante caterva
Me populi loquar, alme parens, te pectore toto
Uſque canam: tua munera grato
Ore feram, magna aeternae miracula dextrae:
Magna quidem, ſed et inclyta certe,
Et manifeſta bonis, ſtudio ſcrutante fideli.
Quicquid enim gerit, omnia ſplendor,
Omnia divina majeſtas luce refulgens

Illuſtrat: dum ſidera terras
Ignea luſtrabunt, hunc juſtum ſemper et aequum
Sera agnoſcent ſecla nepotum.
Nec quae primaevi quondam ſtupuêre parentes
Attoniti, mirandaque natis,
Invida delebunt oblivia: parcere largus
Nempe parens, faciliſque querelis
Flectere cor miſeris: ſpoliis ex hoſte ſuperbo
Direptis decoravit amicos.
Nec cum gente ſua percuſſi foederis illum
Immemorum ulla redarguet aetas.
Oſtenditque ſuas per facta illuſtria vires,
Quum populatus regna ſuperba,
Dimenſuſque novis hoſtilia rura colonis,
Dilectae dedit oppida genti.
Quicquid agit loquiturque, fides immobilis actus
Aequi et regula dirigit omnes.
Quae jubet, aequa jubet, nulloque interlita fuco,
Aut tacitam celantia fraudem;
Quaeque nec aeterno volventia ſecula lapſu
Interimant, aut tempore carpant.
Quippe adſtans fidei firmae conſtantia et aequum
Perpetuo rata juſſa tuentur.
Quum premeret Pharii imperium crudele tyranni
Selecta de gente nepotes:
Excuſſitque jugum, et regis fera juſſa ſuperbi
Exuit:

Exuit: aeternaque beatis
Libertate frui donârat, pignora ſera
Si jurata parentibus olim
Intemerata piae ſervâſſent foedera legis:
Foedera nullis irrita ſeclis.
Quippe Dei ſanctum eſt et formidabile nomen,
Ac ſancte ſua pacta tuetur:
Exigit et duras violato foedere poenas.
Hunc colere ex animoque vereri,
Vivendi recte fons et ſapientia prima eſt.
Hanc cunctos qui dirigit actus
Ad metam, vere ſapit: hunc ventura nepotum
Semper dicent ſecla beatum

PSAL. CXII.

BEATUS ille, qui Deum rerum patrem
Pietate non ficta colit:
Deique gaudet legibus: mores ſuos
Formare ad illas nititur.
Late per urbes divites potentiam
Ejus propago proferet:
Prolem piorum numinis benignitas
Larga beabit dextera.
Res affluenter ſuppetet ſemper domi
Illi: nec aetas longior
Obliterabit aequitatis gloriam
Fructumque. Quum premet malos

Fortuna, ſaevo geſtiens ludibrio
  Mutare ſummis infima,
Benignitatis tum ſuae juſtis Deus
  Lucem in tenebris offeret.
Clemens bonuſque in omnibus periculis
  Stirpem piorum muniet.
Miſertus inopis vir bonus, larga manu
  Succurret indigentiae;
Sic cuncta juſto temperans examine,
  Nec verba temere ut excidant.
Non turbo ſortis cuncta quatientis, loco
  Movebit illum, nec dies
Suprema famam condet ejus invido
  Oblivii ſilentio.
Non livor illum falſa gaudens ſpargere
  Terrebit, aut calumnia;
Bellive rumor, aut egeſtas lurida,
  Fragorque lethi proximi:
Sed mente firma provocat diſcrimina,
  Deoque ſolo nititur.
Ceu cana rupes murmurantis aequoris
  Spernit minaces impetus:
Sic ille certa interritus fiducia
  Sortis procellas ſuſtinet:
Ac ſuſtinebit, dum ruinas hoſtium
  Salvus ſuorum adſpexerit.

Opes volucris instar aurae mobiles
Largitus est egentibus;
Sibi aequitatis gloriam superstitem
Servavit: orbe gloriam
Vivaciorem, nec senectae dentibus
Aeruginosae obnoxiam.
Dum laude clarum, reque lautum splendida
Spectabit impius pium,
Curaeque mentem vellicabunt anxiae,
Succumque carpent corporis;
Dentem fatigans dente ringetur, lue
Se macerabit tabida.
Dominus malorum vota ridet irrita,
Spes ut modestas promovet.

PSAL. CXIII.

PSALLITE Dominum pueri, Domini
Nomen festo tollite cantu.
Nomen Domini sic celebretur,
Ut seclorum in secula longi
Nulla oblivia sentiat aevi.
Primo a carcere solis Eoi
Ad purpureos usque occasus,
Omnes Domini nomen adorent,
Qui gentes super arduus omnes
Celsas aetheris incolit arces:
Cujus longe gloria mundi

Trans flammantia moenia vecta eſt.
O pietatis neſcia verae
Pectora! ritu ſacra nefando
O qui fingitis, anne deorum
Quenquam Domino ſimilem noſtro
Noſtis? quem ſuper ardua coeli
Culmina poſitum nil latet imae
Sub cava clauſum viſcera terrae;
Nil humano procul adſpectu
Trans multiplices aetheris orbes.
Inopem terrae qui proſtratum
Suſcitat, et de pulvere egenum
Tollit, ut alto poſitus ſolio
Populi primos carpat honores.
Qui maternos ſterili fructus
Exoratus donat, et orbos
Laeta renovat prole penates.

PSAL. CXIV.

QUUM domus Iſacidûm patrias remearet ad oras,
Barbaraque inviſae linqueret arva Phari:
Ipſe Deus Judam coeleſti numine tutum
Fecit: erat populi ſignifer ipſe ſui.
Vidit et attonitas trepidum mare diffidit undas;
Jordanis refugas in caput egit aquas.
Dura per intonſos ſalierunt culmina montes,
Ut ſaturas geſtit dux gregis inter oves:

Celfaque frondentes movêre cacumina colles,
  Agnus ut in pratis luxuriare folet.
Quid mare vidifti folito cur cefferis alveo?
  Cur fugis in fontes fluminis unda tuos?
Cur ita concuffo faliiftis vertice montes,
  Ut fatur exfultat dux gregis inter oves?
Cur ita frondenti faliiftis vertice colles,
  Agnus ut in pratis luxuriare folet?
Nempe Dei trepidum praefentia terruit orbem,
  Cui cadit in Solymos victima multa focos.
Qui lapidum venas laticum laxavit in ufum,
  Cui fluxit largo flumine dura filex.

PSAL. CXV.

TE, magne rector orbis, haud victoriam
  Ex hofte faevo pofcimus,
Nos ut per omnes fama gentes differat,
  Nec apparatu ut fplendido
Per ora vulgi nos triumphus aureo
  Curru fuperbos transferat:
Sed impiarum ut fecla gentium fciant
  Te largum opis cultoribus
Tuis, fideque femper immutabili
  Promiffa promtum folvere.
Ne forte rebus infolentes profperis,
  Ubi nunc Deus vefter? rogent.
Deus aftra nofter incolens, mortalium

Nutu ſuo res temperat.
At impiarum finxit error gentium
Manu deos inutiles:
Aurum caminis excoquens, aut malleis
Maſſa e ſequaci bracteas
Ducens, figura multiformi ludicra
Affixit aris numina.
Inane vocis os habent: oculos habent,
Orbes inanes luminis.
Naribus odores nec trahunt, nec auribus
Surdis ſonores hauriunt:
Palpare manibus non queunt, torpentibus
Nec ingredi veſtigiis.
Nec vox anhelis edita e pulmonibus,
Cavo recurrit gutture.
Quicunque tales fingit aut colit deos,
Diis ipſe ſimilis ſit ſuis.
At tu Jacobi gens, loca fiduciam
Omnem ſalutis in Deo,
Qui te potenti ſublevabit dextera,
Et in periclis proteget.
Et vos Aronis poſteri, ſpem ponite
Omnem ſalutis in Deo,
Qui vos potenti ſublevabit dextera,
Et in periclis proteget.
Quicunque cultor es Dei, fiduciam

Loca ſalutis in Deo,
Qui te potenti ſublevabit dextera,
Et in periclis proteget.
Qui nos favore ſemper amplexus memor
Fovit fovetque ſedulo:
Cunctos Jacobi qui fovebit poſteros,
Aronis et ſacrum genus.
Qui ſe colentes, ſive juvenes, ſeu ſenes,
Fovebit et cuſtodiet.
Qui noſque donis ſemper augebit novis,
Et liberorum liberos.
Nam nos profanis ſegregavit gentibus,
Coeli ſolique conditor:
Coelum ſibi ipſe regiam fecit, ſolum
Sedem dedit mortalibus:
Remunerantes muneribus illum ut ſuis
Rerum parentem agnoſcerent.
Neque ora laudes in tuas ſolvent, pater,
Quos mors tegit ſilentio.
Nos te parentem agnoſcimus, qui ſpiritu
Vitalis aurae veſcimur.
Te proſequemur laudibus, dum lucido
Sol axe terras ambiet.

TOTO pectore diligam
Unice et Dominum colam,
Qui lenis mihi ſupplici
Non duram appulit aurem.
Aurem qui mihi ſupplici
Non duram dedit; hunc ego,
Donec pectora ſpiritus
Pulſet, ſemper amabo.
Jam mors ante oculos erat,
Jam ſtabam ſuper aggerem
Buſti, jam dolor anxius
Omni ex parte premebat:
Exſpes tum prece ſupplice
Oravi Dominum: Pater,
Quaeſo, inquam, miſerabili
Saltem conſule vitae.
O juſtum Dominum et bonum,
Et pronum veniae! auxilî
Is me et conſilii indigum
Saevo texit ab hoſte.
Ergo mens tibi reddita
Moerorem cohibe; et Deus
Quae larga tribuit manu
Donis laeta fruare.
Vitam e faucibus eruit
Mortis, et lacrimas genis

Absterſit, ſtabili et pede
Firmavit tibi greſſum.
Tutus praeſidio Dei
Degam; et polliciti fide
Fretus non dubia, canam
Grato pectore laudes.
Laſſus, rebus et aſperis
Afflictus, trepida fuga
Vitae proſpiciens meae,
Sic mecum ipſe loquebar;
Nulli certa homini fides;
At rerum arbiter optimus,
Unus polliciti tenax,
Unus fallere neſcit.
Tot liber toties malis,
Tot auctus toties bonis,
Quo tandem officio tibi
Coner ſolvere grates?
Te feſta dape, te prece,
Te libamine proſequar,
Te vitae columen meae
Grata voce fatebor:
Te vitae columen meae
In coetu populi tui
Grata proſequar hoſtia,
Damnatus tibi voti.

Electos, genitor, tuo
Custos praesidio tegis,
Nec per vim pereuntium
Manes linquis inultos.

Tu servum Dominus tuum,
Ancillae sobolem tuae
Me, minacibus hostium
Vinclis eripuisti.

Te, rerum pater optime,
Semper laudibus efferam:
Nomen in dubiis tuum
Usurpabo periclis.

Te voti reus, erutus
Morte, prosequar hostia,
Sacri limen ad atrii,
Sacrae redditus urbi.

PSAL. CXVII.

OMNES ubique gentium
Quos solis ambit orbita,
Rerum parentis optimi
Laudes libenter pangite.

Agnoscite indulgentiam
Benignius nos in dies
Foventis, et constantiam
Promissa certam reddere.

EIA Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
Larga benignum ſemper indulgentia.
Eia Dei, ſoboles Jacobi, dicite laudes,
Larga benigni ſemper indulgentia.
Eia Deum canat Aronis numeroſa propago,
Larga benignum ſemper indulgentia.
Eia Dei pura cultor pietate, fatere
Larga benignum ſemper indulgentia.
Audiit orantem Dominus me rebus in arctis;
Ac liberavit illico ex anguſtiis.
Ille mihi aſſiſtat ſolus: non arma, nec ulla
Humana mî vis adferet formidinem.
Ille mihi auxilio ſit ſolus: lumina damnis
Explebo, nec me decipit ſpes, hoſtium.
Tutius a rerum Domino eſt ſperare ſalutem,
Confidere armis quam virorum fortium:
Tutius a rerum Domino eſt ſperare ſalutem,
Confidere opibus quam potentûm principum.
In me conjurent populi omni ex parte propinqui;
Dei faventis conteram cunctos ope:
Circundent omnique premant ex parte licebit,
Dei faventis conteram cunctos ope:
Circundent omnique premant ex parte licebit,
Quam nube denſa vere ſe fundunt apes,
Non ſecus ac ſiccas ignis violentia ſpinas,
Dei faventis conteram cunctos ope.

Improbe quid fruſtra labefactum evertere tentas?
  Dei potentis ſuſtinet me dextera.
Ille meae vires; illum mea carmina pangent
  Unum; ſalutis unus auctor eſt meae.
Cunctaque juſtorum pariter tentoria plaudent:
  Meae ſalutis pariter auctorem Deum
Laudabunt: cantuque ferent ad ſidera dextram
  Belli potentem, divitem victoriae.
Dextram armis, dextram praeſtantem robore, dextram
  Belli potentem, divitem victoriae:
Saeva quid inſultas mihi mors? tua tela reconde:
  Fruſtra minaci territas me ſpiculo.
Vivo equidem, vivuſque feram ſuper aethera cantu
  Raram benigni numinis clementiam.
Jure parens bonus aerumna me afflixit acerba;
  At imminentem reppulit mortem tamen.
Pandite pontifices ſacri mihi limina templi,
  Salute parta ut laude proſequar Deum.
Haec eſt illa Deo gratiſſima janua, juſtis
  Votis aperta dehinc futura janua.
Te merito, pater alme, canam: tu rebus in arctis
  Aurem applicâſti ſupplici placabilem:
Soſpes, et infeſto, duce te, ſum tutus ab hoſte:
  Et molientûm tecta quem rejecerat
Artificum improbitas lapidem, faſtigia ſummi
  Late refulgens jam coronat anguli.

Scilicet arcano factum est hoc numine, nostra
  Attonita factum quod stupescunt lumina.
O lux festa, o lux jucunda ad gaudia nata,
  Coelestis in nos lux favoris conscia!
Usque fave, custosque tui, pater optime, Regis
  Sis, et secundos coepta duc ad exitus.
O felix, iterum o felix, quem rector olympi
  Populo salutis misit auctorem suo!
Nos, quibus est sacri custodia credita templi,
  Vobis precamur cuncta vertant prospere.
Unus enim Dominus rerum moderatur habenas,
  Qui gratiae in nos lumen effundit suae.
Laetitia celebrate diem, foetusque bidentis
  Tenellus arae vinctus astet cornibus.
Te Dominum, te mente colam, te voce fatebor;
  Tuumque semper laude nomen prosequar.
Eia Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
  Larga benignum semper indulgentia.

PSAL. CXIX.

ALEPH.

O Beatos, qui sequuntur orbitam legis Dei:
O beatos qui monenti sponte parent numini,
Labe puri nec relinquunt lege jussum tramitem,
Quem severitate dura nos tenere praecipis.
O gradum regas labantem sic, monenti ut paream,
A tuis attenta jussis nusquam ut errent lumina:

Tum ducem canam aequitatis candido te pectore.
Obsequar tibi: obsequentem tu tibi ne desere.

BETH.

Quid juventam, ne labascat, servat aeque ac lex tua?
Hinc ne aberrem, modo laboro: tu laborantem rege.
Ne vacillet pes, meo tua verba condo pectore.
Rector orbis, equitatis regulam tuae doce
Me, tui oris verba semper ore mediter ut meo:
Illa longe cariora semper auro ut aestimem:
Illa cogitem, illa secter, illa mirer unice:
Illa nulla e corde nostro deleant oblivia.

GIMEL.

Da tuae legi obsequenti vivere: ut propius tui
Conspicer pacti aequitatem, pande mentis lumina.
Inquilinum jussa legis ne tuae celaveris.
Foederum leges tuorum aegra mens desiderat.
O, tuae legis superbum qui premis fastidium,
Me tuae legis sequacem vindica: cui divites
Arroganter obloquuntur, jussa quod servem tua,
E tuo sermone vitae quod capessam formulam.

DALETH.

Aeger animus languet: aegrum recrea verbo tuo.
Cordis arcanas latebras prodidi tibi: rudem
Tu doce, praeferque lucem, scita mediter ut tua:
Et cor anxium tui verbi erigas solatio.
Absque fuco fac tuarum scita legum ut diligam.

Recta ſector, inſtituta ſpecto ſemper ad tua.
Lex tua animo ſculpta inhaeret: ſpem meam ne deſere.
Pande iter tuae aequitatis: te comes laetus ſequar.

HE.

Legum iter monſtra tuarum: foedus erudi tuum,
Foedus ut legemque totis imbibam praecordiis.
Cuncta ut inſtituta recta ſecter uſque ſemita,
Sordidis averte curis juſſa pectus ad tua:
Flecte lumina, impias ne vanitates hauriant.
Languidum excita: face ut te timeat animus ac amet.
Libera probro a pudendo me benignus arbiter:
Tua ſtatuta diligentem ſervet aequitas tua.

VAU.

Me bonus reſpice opiferque, foederis memor tui,
Ora claudam ut exprobranti ſpem tuae fiduciae.
Spes ſalutis, veritatem ab ore ne tuam eripe.
Semper ut tuis ſtatutis audiens, tuto gradu
Ambulem, tua juſſa quaero ſola. Coram regibus
Diſſeram, nec me pudebit, de tuis ſermonibus.
Hos amavi, et hos amabo, et obſequens his, brachia [tem.
Tollam: ut uſque et uſque volvam hos ore, mente cogi-

ZAIN.

Sis memor pacti, columna quae meae fiduciae eſt:
Quod levat moerentem, et aegrum e fauce mortis eripit.
Rideant licet ſuperbi, te ſequar: legem tuam
Uſque repetam, in rebus arctis hoc erit ſolatium.

Impios quum legis hoſtes cerno, totus horreo.
Carmen haec erit mihi, orbem donec hoſpes hunc colam.
Hanc ut obſervem tenebrae me ſilentes admonent:
Illa mentem cura ſemper unice exercet meam.

HETH.

Obſequi tibi, mihi una eſt ſpes, opes, hereditas.
Ut bonus promiſſa praeſtes, unice unum id ambio.
Actiones vitae ut omnes ad tuam componerem
Legem; ad hanc cuſtodiendam, qua licet, me confero.
Impeditus impiorum vinculis hanc cogito.
Hujus ergo nocte ſurgens proſequar te laudibus.
Qui verentur hanc, amicis utor: hanc, parens bone,
Qui tua benignitate cuncta reples, edoce.

TETH.

Domine ades, pollicita ſervo fac benigne appareant.
In tua lege acquieſcam: me doce legem tuam.
Vix malo coacta leges mens ſequi didicit tuas.
Scita fons benignitatis, tua benigne me doce.
Me ſuperbi criminantur: corde toto ego te ſequar.
Juſſa me juvant tua; illis mens hebeſcit proſperis.
Erudîſti me malis, ut legi adhaeream tuae,
Haeream ut legi, auri acervis gratiori ingentibus.

JOD.

Da manu tua creato nôſſe vim legis tuae.
Me pii laeti obſequentem legibus ſpectant tuis.
Juſta lex tua eſt: premis me jure juſtus arbiter.

At

At libenter audientem juſſa me tua recrea.
Tibi libenter obſequentem praeveni clementia.
Servulum tuum prementem comprime arrogantiam.
Me tuae legi obſequentes obſequentem diligant.
Nec ferat tibi obſecundans pura mens infamiam.

CAPH.

Deficit mens ſpe ſalutis, ſpes nec illam deficit.
Laſſa languent lumina: utris corpus inſtar aridi
Tabuit: ſolare promiſſi in malis memorem tui.
Quis ferendi finis! hoſtem quando punies meum?
Mihi tuae legis ſuperbus hoſtis effodit ſcrobem.
Aequa lex, promiſſa certa ſunt tua: hoſtes confice
Qui premunt me, quod te in uno collocem fiduciam.
Scita fac ut ad tua omnes actiones dirigam.

LAMED.

Certa eunt promiſſa, certa ſtat tuis verbis fides,
Dum polo ſtellae micabunt, herba terras veſtiet;
Sempiterno quae recurſu legibus parent tuis.
Obruiſſent me dolores, ni affuiſſet lex tua,
Lex ſalubris: nulla nobis tollet hanc oblivio.
Sum tuus, tua inſtituta diligentes diligo.
Impii mortem parabant ſcita meditanti tua.
Ceteris eſt finis: illa ſola ſemper permanent.

MEM.

O tuam quam legem amavi! ſemper illam cogito.
Hoſtibus prudentiorem me meis haec reddidit.
Factus huic fui obſequendo doctor doctoribus.
Huic quod audiam, ſenecta aſtutior ſum callida:
Huic ut obſequar, malorum flecto greſſum a ſemitis.
Te docente non recedo pallulum a verbis tuis,
Faucibus meis ſuavia melle ſuavioribus.
Eruditus his, recedo a ſemita mendacii.

NUN.

Sancta lex, velut lucerna, dirigit pedes meos.
Obſtinavi animum tuis ut obſequar ſermonibus.
Obrutum malis, tuorum foederum memor, leva.
Edoce me juſſa, et oris hanc bonus cape victimam;
Juſſa non rejecta, quamvis undique inſtarent mala:
Haec nec abjeci impiorum pene clauſus retibus.
Haec voluptas, hoc mihi unum gaudium, haec hereditas.
Hic ſcopus mihi manebit, vivus aura dum fruar.

SAMECH.

Diligo legem tuam, ſicut malos abominor.
Unica es ſpes, una verbis in tuis fiducia.
Ut Dei mandata ſervem, hinc impii faceſſite.
Me tuo ſermone fulci, ne ſequar ſpes irritas.
Te regente ſalvus uſque juſſa diligam tua.
Perfugas calcas tuos, qui vana fruſtra cogitant.

Legem amo tuam, quod omnes impios extermines.
Corpus horret quum ſeverum cogito te judicem.

A I N.

Aequa ne me diligentem deſere opprimentibus:
Juſta fac amem ſuperbo tutus a ludibrio.
Dum ſalutem ſpero, ſcita ſpecto dum tua, lumina
Laſſa languent: tu benignus edoce ſervum tua
Placita: legum fac tuarum intelligat myſteria.
Tempus inſtat puniendi legis adverſarios.
At tuum foedus mihi auro eſt carius cariſſimo:
Hoc amo, huc errore miſſo dirigo vitae ordinem.

P E.

Mire rituum tuorum mens colit myſteria.
Verba pectori imperito luminis ſunt janua.
Faucibus tua verba apertis duco, vitae ut ſpiritum.
Ceu ſoles te diligentes, intuere me bonus.
Dirige ad tua verba greſſus: tum ſcelus non opprimet
Me. Tuae legi, impiorum liber a calumnia,
Obſequar: bonus intuere me, tuam ut legem ſequar.
Si quis hanc ſpernit, fluunt mihi more rivi lacrimae.

Z A D E.

Juſtus es creator orbis: juſta juſſa ſunt tua.
Plena lex eſt aequitatis: certa verbis veritas.
Rumpor ira, quum ſceleſtis impie contemnitur.
Sermo purus inſtar ignis: ſervus hunc amat tuus.
Impii ſpernant licebit me, tuam legem ſequar.

Juſſa ſtant tua ſempiterna mota nullo turbine.
Turbidis mihi illa rebus anxium cor recreant.
Scire legem da tuam: vitam mihi donaveris.

COPH.

Corde toto audi vocantem, legi ut obſequar tuae.
Invoco, adjuva invocantem, foedus ut colam tuum;
Invoco te mane, verbis in tuis fiducia eſt.
Nocte vigiles anteverto, verba mediter ut tua.
Me benigne audi, ut ſoles, et fauce mortis eripe.
Impii me perſequuntur, legis expertes tuae.
Tu propinqua, Domine, juſſa cujus omnia juſta ſunt.
Juſſa firma fine nullo, firma nullo exordio.

RES.

Adſpice afflictum: leva me, foederis memorem tui;
Foederis memor meam vitam patronus aſſere.
Impii male interibunt, juſſa qui tua negligunt.
O bonus ſine fine, robora, ut ſoles, vitam meam,
Me prementûm multitudo a lege non flectit tua.
Moeret animus intuendo pacta qui ſpernunt tua.
Tu bonus tua juſſa amantem me viciſſim recrea.
Cuncta promiſſa tua nullum fixa nôrunt terminum.

SIN.

Me premit tyrannis: at cor verba meditatur tua,
Verba gratiora gazis aureis animo meo.
Diligo legem tuam, ceu vanitatem abominor.
Septies tuam aequitatem me canentem lux videt.

Legem amantibus tuam pax multa, nulla offenſio.
Spectat a te mens ſalutem, nixa promiſſis tuis.
Mens amat promiſſiones unice et ſervat tuas.
Servo tua pacta, ut viciſſim tu vitam obſervas meam.

T H A U.

Invocanti da tuarum ſcire legum abſcondita:
Invocantem libera me, foederis memor tui.
Te docente praedicabit os tuas laudes: tua
Juſſa lingua nuntiabit, juſſa longe aequiſſima.
Dextera tua obſequentem juſſibus juva tuis.
Abs te opem ſpero: tuarum ſcita legum diligo.
Soſpita me, ut praedicem te: lex juvabit me tua.
Me, vagam ut pecudem, require foederis memorem tui.

P S A L. CXX.

HINC me obſidebant bella, et hinc calumniae
Livor faces admoverat:
Ad te refugi deſtitutus omnibus,
Rerum creator optime.
Te voce ſupplex invocavi, tu meas
Non lentus audîſti preces.
A fraudulentae toxico linguae Deus
Me protege et mendaciis.
O lingua fraudis machinatrix impiae,
Qua ſpe meum oppugnas caput?
Scythae ferocis lingua peſtilentior
Tinctis veneno ſpiculis:

Ignis voracis lingua flammis acrior,
Quum ſilva flagrat arida.
Heu vita triſtis, vita dura et anxia,
Per invios erratica
Montes, latrones inter, atque inhoſpita
Gentis ferae mapalia:
Mens aegra vitae carpitur faſtidio,
Hoſtes quietis accolens;
Hoſtes quietis, blanda quos oratio
Ferociores efficit:
Quos innocentis mentio concordiae
Ad bella ſaeva exaſperat.

PSAL. CXXI.

DUM ferox armis inimicus inſtat,
Ad montes vaga lumina
Proximos circumfero, ſi quid illinc
Forte appareat auxilî.
At mihi coeli Dominus ſolique
Certam ſolus opem feret.
Ille (quid vano trepidans tumultu
Cor pulſas mihi pectora?)
Ille ſanctorum, mihi crede, cuſtos
Noctes excubat et dies:
Victa nec blandi illecebris ſoporis
Unquam lumina dimovet:
Leniter paſſis tibi ſemper alis

Umbrae more ſupervolat;
Ne cutem ſolis violentioris
Urant ſpicula de die,
Nocte ne lunae nebuloſioris
Artus degravet halitus.
Seu domi clauſus lateas, latentem
Clauſis ſervat in aedibus:
Seu foris pacis obeas amicae,
Seu belli fera munera,
Soſpitem e cunctis Dominus periclis
Semper te bonus eruet.

PSAL. CXXII.

O Lux candida, lux mihi
Laeti conſcia nuncii:
Jam pleno ſtata tempora
Reddit circulus anno:
Jam feſti revocant dies
Auguſtam Domini ad domum:
Jam ſacri pedibus premam
Laetus limina templi.
Jam viſam Solymae edita
Coelo culmina, et aedium
Moles nobilium, et ſuo
Anguſtam populo urbem:
Urbem, quam procul ultimis
Terrae finibus exciti

Petunt Isacidae, ut Deum
Placent more parentum:
Jussam coelitus oppidis
Urbem jus dare ceteris;
Et sedem fore Davidis
Cuncta in secula proli.
Mater nobilis urbium,
Semper te bona pax amet:
Et te semper amantibus
Cedant omnia recte.
Semper pax tua moenia
Colat; semper in aedibus
Tuis copia dextera
Larga munera fundat.
Dulcis Isacidûm domus,
Te pax incola sospitet:
Sedes numinis, omnia
Succedant tibi fauste.

PSAL. CXXIII.

AD te levavi, Rex, pater, et Deus;
Ad te levavi lumina, qui procul
Contagio humano remotus,
Templa habitas radiata coeli.
Ut servus observat Domini manus,
Gestus et omnes lumini mobili;

Arguta ceu nutus acutis
Serva oculis dominae tuetur:
Te noſtra ſpectant, te, Domine et Deus,
Intenta mentis lumina, dum graves
Iras remittas, ſervuliſque
Des veniam bonus atque pacem.
Jam lenis in nos reſpice: ſervulis
Jam parce tandem, parce fidelibus,
Quos hoſtis inſultans ſuperbo
Ludificatque premitque vultu.
Contemtus hoſti ac opprobrium ſumus,
Vitaeque taedet: ferre animus nequit
Supercilî faſtum ſuperbi,
Ludibriumque opibus tumentûm.

PSAL. CXXIV.

NI faventis affuiſſet numinis praeſentia,
Dicat Iſaci propago, numinis praeſentia
Ni faventis affuiſſet, quum veniret perditum
Nos ſuperba multitudo, freta ſtultis viribus,
Forte vivos devorâſſent, debileſque et pauculos:
Ira fervidi furoris, avida noſtri ſanguinis,
Obruiſſet inſtar undae nos procella cladium:
More torrentis nivali ab imbre turgidi, impetus
Nos repente ſuſtuliſſet: uſque ad animam gurgites,
Uſque ad animam tranſiiſſent gurgites impervii.

Sempiterna laus Deo ſit, qui ſuos non tradidit
Dentibus praedam cruentis perfidarum gentium.
Caſſibus fractis doloſis ſoſpites evaſimus:
Capta veluti jam volucris rete fugit aucupis.
In Deo noſtrae ſalutis ſpes repoſta eſt unico,
Qui ſolum coelumqe fecit vi potentis dexterae.

PSAL. CXXV.

SIONIS arcem non aquilo impotens
Saxo ſedentem perpetuo quatit,
Nigrantibus non auſter alis
Imbriferas glomerans procellas.

Quicunque vere ſpem locat in Deo,
Non hoſtis hunc vis, non quatiet dolus:
Si fractus illabatur orbis,
Incolumis fugiet ruinam.

Ut civitatem moenia montium
Sanctam tuentur, ſic Dominus ſuos
Vi cingit arcana, nec unquam
Praeſidii viduos relinquet.

Nec impiorum perpetuo jugo
Sinet piorum progeniem premi,
Ne turpibus contaminetur
Flagitiis labefacta mentem.

Ut affluenter fac bona ſint bonis,
Ut continenter fac male ſit malis,

De calle quos recti illecebris
Impietas male ſana flexit.
Fac, ſancte rerum conditor, ut domum
Beata ſemper pax colat Iſaci:
Tranquillitas ſecura pulchrae
Exhilaret Solymae colonos.

PSAL. CXXVI.

QUUM pater omnipotens captam remeare Sionem,
Dulcemque juſſit patriam reviſere;
Attoniti ſtupuère animi, necopinaque ſecum
Metum librantes inter et ſpem gaudia.
Vixque ſibi credunt: veluti qui noctis opacae
Sopore pulſo mane verſat ſomnia.
Pro lacrimis redeunt riſus: ſua gaudia quiſque
Sermone celebrat, patrium laudans Deum.
Nec minus attonito ſtetit ad miracula vultu
Sic barbarorum turba ſecum muſſitans,
En pater ille deûm quot ſigna oſtendit amoris!
Hujus ſaluti gentis uſque ut proſpicit!
Nec falſo: nam ſigna Deus monſtravit amoris
Praeclara, noſtrae dum ſaluti proſpicit.
Ergo alacres laeto teſtamur gaudia plauſu.
At tu benigne fac parens ut ceteri
Jam redeant, pleniſque viis ſic agmen inundet,
Ut aeſtuoſi quum flat auſtri ſpiritus,

Indignata ſuis cohiberi flumina ripis,
Vaga per agros murmurant licentia.
Qui male foecundae commiſit ſemina terrae,
Et corde triſtis multa volvit anxio,
Si venit uberior ſeges imbribus aucta benignis,
Exſultat hilari cor metentis gaudio.
Nos quoque longa fugae poſt taedia, poſtque labores,
Laeti arva dulcis patriae reviſimus.
Te patrium canimuſque Deum, ſemperque canemus:
Agimuſque memores atque agemus gratias.

PSAL. CXXVII.

NI coepta Dominus juverit, fruſtra ſtruis
Moles ſuperbas aedium.
Ni Dominus urbem ſervet, incaſſum excubat
Muris vigil cuſtodia.
Fruſtra antevertis mane ſolem, et veſpere
Sero domum reverteris:
Victum labore vix parabis anxio,
Ni Dominus admôrit manum.
At ille amicis interim ſuis dabit
Purum ſoporem ſomniis:
Domumque dulci prole foetam liberûm
Praebebit. Haec hereditas,
Haec illa merces, qua beat caros ſibi
Rerum ille Dominus omnium.

Non ſic timori eſt dexteram telis gravis
Bellator hoſtis hoſtibus,
Ut quem parentem maſculae propaginis
Favor beavit numinis.
O ter beatum et amplius, qui talibus
Pharetram ſagittis impleat!
Non ad tribunal erubeſcet jurgia
Procacis adverſarii.

PSAL. CXXVIII.

FELIX o ter et amplius,
Quem timor Domini tenet,
Quem non illius a via
Flectit devius error.
Felix, et tibi proſpere
Cedent omnia: nam tuo
Carpes dulcia fercula
Comparata labore.
Inſtar palmitis uberi
Proventu gravidi, et coma
Cingentis viridi domum,
Te conjux hilarabit.
Ceu plantaria fertili
Pubeſcunt oleae ſolo,
Jucundo tibi liberi
Cingent agmine menſam.

Quem timor Domini tenet,
Inter talia commoda
Vitae tempora transiget.
At te ex arce Sionis
Ditabit Domini manus
Larga: et conspicies bonis
Florentem Solymam, tibi
Donec vita manebit.
Prolis adspicies tuae
Longa stirpe propaginem:
Festa semper et Isaci
Laetos pace nepotes.

PSAL. CXXIX.

JURE dicat grex bonorum, Mille me molestiis
Factio pressit malorum: prima ab usque origine
Factio pressit malorum mille me molestiis:
Nec tamen subvertere unquam quivit ullis machinis.
Terga saevis exaravit verberum vibicibus:
Terga longis secta sulcis, hostis ad fastidium:
Sed parens rerum benignus vincla rupit impia,
Meque nervo liberavit servitutis asperae.
Qui Sionis non amico spectat arces lumine,
Vota semper vana volvat, spes inanes nutriat:
Marceat, ceu sole marcet herba languens torrido,
Herba summis nata tectis, quae repente corruit

Ante falcis plagam acutae, ſicca marcidis comis;
Unde nec ſinum replevit qui maniplos colligit:
Nec manum meſſor peruſtus, prata tondens florea,
Nec viator ominatus proſpera eſt metentibus,
Sic precatus, Arva laeta, et arva lauta, et roſcida, [nis
Huncin annum, et uſque in annos hunc ſequentes, numi-
Vos favor ſemper benigni ſervet, ornet, augeat.

PSAL. CXXX.

CURARUM rapidis fluctibus obrutus,
Arcanis animi de penetralibus,
Audi verba precantis,
Clamavi, pater optime:
Audi verba, pater, quae tibi ſupplices
Multo cum gemitu fundimus: applica
Intentam bonus aurem
Triſtes ad querimonias.
Si vindex tetricus facta nefarie
Poenis cuncta velis plectere, quis ſibi
Tam confidit, acerbum
Ut non horreat exitum?
At tu non furiis triſtis es aſperis,
Sed largus veniae, et munificus parens:
Ut te jure colamus,
Legum et juſſa ſalubria.
Nam ſpes polliciti me recreat tui,

Promiſſique fides fallere neſcii,
Et fiducia certa
Mentem ſuſtinet anxiam.
Non ſic praecipiti nocte vigil diem
Obſervat roſeum, non roſeum vigil
Phoebi ſic avet ortum,
Ut flagrat mea mens Deum.
Securi in Domino figite ſpem pii,
Non duro veniam ſupplicibus dare;
Et promto dare preſſis
Duro ſervitio manum.
Electi generis progeniem gravi
Preſſam ſervitio ex hoſtibus aſſeret:
Et de morte redemtam
Noxis eximet omnibus.

PSAL. CXXXI.

SI ſpiritu impotenti,
Si lumine inſolenti
Elatus ambulavi;
Si virium mearum
Fiducia ſuperbus
Deſpexerim minores:
Si mentis arrogantis
Sublime vectus alis,
Majora, quam liceret

Sperare, cogitavi:
Ni vota temperavi
Modeſtia ſalubri.
Nil deprecor rogove,
Nullam recuſo poenam.
Qualis puer tenellus
Vix lacte pulſus, unam
Suſpirat in parentem,
Hanc ſpectat, hac ab una
Dependet, ambit unam:
Aeterne rector orbis,
Te mens mea intuetur
Unum, uni adhaeret, unum
Te vindicem ſalutis
Agnoſcit. O piorum
Propago ſancta patrum,
Unum Deum parentum,
Spectate, ſpes in uno
Locate, cuncta ab uno
Sperate: ſpem nec unquam
Fovebitis caducam.

PSAL. CXXXII.

DAVIDIS eſto memor, genitor, memor eſto laborum
Quos tulit, in rebus tua juſſa ſecutus egenis.
Ille tibi, Hebraeae gentis Deus unice, votis

Obſtrinxit caput, et promiſſis ora recluſit:
Non aedes prius ingrediar, mollive reponam
Membra toro, aut oculis dulcem indulgebo ſoporem,
Quam fanum inveniam, et ſacri fundamina templi
Deſignem, ſanctiſque locum dimetiar aris.
Fama licet patriae multum promitteret orae,
Inter ſaxa tamen ſilveſtribus obſita dumis
Monſtravit Deus ipſe locum. Deus ipſe perenne
Hic templum, templique ſacris ſedem innuit aris.
Ergo alacres gratam Domino properemus ad aedem:
Scamna pedum pronis veneremur vultibus: et tu
Sancte parens, bonus ac placidus cape vota, tuamque
Laetus adi ſedem: neu dedignare penates
Qui memorem aeterni ſervabunt foederis arcam.
Templa ſacerdotes caſti tueantur, et omnes
Qui tua rite piis venerantur numina ſacris,
Laetitia exſultent. Si David pectore puro
Te coluit, ne Davidicae nunc reſpue prolis
Dona, tui populi cui frena tenenda dediſti.
Davidi enim quondam (neque jam ſententia vertet
Ulla tuam mentem) juráſti: E ſtirpe propago
Nata tua ſolium et ſceptrum retinebit avitum.
Quod ſi poſteritas ſervet mea foedera, pactis
Si ſteterit, leges ſi non temerárit avitas,
Nulla dies ſolio, vis nulla extrudet avito,

Et natos natorum, et qui naſcentur ab illis.
Ipſe mihi ſedem elegi ſine fine Sionem,
Quam colerem: hic mihi certa quies, hic certa voluptas:
Haec mihi grata domus: coeli indulgentia fruges
Faxo alat, et duros large ſaturabo colonos.
Templa tuebuntur caſti juſtique miniſtri,
Laetitiaque piis perfundam pectora certa:
Davidicoque novum producam e ſemine germen,
Quod late in populos fundet ſua brachia: ſtirpi
Proſpiciam ſerae ſolium qui illuſtret avitum,
Claraque per cunctas diffundat lumina terras.
At pudor, et turpes maculas infamia ſpargens,
Hoſtibus inficiet vultus. Jeſſaea propago
Florebit, cingetque ſacrum diademate crinem,
Tranſmittetque ſuam longaeva in ſecula famam.

PSAL CXXXIII.

NIL caritate mutua fratrum, nihil
Jucundius concordia;
Non aura ſuavis balſami, quum funditur
Aronis in ſacrum caput,
Et imbre laeto proluens barbam et ſinus
Limbum pererrat aureum:
Non ros, tenella gemmulis argenteis
Pingens Sionis gramina,
Aut verna dulci inebrians uligine

Hermonis intonſi juga.
Fraterna quam pax incolit, domum juvat
Dominus benigna dextera:
Et opibus auget: filiorum et filios
Multis propagat ſeculis.

PSAL. CXXXIV.

DOMINI miniſtri, nocte qui cuſtodiae
Sancti excubatis atrii,
Laudate Dominum, laudibus donec ſacro
Nox annuit ſilentio.
Interque laudes mentibus puris manus
Coelo ſupinas tollite.
Et vos beabit Dominus invicem omnibus
Coeli ſolique commodis:
Dominus Sionem qui tuetur, unicus
Coeli ſolique conditor.

PSAL. CXXXV.

VOS quibus eſt ſacri cuſtodia credita templi,
Eia Deum laudate: Deum celebrate miniſtri,
Qui ſacra aſſidua vigilatis ad atria cura.
Eia Deum laudate bonum, nomenque beatum
Tollite perpetuo veſtro ſuper aethera cantu.
Quippe Jacobum ultro legit, lectumque dicavit
Hunc ſibi, ceu privam patrimonî in ſecula ſortem.
Nota quidem Domini eſt immenſa potentia, notum

Numen; quippe deos ſub ſe premit altior omnes,
Quos alii ſtolida placant ceu numina cura.
Verſat enim nutu coelo, terrâque, marique,
Aut ſi quod caecis clauſum eſt penetrale tenebris
Naturae, quodcunque libet: de viſcere terrae
Evocat, et liquido ſuſpendit in aëre nubes:
Fulguribuſque vagis venientes praevenit imbres:
Deque ſuis promit ventorum flamina gazis.
Ille hominum primos foetus pecudumque per arva
Divitis Aegypti ſtravit: regemque ſuperbum,
Et quicunque bibunt ſeptemflua flumina Nili,
Terruit oſtentis: validis ille oppida muris
Turrita evertit: numeroſo milite cinctos
Cum ſtirpe exſtinxit violento funere reges:
Stravit Amorrhaeum valida virtute Seonem,
Quique Baſan Ogus magna ditione tenebat,
Regnaque non uni Cananeïa ſubdita ſceptro:
Arvaque, dejectis nuper viduata tyrannis,
Accepêre novos Jacobi e ſtirpe colonos.
Sancte parens rerum, qui juſto examine nôſti
Parcere ſubjectis, et debellare ſuperbos,
Poſteritas te ſera canet: tua ſplendida facta
Nulla unquam ex animis tollent oblivia noſtris.
At ſibi quae variis finxit ſimulacra figuris
Vana ſuperſtitio, calidis fornacibus aurum

Argentumve liquans, nil ſunt niſi ludicra dextrae
Humanae commenta: illis os vocis inane:
Lucis egent oculi: ſurdas ſonus advolat aures:
Et patulas fruſtra nares jucundus odorum
Halitus incurſat: calidus non pectora pulſat
Spiritus. O quiſquis ludibria talia fingit,
Aut colit, ipſe ſuis ſimilis diis exigat aevum,
Mentis inops, et lucis egens: non aure nec ore
Accipiat reddatve ſonos: nec nare ſagaci
Sentiat halantes per prata nitentia flores.

Tu vero genus a magno Iſraële profectum,
Et domus Aronis, genitique ſanguine Levi,
Et quicunque pio rerum venerare parentem
Obſequio, laudate Deum, qui tecta Sionis
Ardua, qui ſacram Solymae bonus incolit aedem.

PSAL. CXXXVI.

EIA Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
Larga benignum ſemper indulgentia.
Eia Deum laudate: Deus namque ille deorum eſt,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Cui domini rerum ſubmittunt ſceptra tyranni,
Larga benigno ſemper indulgentia.
Qui facit attonito ſolus miracula mundo,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui nitidos mira arte polum convolvit in orbes,

Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui liquidis terras emergere juſſit ab undis,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui vitreo accendit flammantia lumina coelo,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui ſolem auricomum juſſit dare jura diei,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui lunam et ſtellas tenebras diſtinguere noctis
Juſſit, benigna ſemper indulgentia.
Pignora prima Phari qui fato exſtinxit acerbo,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Iſacidas medio incolumes ex hoſte recepit,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui rubri Oceani torpentes diffidit undas,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Perque undas fiſſas ſobolem traduxit Abrami,
Larga benignus ſemper iudulgentia.
Pharonem et Pharios ſubmerſit gurgite currus,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Deduxitque ſuos deſerta per avia tutos,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Et validos merita proſtravit clade tyrannos,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Stravit Amorrhaeum valida virtute Seonem,
Larga benignus ſemper indulgentia.

Stravit et incaſſum confiſum viribus Ogum;
  Larga benignus ſemper indulgentia.
Metatuſque novis agrum eſt utriuſque colonis,
  Larga benignus ſemper indulgentia.
Iſacidis habitare ſuis dedit hoſtica rura,
  Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui nos in rebus miſeros reſpexit egenis,
  Larga benignus ſemper indulgentia.
Avertitque ferum noſtris cervicibus hoſtem,
  Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui genti vitam humanae victumque miniſtrat,
  Larga benignus ſemper indulgentia.
Aſtrigeros laudate Deum qui temperat orbes,
  Larga benignus ſemper indulgentia.

PSAL. CXXXVII.

DUM procul a patria moeſti Babylonis in oris,
  Fluminis ad liquidas forte ſedemus aquas;
Illa animum ſubiit ſpecies miſeranda Sionis,
  Et nunquam patrii tecta videnda ſoli.
Flevimus, et gemitus luctantia verba repreſſit;
  Inque ſinus liquidae decidit imber aquae.
Muta ſuper virides pendebant nablia ramos,
  Et ſalices tacitas ſuſtinuêre lyras.
Ecce ferox dominus, Solymae populator opimae,
  Exigit in mediis carmina laeta malis:

Qui

Qui patriam exſilio nobis mutavit acerbo,
  Nos jubet ad patrios verba referre modos,
Quale canebamus, ſteterat dum celſa Sionis
  Regia, finitimis invidioſa locis.
Siccine divinos Babylon irrideat hymnos?
  Audiat et ſanctos terra profana modos?
O Solymae, o adyta, et ſacri penetralia templi,
  Ullane vos animo deleat hora meo?
Comprecor, ante meae capiant me oblivia dextrae,
  Nec memor argutae ſit mea dextra lyrae:
Os mihi deſtituat vox, areſcente palato,
  Haereat ad fauces aſpera lingua meas:
Prima mihi veſtrae niſi ſint praeconia laudis;
  Hinc niſi laetitiae ſurgat origo meae.
At tu (quae noſtrae inſultavit laeta rapinae)
  Gentis Idumaeae tu memor eſto, pater.
Diripite, ex imis evertite fundamentis,
  Aequaque, clamabant, reddite tecta ſolo.
Tu quoque crudeles Babylon dabis impia poenas,
  Et rerum inſtabiles experiere vices.
Felix qui noſtris accedet cladibus ultor,
  Reddet ad exemplum qui tibi damna tuum.
Felix qui tenero conſperget ſaxa cerebro,
  Eripiens gremio pignora cara tuo.

PECTORE te grato Dominumque Deumque fatebor
Coram ſuperbis regibus,
Et tua facta canam.
Ad tua templa oculis, animo ad tua numina ſpectans,
Nomen celebrabo tuum,
Perpetuamque fidem:
Qui donis promiſſa novis cumulata rependis,
Audis vocantem, robora
Das animo trepido.
Te, quacunque patet tellus circumflua ponto,
Reges fatebuntur Deum,
Quum ſine labe fidem
Audierint: rituſque tuos ſuper aethera cantu
Ferent, tuaeque gloriae
Ad jubar attoniti.
Nam liquidi quanquam trans ignea moenia mundi
Beatus in te permanes:
Attamen haud humiles
Deſpicis; elatoſque premis: diſcrimina mille
Paſſim mihi circumſtrepant,
Te duce tutus ero.
Tu valida obſiſtes dextra furialibus auſis
Qui me laceſſunt hoſtium:
Incolumique dabis

Quod supereſt, ſi quid supereſt: bonitate perenni,
Quo coeperas gradu, tuae
Facta tuere manus.

PSAL. CXXXIX.

MOMENTA vitae nulla te latent meae,
Rector benigne coelitum.
Seu ſedeo, ſive ſurgo, ſeu quid cogito,
Tu cuncta praeſens adſpicis.
Lux ſive curam, ſeu quietem nox tulit,
Curam et quietem temperas.
Nec te minutae voculae fugit ſonus,
Quam lingua temere fuderit.
Et os et humeros, totiuſque corporis
Sic arte mira fabricam
Finxiſti, acumen nullum ut humani ingenî
Ratiove poſſit aſſequi.
Quonam ergo vultum fugero tuum? quibus
Clauſus latebris occular?
Petamne coelum? praeſto es hic: ad inferos
Demergar? illinc non abes.
Aurora curru me volucri ut deferat
Ad occidentis limitem,
Hic deprehendes me, nec hic tutus tuae
Vitabo fulmen dexterae.
Incauta mens ſi forte ſecum cogitet,

Nox me tenebris occulet,
Obſcura tenebris noſtra nox luce eſt tibi
Meridiana clarior:
Tibi nec tenebrae ſunt tenebrae, nec tuae
Nox ulla providentiae eſt.
Arcana mentis tu tenes, qui pectoris
Arcana fabricatus es.
Qui me parentis ventre conditum, cutis
Tenello amictu involveras.
Compago mira corporis noſtri, tuae
Miraculum eſt ſolertiae:
Stupenda cujus opera nec noſtra aſſequi,
Sed nec negare mens poteſt.
Nam nulla noſtri tam minuta eſt corporis
Pars, ut tuam ſcientiam
Fugiat: nec ulla clauſtra pectoris latent
Te conditorem pectoris.
Maſſae recentis rudia adhuc primordia,
Rudiſque maſſae ſemina,
Ceu ſcripta haberes, corporiſque lineas,
Motum ſtatumque noveras.
Et membra nondum quum forent, quid adderent
Dies ſciebas ſinguli.
Haec mente tacita cogitanti mihi, ſtupor
Torporque ſenſus alligat:

Animus labaſcit quum tuae miracula
  Perpendo mecum dexterae.
Citius inibo numerum, arenae in littore
  Quod volvat aeſtus corpora:
Quamvis ocellis pervigil nunquam meis
  Dulcem ſoporem indulſero.
O quando perdes impios, rerum parens?
  O quando ſanguinarios
A me repelles, qui ſceleſti nomini
  Et numini illudunt tuo?
Te quiſquis odit, non ego odi? non tuos
  Hoſtes habebam pro hoſtibus?
Odi profecto: nec tuis ex hoſtibus
  Amicus eſt quiſquam mihi.
Revolve mentis intimos ſinus Deus,
  Latebraſque noſtri pectoris;
Niſi hic amorem videris tui, niſi
  Animum obſequi nunquam pigrum,
Si par ſceleſtis ſcelere ſum, vitae parem
  Da cum ſceleſtis exitum.

PSAL. CXL.

AETERNE rerum conditor, a malae
  Linguae veneno me bonus aſſere,
    Meamque perjuri tuere
      Hoſtis ab inſidiis ſalutem,

Qui fraude tecta bella nefaria
Ciet: nec atris mitior anguibus
Vibratque linguam virulentam, et
Ore vomit rabido venenum.

Averte fraudem, et me violentiae
Hoſtis ſceleſti ſubtrahe, qui mea
Veſtigia obſervat, ſcrobeſque
Objiciens, laqueoſque tendens.

At tu, ſalutis praeſidium meae,
Audi precantem: tu Dominus mihi
Deuſque; tu me liberâſti
Incolumem crepero e duello.

Idem impiorum nunc bonus irrita
Fac vota: ſaevam frange ſuperbiam:
Viruſque linguae peſtilentis
In domini exitium refunde.

Dejecta coelo flammea perfidos
Procella fundat praecipiti fuga,
Caecoſque propellat profundas
Perpetui in barathri tenebras.

Linguae loquacis perfida vanitas
Nunquam quieto deget in otio:
Sed impie dignum patratis
Exitium domino parabit.

At impiorum a vi Dominus ſuos

Et fraude vindex afferet: ut pii
Numen Dei praefens potenfque
Perpetuo celebrent honore.

PSAL. CXLI.

AUREM vocanti da parens propere, meas
Audi preces falutifer.
Quum verba fundo triftis, et puras manus
Attollo, fic preces meas
Manufque puras refpice, ac fi thureo
Odore mane te colam:
Ac fi colam te victima et libamine
Sero rubente vefpere.
Freno coërce linguam: ad oris januam
Fac excubet cuftodia.
Fac mens fequatur recta, fac in lubricam
Ne flectat erroris viam.
Fac ne fcelefto gaudeat coetu, neque
Menfa fruatur impia.
Me malo juftus increpet, me verberet,
Quam palpet impius, comam
Quam rore nardi fpargat. Impii, precor,
Et impiorum praefides,
De rupis altae quum ruent fpecula, fui
Supplicia fceleris ut luant;
Tum fubeat animum confcium, falubriter

Quod me monentem ſpreverint.
Sic mortis horror oſſium compagines
Mihi laxat, ut caeſae jacent
Fagi per arva fiſſa cuneis fragmina.
Tu ſancte rector coelitum,
Spes una nobis es ſalutis, unicum
Agnoſcimus te vindicem.
Vitam tuere ab impiorum caſſibus,
A fraude quam ſtruunt mihi.
Compos ſalutis impios fac in ſua
Cernam ruentes retia.

PSAL. CXLII.

INVOCO ſupplex Dominum, manuſque
Tendo ad ſidera ſupplices.
Mentis huic pando lacrimas: querelis
Imploro miſeris opem.
Pectus afflictum dolor obruebat:
Quamvis, Rex bone coelitum,
Puriter vitae mihi tu peractae
Eſſes arbiter optimus.
Quum domo greſſum tamen efferebam,
Tendebant mihi retia.
Nec mihi notus, nec amicus uſquam,
Quoquo lumina verteram:
Exitus nuſquam, fuga nulla, nemo

Qui

Qui me sospite plauderet.
Ergo te, rerum pater, invocavi,
Unum praesidium in malis:
Tu meae vires, mea spes, opesque,
Dum sedes hominum colo.
Da meis aurem facilem querelis
Fracti cladibus ultimis:
Assere a saevi manibus tyranni,
Qui me fortior opprimit.
Carceris vitam rape de tenebris,
Ut te laudibus efferam:
Teque conventus celebret piorum,
Promtum ferre piis opem.

PSAL. CXLIII.

AUDI vocantem rebus in asperis,
Et lenis aurem da precibus meis,
Rerum creator: quaque soles fide
Et aequitate ex hostibus eripe.
Juris severi ne trutina meam
Expende vitam: nemo hominum innocens
Sic est, tribunal possit ut ad tuum
Se profiteri crimine liberum.
En hostis atrox imminet, et premit
Stratum: tenebris tristibus abditus,
Et lucis exsors dego, velut specu

Quos in ſepulchri mors fera condidit.

Mens pene curis obruta volvere
Priora coepit tempora, quum patres,
Spes quos fovebat praeſidii tui,
De fauce lethi ſaepe revelleres.

Hac recreatus rurſus imagine,
Imploro ſupplex auxilium tuum,
Intenta mens te reſpicit, arida
Tellus ut imbres ſub cane torrido.

Non lentus audi, nam mihi ſpiritus
Vix feſſa pulſat pectora: ſi tui
Avertis oris lumen amabile,
Mors atra ſiccis faucibus imminet.

Spe mens labores auxilii tui
Fert: ſpectat unum te, pater optime.
Audi precantem lenis, et exitum
Jamjam obruturis pande periculis.

Ab hoſte ſaevo protege me, meae
Cuſtos ſalutis: prava repellere
Mentem manumque, et recta capeſſere.
Doce, unicum te qui veneror Deum.

Arcana fac vis numinis ut tui
Per plana greſſum dirigat, ut tua
Mandata ſecter: neu male credulum
Error malorum vertat in orbitam.

Ut nulla numen non celebret tuum
Et aequitatem natio, recrea
Me destitutum praesidio: et malis
Hostis scelesti libera ab artibus.
Favoris umbra me solita tege;
Et, qui me acerbis usque doloribus
Affligit, hostem perde nefarium,
Servumque serva perpetuo tuum.

PSAL. CXLIV.

QUO te Rex hominum carmine prosequar?
Qui firmas animum robore, qui manum
Et bellare doces, et dubii regis
Per discrimina praelii.
Quod vivo et valeo, tutus et hostium
A fraude, eximia fulgeo gloria:
Quod late validis impero gentibus,
Totum muneris id tui est.
O rerum genitor, quantulus est homo,
Hac quem prosequeris munificentia,
Et curas patria sollicitudine!
Figmentum fragilis luti,
Quo nec bulla levis vanior est, neque
Quae mentes agitant somnia turbidas,
Nec serum fugiens umbra crepusculum,
Nec fumi volucris vapor.

Coeli pande fores, Rex bone coelitum,
Ac de ſidereis labere ſedibus:
Montes nube operi; per liquidi aëris
Campos fulgura trajice.
Turbatos trepida ſparge fuga impios,
Et ſparſos jaculis perde ſequacibus:
Porrectaque manu me, pater optime,
Saevis eripe fluctibus.
Hoſtis pelle malam vim bonus impii:
Linguae vaniloque reprime toxica;
Aſſuetaeque dolis peſtiferis manus
Vires contere viribus.
Ut te noſtra novo carmine barbitos
Dicat, ſubſidio qui recreas tuo
Reges: qui gravibus ſaepe periculis
Vitam Davidis eripis.
Hoſtis pelle malam vim procul impii:
Linguae vaniloquae reprime toxica;
Aſſuetaeque dolis peſtiferis manus
Vires contere viribus.
Natorum ſoboles creſcat, ut ubere
Surgit ſilva ſolo laurea: virgines
Cultu ſic niteant, ut laquearibus
Templorum tholus aureis.
Stipentur gravidis horrea frugibus:

Pleno cuncta penu copia suggerat:
Foecundi pecoris non capiant greges
Latis pascua saltibus.
Pingues plaustra boves et nitidi trahant:
Nec tristi resonent compita classico,
Nec fletu plateae: nec furor hosticus
Clausis affremat oppidis.
Felicem populum, inter bona talia
Qui vitam in tacito transigit otio:
Felicem populum ter quater, omnium
Cui rerum pater est Deus.

PSAL. CXLV.

TE Regem Dominumque canam, dum lucida volvet
Lucidus astra polus,
Et unicum colam Deum.
Luce canam te, nocte canam te: nulla carebit
Laudibus hora tuis,
Rerum creator et salus.
Magne parens, nullo cui clausa potentia fine est,
Secula cuncta tuas
Laudes sonabunt: et patres
Longaevi tua facta canent, seraeque nepotum
Per seriem soboli
Prodent: nec aetas gloriam
Nesciet ulla tuam: mirandaque facta decusque

Ille memor referet,
Hic magnitudinem canet:
Ille bonum feret et juſtum, et placabilis irae,
Et veniae facilem, et
Larga benignum dextera:
Totque inter decora, et laudum praeconia nullo
Emoritura die,
Nil clarius clementia.
Ergo, parens rerum, ſtellantis machina coeli
Cuncta ſuo gremio
Complexa praedicat tuum
Robur: et intacti ſcelerum contage nefanda,
Te celebrant alacres,
Tuique vires imperî
Per populos late vulgant: ne neſcia ſceptri
Terra ſit ulla tui,
Et gloriae et potentiae.
Imperium ſine fine tibi; nec legibus aevi
Subdita ſceptra tenes,
Aut clauſa metis temporum.
Tu lapſos rurſum attollis, firmaſque labantes:
Incolumeſque foves
Vitae beatae commodis.
Te volucrum pecudumque genus, te ſaeva ferarum

Secula respiciunt
Unum, suoque tempore
Accipiunt victum: tu dextram pandis, et omne
De locuplete penu
Animal benigne recreas.
Quicquid agis, justeque et sancte agis: impiger aurem
Supplicibus facilem
Praebes: opisque compotes
Dimittis puro qui pectore cumque precantur:
Auxilioque piis
Praesens es, et periculis
Eruis e cunctis qui te venerantur amantque:
Cumque suo scelere
A stirpe vellis impios.
Ergo omnes te jure canent, nomenque tacebit
Natio nulla tuum
In seculorum secula.

PSAL. CXLVI.

TE, magne rerum conditor, et tuas
Sonabo laudes, factaque posteris
Miranda prodam, dum recurret
Per calidos mihi sanguis artus.
Securitatem ne stabilem tibi
Promitte, regum praesidio: neque

De ſtirpe mortali et caduca
Pone tibi columen ſalutis.
Ut membra liquit ſpiritus, in ſuam
Terrena moles terram abit; et diu
Conſulta vaneſcunt, et auras
Irrita per vacuas feruntur.
O ter beatum, quem Deus aetheris
Fido tuetur praeſidio, ſuas
Qui ſpes opeſque omnes in uno
Conſtituit Domino Deoque:
Qui terram et aequor condidit et polum,
Et quicquid aequor terraque continet
Poluſque: qui promiſſa praeſtat
Perpetuo ſtabilis tenore.
Qui nec tyranni vi ſinit opprimi
Infirmiorem, aut eſurie premi:
Qui carcerum exemtos tenebris
Compedibus levat innocentes.
Qui nocte pulſa luminis aurei
Caecis refundit luminibus jubar;
Greſſuſque firmat claudicantes,
Juſtitiamque amat aequus aequam.
Cura fideli qui fovet advenam,
Orbae marito qui viduae favet,

Orbos puellos qui tuetur,
Et ſcelerum labefactat artes.
Rex ergo habenas imperii tuus,
Sion, tenebit, ſidera dum polum
Pingent, et obliquum per orbem
Sol rutilos agitabit axes.

PSAL. CXLVII.

EIA Deum laudate, Deo date carmina digna;
Certe erudito dignus ille eſt carmine:
Qui Solymam inſtaurat rurſus, paſſimque per orbem
Sparſos reducit exſules Abramidas:
Qui fractos animi levat, et corda anxia lenit;
Mulcet dolores, mitigatque vulnera:
Qui numerat tacito labentia ſidera mundo,
Suiſque quaeque nuncupat vocabulis.
Magna Dei virtus, immenſa potentia; nulla
Quam lingua fari poſſit, aut mens cogitet.
Qui mite ingenium fovet, allevat, auget honore;
Humique ſternit impiam ſuperbiam.
Eia Deum cantate, Deo perſolvite grates;
Grato benignum canite patrem barbito:
Qui coelum obnubit tenebris, terram rigat imbre,
Monteſque laeto veſtit altos gramine:
Qui pecudum genti larga dat pabula dextra,
Corvoque victum ſe roganti ſufficit.

Quem neque magnanimûm delectat robur equorum,
Nec vis ferocis aut lacertus militis:
Sed pietas animi ſimplex, et in illius una
Quae ſpem ſalutis collocet clementia.
Eia, Dei laudes Solymaeae pangite turres:
Benignitatem mons Sionis praedica.
Qui portarum aditus clauſtris firmavit ahenis,
Civeſque cunctis commodis auxit tuos.
Qui te pace beat laeta, et defendit ab hoſte:
Et meſſe flava tritici campos tegit.
Cujus ad imperium fundit ſua munera tellus;
Natura cujus promta paret juſſibus.
Qui nivibus celſos operit, ceu vellere, montes:
Denſas pruinas cineris inſtar dejicit.
Et glacie lapſus ſolidarum frenat aquarum;
Cujus rigorem quis feret mortalium?
Quum libuit, molles glacies tabeſcit in undas,
Adſpirat aura mitior, rivi fluunt.
Oſtenditque ſuam per ſigna illuſtria mentem:
Legeſque Abrami tradidit nepotibus.
Non ita ſe populis aliis monſtravit amicum,
Qui ſcita legum neſciunt coeleſtium.

LAUDATE Dominum coelitum
Chori beati, qui procul
Contagio mortalium
Templa aetheris tuemini.
Laudate Dominum, quos ſibi
Adeſſe juſſit angelos:
Laudate Dominum exercitus
Parere promti juſſibus.
Laudate Dominum, qui diem
Sol, luna noctem illuminas:
Laudate Dominum lucidis
Stellae decorae flammulis.
Laudate eum rotatiles
Tot orbium compagines,
Et unda longe celſior
Campis nitentis aëris.
Huic cuncta laudes dicite,
Numenque cuncta pangite,
Quod cuncta nutu condidit,
Et cuncta nutu ſuſtinet:
Fixitque firmo cardine,
Ne vi ſenectae corruant:
Certiſque vinxit legibus,
Quas tranſgredi non audeant.
Laudate Dominum ſub ſpecus

Terrae dracones abditi:
Et vaſta cete, quae ſinus
Ponti repoſtos finditis.

Ignes, nives, et grandines,
Vaporque, et aurae ſpiritus,
Ad juſſa Domini mobiles
Circumrotantes turbines;

Colles feraces, et feri
Montes, et omnes arbores;
Seu montibus rigeſcitis,
Seu cultibus manſueſcitis:

Mites feraeque beſtiae,
Humique lente reptiles,
Et quae liquentes aëris
Campos volando carpitis.

Reges et orbis praeſides,
Et nationes liberae,
Et pauperi plebeculae
Qui jus ab alto dicitis:

Et vos juventa florea
Laeti puelli et virgines,
Seneſque vitae in ultimo
Jamjam exituri limine,

Laudate Dominum: numini
Sit ejus uni gloria,

Unumque noſcat omnium
Coelum ſolumque principem.
  Hunc omne in aevum laudibus
Propago tollat Iſaci:
Sibi dicatam qui bonis
Gentem beavit omnibus.

PSAL. CXLIX.

CANTATE Domino canticum
Novum: ſonet laus illius
Coetus per omnes, qui ſacris
Non ſe profanis polluunt.
  Oblectet Iſaci genus
Auctore ſe ſuo: ſuo
Regi Sionis arduae
Congratulentur filiae:
  Nomen celebrent illius
Laetis choris et tympanis;
Ejuſque laudes accinant
Blande canoro pectine.
  Gentem bonus parens ſuam
Amore ſancto amplectitur,
Mitemque manſuetudinem
Firmat ſalute immobili:
  Coetus piorum ut geſtiant
Foris paratu ſplendido,

Domique ſecum clanculum
Laetentur in cubilibus.
In ore, rerum praeſidis
Laus continenter perſonet;
Utrinque acuti in dexteris
Vibrentur enſes vindices.
In ſe ferarum ut gentium
Crudelitatem vindicent:
Et in futurum iras, minas,
Superbiamque comprimant.
Reges ſuorum ut hoſtium
Arctis catenis alligent;
Et ferreis coërceant
Vinclis feroces principes.
Poenas ſecundum coelitus
Praeſcripta ab iis ut exigant,
Et laus pio rum pervolet
Omnes per orbis cardines.

PSAL. CL.

LAUDATE Dominum, lucidum
Templum colentem ſiderum,
Qui vi ſuae potentiae
Firmavit orbis cardines.
Laudate Dominum fortiter
Ubique geſtis inclitum:

Laudate magnitudinem
Captum ſupra mortalium.
  Laudate Dominum bellicae
Claris tubae clangoribus:
Laudate Dominum nabliis,
Lyriſque blande garrulis.
  Laudate Dominum tympanis,
Chorique feſti cantibus:
Laudate Dominum fidibus, et
Sonore dulci tibiae.
  Laudate eum tinnitibus
Laetis canori cymbali.
Hunc cuncta laudent, quae trahunt
Vitalis aurae ſpiritum.

FINIS.

